

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 39 - _Dáblo.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 39 - Dáblo

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 3.6.2002

Modification Date: 14.6.2002

Last Backup Date: 14.6.2002

Modification Number: 137

1

Do dveří vešel vysoký vychrtlý muž v černé uniformě důstojníka Vesmírné policie. V pomuchlaném obličejí, který svědčil o tom, že už několik nocí nestrávil ve své měkké posteli, mu svítily černé oči. Seržant zvedl hlavu od klávesnice počítače, do níž pracně ťukal jedním prstem, a usmál se.

"Dobrý den, pane kapitáne. Major Hubner vás očekává." Major seděl za mohutným stolem přetékajícím spisy. "Jen dál, Wladimire, posaďte se u nás."

Jeho chladné modré oči příliš neladily s buclatými tvářičkami bodrého tatíka. Zkřížil si ruce na vypouklém břichu a vzdychl si.

"Přečetl jsem si hlášení o tom případu z minulého týdne. Je to pro nás dost nepříjemná záležitost. Radši bych Craigovou přeložil do archivu. Tam aspoň nenatropí takové škody."

"To bych nedělal, je to můj nejlepší člověk," namítl kapitán Wladimir Kieffer.

Major se ušklíbl. "Chcete říct nejnebezpečnější." Otevřel spis. "Leden. Při přestřelce s bandou zločinců byl vážně zraněn její parták. Duben, další parták hospitalizován s nervovou depresí. Před šesti dny byl zabit seržant Park. Při tomhle rytmu nám to tady Craigová za chvíli vylidní."

"Má na starosti Severní čtvrť. Dobře víte, že je to nejnebezpečnější část města. A moc policistů se tam už neodvažuje."

"No dobře, ale ta poručice je naprosto nezodpovědná. Delší pobyt v archivu ji určitě přivede k rozumu."

"Prosím, Howarde. Craigová se ve svém revíru vyzná. S drogami se tam kšeftovalo vždycky, ale nedávno se ukázal lapis oniris."

Major údivem sraštil obočí. "Ten se na Terranii VI zatím neobjevil. Craigová ho viděla?"

"Jo. Dostala hlášku od jednoho informátora, šla tam a padla do léčky. Jejího partáka sejmuli a

informátora taky. Rád bych, aby na tom případu pracovala dál."

Major se zamyslel.

"Dobře víte, jak jsou ty krystaly nebezpečné," pokračoval Kieffer. "Když je vystavíte světlu, vyvolávají v lidech, kteří se na ně dívají, velice příjemné, lehce erotické sny. Bohužel však jsou návykové podobně jako tvrdé drogy. A jejich vibrace poškozují dlouhodobě neurony, vyvolávají záchvaty agresivity, které pak končí smrtí."

"To všechno vím," zavrčel Hubner.

"Já Craigovou vážně potřebuju, nikoho tak kvalifikovaného nemám. Jen se podívejte na počet zatčení od začátku roku."

Major se posměšně zachechtal. "Víc než polovinu zadržených počítač zase propustil pro formální závady při vyšetřování. Měl byste svým podřízeným připomenout, že existují zákony a pravidla, jež by měli dodržovat."

"Ale i tak jsou to skvělé výsledky."

Hubner ze sebe vyrazil hluboký povzdech připomínající tajfun nad japonskými ostrovy.

"Tak dobře, Wladimire, dám jí ještě jednu šanci. Dostane za partáka někoho z těch nových, co nám poslou ze Země. Ale jestli dojde k nějaké nehodě nebo jestli do měsíce požádá o převelení, Craigová poleť."

Kapitán zvolna vstal. "Díky, Howarde. Ujist'uji vás, že Craigová odevzdá dobrou práci."

"To doufám, ale nezapomínejte, že ji kdykoli můžu šoupnout do nejhlubších hlubin archivu."

Když major osaměl, dál seděl a upřeně civěl do stropu. Po chvíli stiskl tlačítko interkomu. "Nilsone, přineste mi papíry těch nových."

Seržant za okamžik položil na stůl pět obálek.

"A teď se podíváme, který z těch nešťastníků bude sloužit s Craigovou." Pečlivě studoval spisy a seržant stál mlčky před ním. "Tenhle Mike Barnett by šel."

"Právě vyšel z policejní akademie," namítl Nilson. "Na tohle nemá ještě dost zkušeností."

"Ve všech předmětech prošel na výtečnou. Bude skvělý. A jestli bude za měsíc ještě naživu, určitě požádá o převelení a máme Craigovou vyřízenou." Nilson už otevíral ústa, ale major suše dodal: "Můžete jít, seržante."

2

Když Mike Barnett vešel do velkého sálu ústředí Vesmírné policie, našel tam už asi dvacet policistů. Bylo mu dvacet pět, měl statnou vysokou postavu. Hnědé vlasy a černé obočí kontrastovaly se světlými očima. Sedl si do poslední řady vedle nějakého poručíka, takového hubeňoura s orlím nosem.

Seržant Nilson vyšel na stupínek. "Naše brigáda," spustil poněkud vyšším hlasem, "dostala posilu pěti rekrutů. Vítám je mezi námi. Tady je rozpis služeb na příští měsíc. Brown bude se Sequardem, Watson s Crickem... A poručík Craigová se seržantem Barnettem."

Mikeův soused se smutně ušklíbl. "Máte smůlu, kamaráde. Chytil jste to nejhorší. Dávejte na sebe pozor a hodně štěstí. Budete ho potřebovat."

Mike ho ani nestačil požádat o vysvětlení, protože seržant pokračoval: "Barnette, v prvním patře vás čeká kapitán."

Opustil tedy sál a zaklepal na dveře kapitánovy kanceláře. Zevnitř někdo zavrčel, ať vejde.

Kieffer seděl za stolem. U okna, zády k nim, stál muž v plátěných kalhotách a v modré seprané bundě.

Mike předpisové zasalutoval.

"Přišel jsem na vás rozkaz, pane kapitáne."

"Pohov, seržante. S protokolem teď dejte pokoj. Tady nejsme na akademii. A tohle je Dana Craigová, se kterou budete sloužit."

Muž u okna se otočil a Mike překvapením mrknul. Byla to mladá žena, vysoká, štíhlá, s krátkými světlými vlasy a příjemným obličejem. Tmavými očima přejela nováčka v perfektní uniformě a suše poznamenala: "Tohle není oblečení do práce. Myslíte si snad, že jdeme na recepci k prezidentovi?"

"Ovšemže ne, paní poručice. Na recepci bych si musel vzít uniformu vzor jedna," odvětil Mike.

Kapitán se zasmál. "To bylo dobrý. Doufám, že vám to spolu půjde." Pohlédl na Craigovou a dodal:

"Nemáte na výběr."

"Mám už tak dost nebezpečnou a těžkou práci a vy mi hodíte na krk nováčka," vybuchla.

"Tak zní rozkaz. A teď jděte a seznamte se. I já mám práci."

Craigová vyšla ze dveří a zamířila k výtahům. Mike za ní.

"Než s vámi půjdu do akce, musím si vás vyzkoušet. Začneme střelbou."

Střelnice byla v druhém podzemním podlaží. Přistoupil k nim policista se zarudlou tváří.

"Joe, postarejte se o toho nového. Já si zatím zastřím."

Joe zavedl Mikea do boxu. Stojící figurína byla od nich třicet metrů.

"Připravte se ke střelbě."

Mike vytáhl laserovou pistoli.

"Zkontrolujte si zásobník."

"Plný."

"Smíte vystřelit desetkrát. Snažte se vždy zasáhnout."

"To nebude problém, ale potřebuju víc informací," řekl Mike udivenému seržantovi. Zvedl pistoli, namířil a vysvětloval: "Jestliže je podezřelý na útěku, střílím do nohou."

Z hlavně vyšly dva rudé záblesky a na každé česce se ukázal černý bod.

"Jestliže má zbraň, mířím na paži a rameno. Vyhrožuje-li zabitím nevinných, tři zásahy do krajiny srdeční. A nakonec, pokud drží rukojmí, musím trefit hlavu."

Po každé větě se ukázal zásah na jmenovaném místě a Joe jen zíral.

"Zbývá ještě jedna rána. Mám střelit do pupku?"

Ve vedlejším boxu Craigová nasázela zásahy na malou plochu, přesně do srdce. Pohlédla na Mikeův terč a řekla: "Ujde to, až na ten rozptyl."

Joe chtěl začít něco vysvětlovat, ale Craigová už odtáhla Mikea na chodbu. Výtah. Páté patro. Šatna.

"Převlékněte se do sportovního a přijďte za mnou do tělocvičny. Terry si vás vyzkouší. Na nováčky bývá dost tvrdý. Rád ukáže, co všechno umí. Ale jako instruktor je vynikající."

Mike si zvolna obešel prostornou šatnu. Organizaci tady měli perfektní, protože i on už měl svou skříňku. Když vešel do tělocvičny, Craigová debatovala s mohutným blondákem.

"Nechceš si to rozdat, Dano? Pěkně tělo na tělo."

Poručice nehnula ani brvou. "Dík, Terry. Nerada bych ti ublížila. Schovej si to pro ty chudinky, co jsou z tvých svalů ještě paf. Chci jen, abys ozkoušel toho Barnetta."

"A proč?" odsekl našťavaně Terry. "Nevydrží dýl než ostatní."

Když spatřil Mikea, zmlkl. Craigová jen pokrčila rameny a obrátila se k nim zády.

"Vítej, hochu," řekl Terry s úsměvem a podal mu ruku. Ve chvíli, kdy se ruce sevřely, vyrazil levou pěstí, ale ke svému překvapení narazil do prázdna. Zároveň mu ten nováček trhl pravicí dozadu a zablokoval mu ji.

"Tohle uvítání znám už z akademie," řekl a pustil ho.

Terry se zamračil. "Takovýhle chytráky přímo zbožňuju." A prudce zaútočil. Pravá, levá, výkop, obrat. Mike to zvládl, dostal pouze kopanec do ramene, ale neupadl.

"To nebylo špatný," zavrčel udýchaný Terry. "Teď ukaž, co dovedeš."

Mike na něj upřel oči a dal se zvolna do pohybu. Jedna finta, druhá finta. Nakopl Terryho pod žebra a na chvíli mu vyrazil dech. Následovaly další útoky, stále rychlejší, a zasáhl Terryho ještě dvakrát.

"Stačí, seržante," přerušil ho Terry se špatně skrývaným vztekem. "Teď se ještě pozdravíme."

Hluboce se uklonil. Mike ho napodobil, ale nespouštěl z něj oči. Takže včas uhnul kopanci, který mu mířil přímo do obličeje. Využil toho, že Terry na okamžik ztratil rovnováhu, trhl mu nohou a posadil ho na zadek.

"Mistr Itači mě učil, že před protivníkem nesmím nikdy klopat oči."

"Skvělá zásada," souhlasil otráveně Terry. Pak se zamračil. "Itači! To je přece největší mistr posledních let!"

"Byl jsem čtyři roky jeho žákem."

"Teď už chápu, proč jsi tak rychle. Příště si na tebe dám pozor." V té chvíli k ní došla poručice. Na čele měla kapky potu a masírovala si pravou pěst. "Tak co?"

"Není špatnej. Jde mu to docela slušně."

Craigová se podívala na Mikea, na němž nebyla vidět ani stopa námahy, potom na Terryho, který ještě popadal dech. "Díky ti, žeš mi ho neodrovnal jako jiné." Terry přikývl a neřekl nic. Osprchovali se a sešli se opět u výtahů.

"Asi vám to vážně šlo. Terryho znám a měl pěkný vztek. Co jste mu provedl?"

"Řekněme, že jsem mu neskočil na jeho staré triky."

"Ale pozor, dovede se mstít."

"Díky. Na takovéhle rady nikdy nezapomínám."

Vrátili se do prvního patra a minuli kapitánovu kancelář.

"Já sedím hned tady." Craigová ukázala na zasklené dveře a dodala: "Vy budete sedět tady s Alem a Paulem. Představím vás."

Paulu Tysonovi bylo třicet a Mikea převyšoval o hlavu. Měl značně hnědou plet' a kudrnaté vlasy. Al MacNab byl drobnější, zrzavý a zhruba stejného věku jako Mike. Měl vychytralé zelené oči.

"Al a Paul jsou jedna parta. Pracují pod mým velením, a když jde do tuhého, dokážou pořádně zabrat."

Poručice se na prahu ještě zastavila. "Kdy jste přiletěl na Terranii VI, seržante?"

"Včera, pravidelnou linkou."

"Už máte kde bydlet?"

"Děkuji, ano." Podal jí kartičku. "Tady je můj videofon."

"Fajn. Nemyslete si, budu vás volat mnohem častěji, než se vám bude líbit. Mám vás hodit domů?"

"Děkuji. Mám na parkovišti trans."

Transy byly vozidla poháněná antigravitací, která se pohybovala pár centimetrů nad zemí.

"Fajn! V tom případě se tady zatím seznámte. Zítra přijďte na osmou. Vemte si civil, protože tam, kam půjdeme, není uniforma bezpečná."

Odešla a Tyson ukázal Mikeovi stůl. "Tohle je tvý místo."

Na stole stál staříčkový textový procesor.

"To nemáte něco modernějšího?" podivil se Mike.

"Lituju, brácho, ale toť vše, co nám můžou poskytnout," zasmál se Al. "Vedení nakoupilo vyřazený kusy z minulého století."

Tyson se na Mikea upřeně díval. Několikrát se nadechl. Nakonec řekl: "Určitě jsi toho už slyšel o poručici dost špatnýho a co všechno tě čeká. Jsou to samý lži!"

"Neřek bych, že je s ní zrovna sranda."

"To teda ne. Je náročná, ale věř tomu, že nejnáročnější je na sebe. Dostává ty nejhorší a nejnebezpečnější případy. A když je průser, tak všichni dělaj, že oni nic. Ale vždycky je v akci na tom nejhorším místě a nikdy tě nenechá padnout."

"Co se stalo s tím přede mnou?"

Tyson si vzdychl. "Asi bude lepší, když ti to řeknu hned. Byl jsem u toho. Šli jsme sbalit jistýho Springa. Bydlel v takový chajdě na nezastavěný parcele. Sotva jsme vylezli z transu, začali na nás pálit ze všech stran. Prostě léčka. Park to dostal hned v první minutě. Rozumnej člověk by vlez do transu a vzal roha, ale poručice ho tam nechtěla nechat, doufala, že je jenom raněnej. Bránili jsme se, pak dorazil Al s posilou. Ti šmejdi zdrhli a žádnýho jsme nedostali. Tady vidíš, že Dana za nic nemůže a že si nemá co vyčítat." Na chvíli se odmlčel a dodal: "Nesnáší důvěrnosti. Počkej, až ti tykání nabídne sama."

3

Poručice si sedla za volant a Mike vedle ní.

"Projedeme si revír, abyste se s ním seznámil."

Vyjeli z podzemního parkoviště na dlouhou rovnou třídu.

"Znáte New Star?"

"Před pětadvaceti lety jsem se tu narodil. To jste si mohla přečíst v mých papírech."

"Zatím se nenamáhal, aby mi je dali," poznamenala.

"V osmnácti jsem přešel na studia na Zemi, ale každý rok jsem se vracel za rodiči. Zemřeli přede dvěma lety."

"To je mi líto. V tom případě vám tady neukážu nic nového."

"Stejně si myslím, že potřebuju lekci. Pobýval jsem hlavně v centru a na jižním předměstí."

"Dobré čtvrti! Teď uvidíte rozdíl."

A měla pravdu. Vysoké budovy řídly a nahrazovaly je stále zchátralejší stavby.

"V minulém století tu byla řada továren, vyráběly předměty denní spotřeby, které bylo příliš drahé dovážet ze Země. Časem se začaly stavět moderní továrny a průmyslových míst ležících ladem jako tohle přibývalo. Nastěhovala se do nich spodina a staly se z nich oblasti zlodějů, vrahů a v poslední době i obchodníků s lapis oniris. Ti jsou nejnebezpečnější a taky jsou nejlíp organizovaní. Zatím jsem dostala jenom malé ryby."

Trans zajel do značně špinavé ulice. Oprýskané domy, chodníky zaplavené odpadky, místy chyběla dlažba. Po ulici se ploužila podivná individua a Craigová mezi nimi pomalu kličkovala.

Náhle zastavila a ukázala na hubeňoučkého mužika s dlouhými špinavými světlými vlasy. "Vidíte ho? Seberte ho, ale bez použití zbraně."

Chlápek si všiml policejního vozu a vyrazil. Mike v závěsu za ním. Připadalo mu, že je na chodeckých závodech. Mužik zabočil do vedlejší ulice. Mike přidal do kroku, aby ho neztratil z očí. Nechtěl zkažit hned první příležitost, kterou dostal. Když zahnul na roh, spatřil policejní trans napříč ulicí. Blondák se rukama opíral o karoserii.

"Sledování si musíte ještě vypilovat, seržante," poznamenala klidně Craigová. "Naštěstí jsem správně odhadla, kudy to vezme. Ať si nastoupí a jedem."

Několik minut jeli mlčky. Když se dostali na hranici Severní čtvrti, zastavila u automatu s nápoji.

"Je hic, skočte pro dva džusy."

Mike mlčky přikývl. Deset minut pak zápolil s automatem, který požíral mince, ale nevydal jedinou krabici. Nakonec kapituloval a vrátil se k transu. Zjistil, že zatčený je pryč.

"Když jsem to vzala kolem a kolem, vlastně jsem na něj nic neměla," řekla Craigová. "A tak jsem ho pustila."

Mike jen zavrtěl hlavou. "Lituju, ale ať jsem dělal, co jsem dělal, nedostal jsem z těch automatů vůbec nic. Měli bychom to nahlásit majiteli. Dluží mi půl dolsu. Ale jistě jste to tušila, tuhle čtvrt' přece znáte, ne?"

Rozjela se a neřekla ani slovo. Za dvě minuty se Mike zeptal: "Pokračujeme v hlídce?"

"Jedeme na návštěvu."

"Aha, využijeme informace od našeho milého blondáčka."

Craigová se pousmála. "Komentáře jsou zbytečné, seržante."

A Mikeovi připadalo, že už nemá tak strohý hlas.

Trans zastavil před čtyřpatrovým barákem s popraskanými zdmi. Obyvatelům zřejmě jen zázrakem už dávno nespadla střecha na hlavu.

"První patro do ulice. Bacha, může být nebezpečný."

Vešli na rozvrzané schodiště. V domě bylo dusno, zatuchlo, u stěn se hromadily páchnoucí odpadky.

Když došli ke dveřím, poručice ukázala na pistoli a zašeptala: "Vyrazte dveře, budu vás krýt!"

Jedním kopancem si otevřel. Nájemník byl statný chlap s rozčeženými vlasy. Seděl za stolem a upřeně civěl do tří krystalů osvětlených halogenovou lampou. Ani se nehnul. Na kulaté tváři měl několikadenní stniště a vyzařovala z ní hluboká radost, jakési vnitřní nadšení.

"Je na tripu," konstatovala Craigová a vypnula lampu. "Prohledejte to tady a já se ho pokusím vzbudit."

Mike nakrčil nos. Ve skříni našel prázdné konzervy a několik obnošených hadrů.

"Nic zajímavého."

Craigová zatím muže políčkovala. Tiše zasténal. Za deset minut se konečně probral. Nechápatě se na ně podíval.

"Co tady děláte?"

"Policie. Kdo vám to prodal?"

"Nic nevím, dejte mi pokoj."

Craigová už zvedala ruku, ale Mike zasáhl tichým hlasem s andělským úsměvem na tváři. "Moment."

Přistoupil ke stolu a sebral jeden krystal.

"Nedívejte se na něj!" varovala ho Craigová.

"Znám jeho vlastnosti, ale ještě nevím, jak je odolný proti nárazu." Položil krystal na stůl, vytáhl pistoli a

vzal ji za hlaveň. Muž se na něj zmateně díval. Pažba dopadla na kámen a rozdrtila jej na prach.

Feták zařval, chtěl vstát, ale Craigová ho pěstí přibila k židli.

"Dost! Na to nemáte právo! Budu si stěžovat..."

"A na co si budete stěžovat?" posmíval se mu Mike.

"Krádež... Poškození soukromého vlastnictví."

"Ale no tak! To byste musel přiznat, že vlastníte lapis oniris, a za to jsou rovné tři roky, ne-li pět."

Mike sebral další krystal. "Schválně, jestli tenhle je taky tak fórovej."

"Ne! Co chcete?"

"Řekni nám, kdo ti ten sajrajt dodává," znovu se zeptala Craigová.

"Nemůžu... Moment!" vykřikl, když viděl, jak se pažba už zvedá nad kamenem. "Takovej jeden... Ani nevím, jak se jmenuje... Kůži má břídlíčnatou jako nějaký Deneban."

"Kde ho najdeme?"

"Takovej starý barák... číslo 3832, na Sedmnáctý severní... Každý večer v deset..."

Craigová ho pustila. "Doufám, že nekecáš, jinak se vrátím a dám ti ty šutry sežrat."

Odešli a muž se vrhl ke dvěma zbývajícím kamenům.

Ve voze Craigová poznamenala: "Jste docela psycholog. Já bych ho musela vyslýchat několik hodin, abych to z něj dostala, a vy jste to dokázal za necelých deset minut. Jenom nevím, jestli to bylo tak úplně legální."

Mike ironicky odrecitoval: "Článek 327 policejních předpisů praví, že veškerý lapis oniris je třeba bez prodlení zničit."

Krátce se na něj podívala - a tentokrát už skoro lidsky. "Vidím, že jste si ze studií dost odnesl, ale nezapomene, že v praxi narazíte na případy, se kterými učebnice nepočítaly."

"S vámi jako s profesorkou se budu učit dost rychle. A co máme na programu teď?"

"Vrátíme se. Jistě dobře víte, že když chceme sebrat nějaké větší zvíře, musíme si od nadřízených vyžádat zatykač. Dneska se o to postarám já, potom už budete papírovat vy, mě to ubíjí. Přijďte v devět. A pokud možno si na chvíli lehněte, protože noc bude asi perná."

4

Trans zastavil se zhasnutými světly kousek od přízemního baráku sevřeného mezi dvěma sešlými budovami.

"Proč to město neshodí?" vzdychl si Mike.

"Chybějí peníze a dobrá vůle. Bojí se, že by se pak všichni nastěhovali blíž k centru."

Došli k barabizně. Za okny byla tma.

"Mám pocit, že nás náš přítel houpal."

Se zbraní v ruce přistoupili ke dveřím. Klika povolila. Chvilíček, ale nic se nedělo. Ale v okamžiku, kdy vešli do místnosti, rozsvítilo se světlo. Před nimi stál chlap jako hora a paže měl zkřížené na prsou. Břídlíčnatá pleť a značně vyvinutý hrudní koš svědčily o denebském původu.

Než stačili zareagovat, na zátylek se jim přitisklo cosi tvrdého a obr se rozchechtal. "Odhodte zbraně, nebo vám kámoši vystřelej mozek."

Craigová chvíli váhala a pak zabručela: "Poslechněte, Barnette, nemáme jinou možnost." Sama šla příkladem a pustila pistoli na zaprášenou podlahu. Mike ji neochotně napodobil.

"Máte rozum," konstatoval Deneban. "Prej mě hledáte. Ještě fajn, že mě dobrý přítel na vaši návštěvu připravil."

Přistoupil k poručici a položil jí tlapu na paži. Stiskl a mladá žena měla pocit, že jí biceps drtí ohromné kleště.

"I já jsem rád, že se vidíme," posmíval se. "Vždycky jsem si to chtěl rozdat s policajtkou. Pojď tudy."

Odtáhl ji ke dveřím na druhém konci místnosti. Na prahu ještě křikl na komplice: "Zatím se bavte tady s tím. Holku dostanete pak. Pokud bude ještě funkční!"

Patou dveře zabouchl. Místnost byla malá, vlhká a osvětlená špinavou a uprášenou žárovkou.

V okamžiku, kdy povolil stisk, Craigová se prudkým pohybem vysvobodila a udeřila ho do břicha. Pěst narazila na krunýř svalů. Nedokázala nic, Deneban se pouze smál.

"Číča se chce bavit."

Udeřila ho do obličeje, ale obr uhnul hlavou, zachytil jí ruku a druhou rukou si ji k sobě přitiskl tak silně, že málem nemohla dýchat. Bránila se, ale brzy se jí zakalil zrak. Když tlak polevil, nabrala trochu dechu do rozbolavělých plic. V uších jí hučelo. Přimáčkl ji čelem ke stěně. Snažila se odrazit, ale nepoměr sil byl příliš velký. Prudce jí stáhl kalhoty ke kotníkům.

"Pěkná prdýlka," poznamenal, "ale trošinku bledá." Pleskl ji, až vykřikla. "A konec srandy," pravil a přitiskl se k ní.

V zátylku cítila horký dech. Tiskl se na ni, jako by ji chtěl promáčknout zdí. Lehkým kopancem do pravého lýtky jí roztáhl nohy.

"Ne! Ne!" řvala a jeho pohlaví se jí dralo mezi stehna.

Mike hleděl na muže, kteří stáli proti němu. Nebyla to žádná ořezávátka. Jeden byl hodně hnědý, měl nízké čelo a tvarem obličeje připomínal opici. Druhý byl zrzavý, s kulatou hlavu a očima vypoulenýma jako ropucha. Schovali zbraně a posměšně si ho prohlíželi.

"Už jsi slyšel poldu škemrat?" zeptal se ropušík.

"Myslím, že to nebude dlouho trvat."

"Jste zatčeni," pravil Barnett pevným úředním hlasem. "Jakýmkoli odporem si jen ztěžujete situaci."

Opičáka to na moment zarazilo a potom vybuchl smíchy. "Posera to není, co? Nejdřív ho trochu vopracuju, pak z něj stáhnem textil a vytetuju mu podrážky na prdel."

Vyjel pravicí do Mikeova obličeje. Zaklel, protože polda mu uhnul. Než stačil chytit rovnováhu, Mike ho nakopl do česky, až mu vyskočila z pouzdra. Muž zavrával a rána do šíje jen urychlila jeho pád. Přistál obličejem na podlaze. Zvedlo se mračno prachu. Z rozbitého nosu mu tekla krev.

Ropušík jen zaklel. Hmátl do kapsy pro pistoli, ale Mike ho popadl za ruku. Zkroutil mu ji dozadu, až rameno zajelo pod napjatou paži. Okamžik napětí. Pak to křuplo.

Chlap ani nestačil zařvat a už vyfasoval pěst do žaludku, po ní následoval úder do lebky. Mike se rychle zmocnil své pistole i pistole Craigové. Zbraně protivníků odkopl. Vytáhl magnetická pouta a zápěstí zlomeného loktu připoutal ke kotníku zmrzačené česky.

Spokojen se svou prací strčil si pistoli do levé kapsy a nechal si jen zbraň Craigové. Prudce rozrazil dveře.

"Ruce vzhůru! Jste zatčeni!"

Deneban reagoval neuvěřitelně rychle. Prudce se otočil, s poručicí před sebou jako štítem, v pravici třímал pistoli. Hlaveň přiložil Craigové na spánek.

"Hně se a vyfouknu jí mozek."

Mike zůstal stát a dál mířil na Denebana.

"Pusť tu bouchačku, nebo ji sejmu!"

Mike chvíli váhal a potom odpověděl: "Moment. Můžeme hodit řeč."

"Ani nápad. Počítám do pěti, pak střelím."

"Tak dobře," vzdychl si Mike a sklonil hlavu.

"Ne!" vykřikla Craigová. "Jestli ji pustíte, tak vás zabije..."

Deneban ji stiskl silněji, až jí vyrazil dech.

"Tři..."

Mike uvolnil stisk pažby. Pistole dopadla na zem.

Obr se ušklíbl a namířil pistolí na Mikea. "Blbečku. Nejdřív ti ufiknu koule, pak se budu dívat, jak chcípáš, a zatím si budu hrát tady s tou děvkou. Nemám rád, když mě někdo ruší při píchání. Řekněte si sbohem, děcka. Jsem děsně šikovnej. Uvidíš. Začnu levou koulí."

Z Mikeovy bundy vyšlehl záblesk a na Denebanově čele se ukázal černý bod. Připomínal třetí, temné a zlověstné oko. Obr ztuhl a k prvnímu černému bodu se přidal ještě jeden. S nesmírným úžasem ve tváři se Deneban skácel k zemi a Craigovou stáhl s sebou.

"Paní poručice! Nestalo se vám nic?"

Craigová odhodila Denebanovu ruku, kterou měla kolem pasu, a potom přijala Mikeovu ruku, která jí pomohla na nohy. V té chvíli si uvědomila, že má kalhoty víc než na půl žerdi a že jsou jí vidět stehna a kulatý zarudlý zadek.

Vytáhla si je a suše prohodila: "Seberte si zbraň. Policista se nikdy nesmí odloučit od služební zbraně. Ten cvok vás mohl zabít."

Mike pistoli zvedl a s úsměvem jí ji podal.

"Myslím, že jsem pochopil, co měl v úmyslu. Velice nepříjemná smrt... Nicméně si dovoluji upozornit, že tahle zbraň patří vám. Takže jsem nijak neporušil předpisy. Svou jsem měl v levé kapse."

"Vy taky máte na všechno odpověď," poznamenala suše s ironickým pohledem v očích. Zapínala si kalhoty.

"Neublížil vám?"

"Ne, ale přišel jste právě včas. Nikdy bych neřekla, že ta gorila má takovou sílu. Kde jsou ti dva?"

"Vedle spoutaní. Oznamuji jim, že jsou zatčeni, a seznámil je s jejich právy... Jenže nevím, jestli byli v takovém stavu, aby je slyšeli."

Dva ničemové se právě probírali a sténali.

"Zřídil jste je pěkně," poznamenala Craigová.

"Ale kdepak," bránil se Mike. "Ta zranění si způsobili sami, když se bránili zatčení."

Jen pokrčila rameny. "Takže zavoláme posilu, ať si je odvezou, Denebana můžou hodit rovnou do márnice. Mrtvý nám toho už moc neřekne."

"Věřte mi, že toho upřímně lituju, ale nedal nám jinou možnost."

Za půl hodiny dva policejní vozy odvážely zločince a mrtvolu jejich šéfa. Craigová si za volantem hluboce vydechla. Mike si sedl vedle ní a mračil se.

Po deseti minutách zastavila před obytným domem.

"Pojďte, seržante. Myslím, že potřebujete nějakou vzpruhu. Na první den to nebylo špatný."

Výtah je vynesl do třetího patra, kde měla Craigová dvoupokojový byt. Ukázala Mikeovi na pohovku, otevřela bar a nalila do dvou sklenic.

"Napijte se. Je to místní alkohol, podobá se trochu armagnaku. Teď mě na deset minut omluvte. Dám si sprchu a převléknu se. Už dlouho jsem se tak nezpotočila."

Za chvíli se vrátila s mokřými vlasy, na sobě měla tričko, jež jí zdůrazňovalo ňadra, a blankytně modré kalhoty. Mike seděl, nehýbal se, držel dál plnou sklenici. Posadila se vedle něj a zašeptala:

"Copak se vám stalo?"

Pokusil se o úsměv. "Když vám to řeknu, tak se mi vysmějete a budete chtít jiného partáka."

Něžně mu položila ruku na rameno. "Tak mi to řekněte, nebojte se. Po tom, co se stalo dneska, asi jen těžko najdu lepšího partáka."

Mike si vzdychl a upřeně se zahleděl na sklenici. "Vím, že si ten Deneban stokrát zasloužil smrt, že to byla sebeobrana, protože by určitě střílel, ale stejně mám blbej pocit. Poprvé jsem někoho zabil a je to hrozný. Směšný, co?"

Stiskla mu rameno ještě víc. "Ale vůbec ne! Taky vám řeknu něco, co jsem ještě nikdy nikomu neřekla. Když jsem před čtyřmi lety nastoupila, při přestřelce jsem jednoho zabila. Tenkrát taky poprvé. Pak jsem půl dne brečela na tomhle kanapi a málem jsem dala výpověď."

Ještě dneska vidím jeho obličej. Vaše reakce je normální a dokazuje, že jste citlivý, lidský. Prostě máme takovou práci, i když je často nevděčná. Chráníme slušné lidi, ti to považují za normální a nejsou vůbec uznalí. A když dojde k nějakému přehmatu, vrhnou se na vás jako první. Dneska jste splnil svou povinnost a ještě víc. Vděčím vám za život. Připište si to k dobrému."

Mike se pokusil o úsměv. "Díky. Myslím, že teď už to bude lepší." Zvedl sklenici a řekl: "Na zdraví."

"Na spolupráci," odpověděla.

Když dopili, Mike vstal. "Je čas jít spát. Kapitán nás zítra očekává a patrně bude chtít vysvětlení."

"Mám vás doprovodit?"

"Ne, děkuji, vyzvedne si mě přítel."

Na prahu tiše řekla: "Díky, Mikeu. Nevím, co bych dělala, kdyby mě znásilnil."

"Už na to nemyslete a hezky se vyspěte."

Když zavírala dveře, ještě dodala: "Myslím, že byste mi mohl říkat Dano."

"Velice rád, ale pouze mimo službu."

Mike Barnett si položil na stůl kovový kufřík.

"Neseš si snídani?" zeptal se ironicky Tyson.

Mike kufřík otevřel, vytáhl z něj notebook a hromadu papírů.

"Radši pracuju se svým nářadíčkem než s těmihle muzejními kousky."

V té chvíli vstoupil kapitán Kieffer. Bylo na něm vidět, že nemá nejlepší den.

"Barnette, chci hlášení ze včerejška. Prokurátorka už na ně čeká. Tak dělám a neflákám se!"

Mike sáhl po několika papírech a podal mu je. "Tady je. Ve třech vyhotoveních. Jedno pro prokurátorku, jedno pro vás a jedno do mého archivu."

Kieffera to překvapilo. Kývnul hlavou a pokračoval už klidněji: "Fajn! Aspoň bude mít Lynchová co dělat, než dostane hlášení od Craigové."

Zavolal do chodby na pěknou brunetku, která se právě usmívala na Tysona. "Odneste to Lynchový a klusem!"

Když se kapitán vrátil do svého doupěte, Tyson zabručel: "Toho si nevšímej, on to jen hraje. Vždycky je v mizerný náladě, když někdo z nás byl v nebezpečí. Hele, šéfová."

Poručice se blížila dlouhými, rychlými kroky. Na přísné tváři nebylo ani stopy po včerejších událostech.

Mike popadl tenký spis a šel za ní do kanceláře.

"Něco nového, seržante?" zeptala se neosobně.

"Kapitán chce hlášení. Dal jsem mu zatím svoje."

"Tenhle sport nesnáším," vzdychla si.

"Já si to myslel. A protože jsem včera nemohl spát, napsal jsem ho i za vás. Stačí jen přečíst a podepsat."

Craigová chvíli udiveně zírala a pak kysele řekla: "Díky, ale psát ještě umím. Nejsem totální analfabet."

Potom se odmlčela a dodala: "Ale na druhou stranu tím ušetříme čas. Ukažte."

Otevřela desky a rozložila si papíry na stůl. Právě v tom okamžiku se přihnal kapitán jako velká voda.

Spatřil papíry a popadl je dřív, než mu v tom mohla zabránit.

"Konečně se dozvím, co se dělo," vrčel. "Jeden mrtvěj a dva vážně zranění, to se jen tak neututlá." A už byl zase pryč.

Craigová zkameněla. "Ještě že mi zbyl jeden exemplář, aspoň se dozvím, co jsem vlastně napsala," ušklíbla se. Ukázala na stoh spisů na polici a dodala: "Prostudujte si to. To je práce za poslední tři měsíce. Dneska na patrole nejedeme. Na radě je Tyson s MacNabem. Jsme v záloze."

Mike byl v boxu sám a strávil dopoledne čtením hlášení. Situace v Severní čtvrti byla mnohem vážnější, než si představoval.

Znovu se ukázal kapitán, pořád stejně navztekaný. Zuřivě mával třemi nešťastnými listy papíru. "To hlášení je směšný. Nerozumím těm vašim blábolům ani slovo!"

Jeho řev přivolal Craigovou.

"Měla byste na něj dohlédnout. Jen se podívejte, co napsal: První subjekt na mě zaútočil pěstí, vyhnul jsem se a opětoval útok úderem č. 27, Příručka sebeobrany, paragraf tři... Subjekt upadl a udeřil se obličejem o podlahu... Druhý subjekt vytáhl pistoli, chtěl jsem ho zadržet chvatem č. 42. Bránil se, třebaže byl informován, že je zatčen, a poranil si loket. Bolestí ztratil vědomí."

"Je to pojaté tak trošku teoreticky, ale...", namítla Craigová.

"Moment! Tady je to ještě lepší." Obrátil list. "Když Deneban vyslovil výhrůžky, jež jsem citoval, namířil na mě pistoli. Z toho jsem podle článku 31 Trestního zákoníku vyvodil, že mám právo na sebeobranu, a vystřelil jsem... a tak dále a tak dál. Všecko podobným stylem."

V tu chvíli vyšla na chodbu jakási žena. Mohlo jí být padesát, byla široká, měla hranatý obličej s čelistmi, jež jí dodávaly vzezření buldoka. Spatřila Kieffera a zamířila k němu.

"Lynchová, no nazdar!" vzdychla Craigová.

Prokurátorka otevřela dveře a hned spustila: "Kdo je ten seržant Barnett, co podepsal tohle hlášení?"

Mike vstal a kapitán koktal: "Právě jsem mu říkal, že by to chtělo trošku vybrousit..."

"Ale vůbec ne! Tohle je to nejlepší hlášení, jaké jste kdy zplodili. Měli byste je připíchnout na nástěnku jako vzor pro ty vaše tupce. Advokát těch dvou zatčených se rozhodl, že na vás podá žalobu pro neoprávněnou brutalitu. Když elektronické neurony soudního počítače tohle hlášení zaregistrovaly, jen vměly blahem. Musel vám dát za pravdu, jinak by musel změnit všechny policejní příručky a učebnice."

Jen tak dál, hochu, a konečně uděláme kus dobré práce."

Obrátila se ke Craigové a dodala: "Zlepšujete se, poručíku. Dneska poprvé jsem vaše hlášení pochopila už při prvním čtení."

Odešla stejně rychle, jako přišla. V závěsu za ní kapitán, celý šťastný, že je případ uzavřen.

Craigová řekla s úsměvem: "Asi se s vámi budu radit častěji. Ale stejně, to hlášení, co jste napsal za mě, není kompletní. Zmínil jste se o násilí, vyhrožování smrtí, ale ne o pokusu o znásilnění."

"Nepodstatná vynechávka," pravil Mike nedbale. "Deneban je mrtvý, tak co. A ti dva při tom nebyli, takže je nemůžeme obžalovat ze spoluviny."

"Taková úvaha by se Lynchové jistě líbila, ale je to jediný důvod, proč jste to vynechal?"

Mike se na ni podíval a zabručel: "Taková hlášení nejsou důvěrná a má k nim přístup kdekdo. Myslel jsem si, že bude lepší, když vás uchráním falešného soucitu nebo oplzlých poznámek kolegů."

"Takhle jsem to taky pochopila. Díky!" Protáhla se a suše pravila: "Do práce. Co jste zjistil v archivu?"

"Obchod s lapis oniris se silně rozrostl a je příčinou řady zločinů. Krádeže a násilí, aby si jej mohli koupit, pak amoky, když se předávají. Odkud se ty šutry berou? Na Terranii VI se snad netěží, ne?"

"Myslím, že je dodávají solanští piráti. Však znáte podivný statut Solanu. Protože podepsal přidružení k Pozemské unii, Vesmírná policie tam bez žádosti místních úřadů nesmí zasáhnout. A tak se ta planeta stala oblíbeným útočištěm vesmírných pirátů."

"A jak je dostávají na Terranii VI? Pochybuju, že přistávají na astroportu."

"Existuje množství soukromých jachet. Můžou se s piráty setkat ve stínu páté planety."

"A co kontroly?"

"Často. Provádí je bezpečnostní služba na astroportu. Ale nikdy nic nenajdou." Ironicky se uchechtla.

"Ale do toho nám nic není. Už mi to dali párkrát najevo. My máme svou Severní čtvrt'."

Staříčkový telex zachrčel a Craigová z něj vytáhla papír.

"Antropometrie identifikovala naši oběť. Je to So-Wun, bývalý občan Denebského impéria. Po řadě krvavých přepadení opustil domovskou planetu, kde byl v nepřítomnosti odsouzen k trestu smrti. Dostal se na Terranii VI a požádal o politický azyl. Bohužel ho dostal. Dvakrát obžalován z vraždy, ale pro nedostatek důkazů ho nedostali ani k soudu. A ještě něco. Neměl osobní štítek, ale počítač našel k jeho jménu adresu."

Mike si zapnul pouzdro s pistolí a natáhl si bundu. "Že bychom se tam podívali?"

V transu Craigová ironicky poznamenala: "Ten So-Wun pracoval v Severní čtvrti, ale bydlel radši v centru."

Za patnáct minut dojeli před moderní třicetipatrovou budovu. Na chodbě se poručice náhle zastavila.

Rychle vytáhla pistoli a Mike jen o zlomek vteřiny po ní. Ukázala na pootevřené dveře.

"Patrně nečekaný návštěvník," zašeptala.

Tiše se přiblížila ke dveřím, zhluboka se nadechla a potom je vykopla.

"Vesmírná policie. Nikdo ani hnout!"

Štíhlý muž se skláněl nad ženským tělem. Otočil se, jako by ho kousl antreský škorpión. Měl až nenormálně rychlé reflexy. V ruce držel laserovou pistoli. Craigová klesla na kolena a rudý záblesk jí projel nad hlavou. Dvakrát opětovala střelbu a zasáhla protivníka do srdce.

Muž jakoby ztuhl a pomalu se skácel. Měl vyzábělý obličej, v němž se oči zdály až příliš ohromné. Praskla mu řada kapilár, takže měly temně rudou barvu.

Mike se vrhl k ženě. Zvedl se mu žaludek. Byla ještě mladá, tak dvacet let. Přes ústa měla elastickou pásku. Tváře poškrábané a plné zaschlé krve. Plavé vlasy jí vytrhal po chomáčích i s kousky kůže. Ale nejhorší pohled byl na obnažené tělo. Trýznitel se soustředil na řadra. Urval jí bradavky a jemnou plet' brázdily široké šrámy. Břicho bylo samá řezná rána, střeva vyhřezlá.

"Zavolejte rychle sanitku," řekl Mike vzrušeným hlasem. Pak dívce opatrně odstranil pásku z úst.

Otevřela oči a hlesla: "Bolí to... Nic nevím..."

"Uklidněte se. Jsme policie a za pět minut vás odvezou do špitálu. Co po vás chtěl ten sadista?"

Dívka zavřela opět oči a potom řekla tak tiše, že jí musel přiložit ucho k ústům, aby rozuměl. "Věděl, že jsem byla So-Wunova družka. Myslel si, že mi nechal nějaký papíry... Ale já nic nevím... Nic... Byla to hrůza!" Chytila se Marka. "Nenechávejte mě tady... Bolí mě celý tělo... So-Wun mi nikdy nic nedal..."

Na tváři se jí objevil smutný úsměv. "Až minulý týden... Medvídka... Ach!" Slabě vykřikla, trhla sebou a Marka pustila.

V té chvíli přiběhli dva zdravotníci s nosítky. Za nimi mladý lékař. Podíval se na raněnou a jen se ušklíbl. "Pozdě, doktore. Umírá," řekl Mike.

"Zatracená práce. Ale možná je to pro ni lepší. Krásu bychom jí už nevrátili, zůstala by mrzák." Sklonil se nad vrahovo tělo. "Měl dojezd. Takoví jsou schopni všechno, ztrácejí pojem o realitě."

"Nechápu to, doktore. Aby se dostal do takového stavu, musel mít aspoň jeden lapis oniris. Jak to, že měl dojezd?"

"Když na lapis oniris dopadá příliš fotonů, mění se a ztrácí své vlastnosti. Feťák si pak musí opatřit jiný kámen a dealeri mají kšefty."

Lékař se otočil ke zdravotníkům. "Jakmile policie skončí, šoupněte je do pytlů a odvezte do márnice. Dál už to bude na kolegovi ze soudního."

Býval to zřejmě roztomilý třípokojový byteček, ale teď v něm vládl nepopsatelný nepořádek.

"Obávám se, že v tomhle bordelu nic nenajdeme," vzdychla si Craigová.

Mike se zamračil a potřásl hlavou. "Přece jen bych se tady rád porozhlédl."

"Tak jo. Už slyším techniky. Jdu je přivítat." V pokoji byla ohromná postel s rozřezanými antigravitačními matracemi. V koutě stál toaletní stolek s rozbitým zrcadlem, s množstvím parfémů a voňavek, kalíšků s pleťovými krémy a líčidly.

Z koberce Mike sebral hračku. Byla to miniaturní replika arkturského medvěda, kruté šelmy s jasně modrou kožešinou. Hračka byla rozříznutá a vrah z ní vyrval náplň. I hlavu měla rozříznutou. Mike ji už chtěl odhodit, ale pak si všiml vypoulených očí. Dvě velké žluté koule, ale ta pravá poněkud matnější. Kapesním nožem oko opatrně vyloupl. Pod tenkou plastickou slupkou se ukázal paměťový krystal velký jako ořech.

Mike zabalil nález do kapesníku a strčil ho do kapsy. Do místnosti vešli dva policisté se všemožnými detektory.

"Tady to teda vypadá," poznamenal ten větší. "Jděte, seržante, a nechte nás pracovat."

Mike našel Craigovou v obývacím pokoji. Mrtvé už odvezli. "Už tu nemáme co dělat, Barnette. Vracíme se do kanceláře." Vzdychla si. "A budeme psát další hlášení."

Když uháněli transem, řekla: "Zajímalo by mě, co tam ten cvok hledal. Ale asi nic nenašel, jinak by ji byl nemučil."

Mike vytáhl z kapsy krystal a řekl: "Tohle jsem našel v oku plyšové hračky. Chudák to ani nevěděla."

"Budeme to muset poslat do laboratoře."

"Ale nejdřív se na to mrknem sami. Myslím, že můj počítač to zvládne."

"Zvláštní," řekla Craigová, "žádný počítač jsem neviděla. So-Wun asi používal ještě jiný byt."

"Nemá smysl ho hledat. Komplici ho už jistě vyklidili. Mě by spíš zajímalo, kdo zaplatil toho feťáka, aby ji mučil."

"Bohužel už nepromluví. So-Wun byl patrně hlavní dealer pro Severní čtvrť, ale nad ním musel být ještě někdo."

"Nikdo vás nenapadá?"

"Povídá se ledacos, ale nemáme důkazy. Erwin Warren, ten náramný pracháč v New Staru, si prý tyká s podsvětím. Finanční policie ho už proklepávala, ale na nic nepřišla. Všechny jeho obchody jsou naprosto čisté."

"Tohle se povídá už několik let," poznamenal Mike. "Ve vyšší společnosti neměl nikdy dobré jméno."

"Jeden novinář zpochybnil původ jeho majetku. Odsoudili ho za nactiutrhání. A od té doby si tisk dává pozor."

"Ještě je vyšetřován?"

"Určitě už ne. Warren si hraje na lidumila a přispívá na všelijakou charitu, i na sirotky po policajtech. Navíc je zadobře s jistými politiky, i s guvernérem. Takže tenhle případ je nad naše možnosti a vy byste se měl spokojit s tím, že můžete honit jen malé lumpy."

"Momentálně mi to bohatě stačí. Ještě jsem neměl čas se nudit."

Když dojeli na ústředí, Mike šel rovnou do své kanceláře, která byla momentálně prázdná. Tyson a

MacNab byli pořád ještě na hlídce. Zapnul si počítač a zasunul krystal. Stiskl dvě klávesy a čekal.

"Tak co?" zeptala se Craigová.

"Chvilí strpení. Nejdřív se musí natáhnout program."

Za minutu se na obrazovce ukázaly znaky, ale nedávaly smysl.

"Nerozumím tomu," řekla poručice. "Je to zašifované?"

"Nevím, připomíná mi to denebskou abecedu."

"Možné to je, byla to ostatně jeho mateřská řeč."

V té chvíli se otevřely dveře kapitánovy pracovny a Kieffer zařval: "Craigová! Okamžitě ke mně!"

Mike několik minut zamyšleně hleděl na obrazovku. Potom stiskl několik kláves. O dvacet vteřin později vytáhl paměťový krystal z počítače a uložil jej do plastického pouzdra. Nato začal diktovat hlášení a text se okamžitě ukazoval na obrazovce. Spokojeně si ho vytiskl a začal diktovat znovu. Sotva skončil, kapitán vpadl do jeho kukaně.

"Blahopřeju, seržante! Je vidět, že vy dva jste se hledali. Další dvě mrtvoly!"

"U paní poručice šlo o legitimní sebeobranu."

"Ano," posmíval se mu Kieffer. "Článek třicet jedna."

"Přesně tak, pane kapitáne. Můžu jí to dosvědčit."

"Když budete pokračovat tímhle tempem, tak do tří měsíců nebude v New Staru jediný zločinec!"

Mike se na něj udiveně podíval. "O to nám přece jde, ne?"

Kapitán se zarazil a potom se rozesmál. "Ovšem, ale nebylo by špatné jich občas předat pár prokurátorce."

"Můžu vás ujistit, že bez práce nebude. Zločinci jen tak snadno nezmizí. Za každého mrtvého nastoupí nový."

"V tom s vámi souhlasím," prohlásil kapitán. Potom zvážněl a dodal: "Craigová povídala, že jste u té dívky našel nějaký krystal. Laboratoř se o něj postará."

Mike mu podal pouzdro.

"Díky. Taky budu chtít hlášení."

"Tady je." Když Mike viděl, že je kapitán překvapený, dodal: "Nepotřebuju hodiny, abych převyprávěl akci, která trvala pár desítek minut." Ukázal na notebook. "Tyhle věcičky jsou náramně praktické. Měl byste tím vybavit i ostatní."

"Sežeňte mi na to nejdřív peníze," zavrčel Kieffer. "Teď s tím jdu za majorem. Tahle kalamita mrtvol se mu nelíbí."

6

Craigová řídila pomalu trans a ze zvyku si prohlížela chodce na chodníku. Od So-Wunovy smrti uplynulo pět dnů.

"Dneska je nějak klid," konstatoval Mike.

"Nemyslete si! Feťáci přišli o dealera a někteří z nich budou mít brzy abst'ák. Účinek kamínků slábne a pak začnou být nebezpečné."

Vytukala číslo a na obrazovce se ukázal mladý vousáč.

"No tak, Donalde, pořád ještě jsem nedostala zprávu z laboratoře o tom krystalu, co jsme vám půjčili."

Vousáč zvedl obočí. "Dal jsem ji předevčírem Hubnerovi."

"Zapomněl mi ji postoupit. Patrně si myslí, že to už nespadá do mé kompetence. Mohl byste mi říct, jen tak z přátelství a mezi námi, co na tom krystalu bylo?"

"Neprozradím vám žádné tajemství. Nebylo na něm nic."

Craigová sebou trhla. "Jak to?"

"Byl vymazaný."

"Nějaká manipulační chyba na počítači?" zeptala se a pohlédla na Mikea.

Vousáč pobaveně zavrtěl hlavou. "To určitě ne. Někdo to určitě udělal schválně, ale musel to být nějaký amatér. V krystalu zůstaly stopy. Při troše štěstí bych z toho mohl vytáhnout pár útržků vět. Ale bude to makačka."

"Potrvá to dlouho?"

"Určitě pár neděl, protože nemám na práci jenom tohle."

"Prosím, Donalde, pospěšte si!"

Vousáč se ušklíbl. "Nedostal jsem žádnou oficiální žádost. No, že jste to vy, dám se do toho. Snad budete aspoň uznalá. Dobrá večere a karton whisky je podle mě rozumná odměna."

"Platí. Můžete si vybrat podnik," souhlasila.

Potom oba policisté chvíli mlčeli. Jejich úvahy brutálně přerušila vysílačka.

"Ozbrojené přepadení na 27. ulici. Jeden mrtvý. Pachatelé prchají v modrém transu na sever."

"Beru," řekla Craigová. "Jdeme na to."

Prudce přidala plyn a přibila Mikea do sedadla. Dojeli na křižovatku skoro současně s jiným rychle jedoucím transem. Řidič prudce strhl volant a najel na chodník. Craigová za ním a karoserie o sebe škrtly.

Pomačkané vozy se zastavily, Craigová vyskočila s pistolí v ruce.

"Vystupte si!" nařídila třem mužům ještě v šoku po srážce. "Hezky jeden za druhým a ruce nad hlavou."

Když vyšel první, nařídila mu: "Opřete se o vůz, roztáhněte nohy."

Mike k ní doběhl a byl poněkud bledý.

"Vy jste spal?" poznamenala.

"Ne, počítal jsem."

"A co?"

"Kosti. Chtěl jsem se ujistit, že po té bouračce nemám nic zlomeného."

"Velice vtipné, ale tady není vhodné místo na humor. Nasad'te jim pouta a zavolejte, ať nám pošlou anton."

"A taky odtahovač, protože s tímhle už moc neujedete."

Když Mike podal hlášení, odebral se do kantýny a ponechal Craigovou s našťvaným Kiefferem.

Vysvětlovala mu, proč vyřadila z provozu služební vůz.

Automat mu vydal hnědou hmotu, jež se hrdě nazývala "drůbeží pochoutka". Nu, rozhodně mu nehrozilo nebezpečí, že by se udávil kostí. Posadil se ke stolku v ústraní a odevzdaně se pustil do jídla.

Zanedlouho si k němu přisedl onen poručík s orlím nosem, vedle kterého seděl první den při rozdělování služeb. Visačka na hrudi hlásala, že se jmenuje Emerson Summer. Pozřel několik soust a zabručel: "Vím, seržante, že jste dobřej. Docela bych vás chtěl do party. Příjímací stáž vám končí tenhle měsíc. Stačí, když do hlášení napíšete, že chcete ke mně. Já vaši žádost u majora Hubnera podpořím." Snížil hlas a se spikleneckým úsměvem dodal: "Pod mým velením vám nehrozí takové nebezpečí a navíc budete postupovat rychleji. Zaručuju vám, že do roka máte prýmký poručíka. S Craigovou ale těžko. Koukněte se na Tysona, po pěti letech je pořád ještě seržant."

"Díky za nabídku, pane kapitáne," řekl Mike po chvíli ticha. "Budu o ní vážně uvažovat."

"Moc dlouho neváhejte. Hlášení máte podat do patnáctého." Summer vstal a odešel.

Barnett si soustředěně, ale bez jakéhokoli nadšení pročítal spisy svých předchůdců. Tyson a MacNab se vrátili z hlídky. Al se někam zašil a Tyson už dobrou hodinu týral psací stroj. Vzdychal tak urputně, že by snad obměkčil i počítač. Poházené zmuchlané papíry svědčily o tom, že nemá zrovna básnické střevo.

Nakonec vstal. "Mikeu, můžeš pro mě něco udělat?" zeptal se ostýchavě. "Prosím. Co potřebuješ?"

"Víš, hlášení mi moc nejdou. Obvykle mi je upravuje Yvan od dopraváků. Za třicet dolů." Odmlčel se a pokračoval ještě ostýchavěji: "Tenhle měsíc, když zmizel Park, jsme měli práce nad hlavu a spoustu hlášení. Nemám ani floka a Yvan mi nedá úvěr. Nepřečetl bys mi to? Srovnáme to hned při výplatě.

Čestný slovo."

Mike se zahleděl na tu horu masa, která se před ním klátila jako nějaký nešťastný školáček.

"Paule, ty jsi vůl!" Když viděl, jak se kolega tváří, rychle dodal: "Jasně, jsi vůl, když se necháš takhle stáhnout o všechny prachy, zatímco bys je mohl příjemněji rozházet s tou brunetkou, co pořád obchází kolem a baští tě pohledem."

"Jako Ulna? Myslíš, že se o mě zajímá?"

"To je jasný jako facka. Pozvi ji na večeri a uvidíš."

Tyson se smutně usmál. "Yvan ví už z akademie, že neumím psát hlášení, a pomáhal mi. Víš, nerad o tom

mluvím před jinými. Cítím se méněcenně."

"Přátelé jsou tu od toho, aby si pomáhali. Takže si přestaň pěstovat mindráky. Složil jsi zkoušky stejně jako ostatní a já vím, že nebyly snadné. Vyrovnáš se každému, kdo je tady. Nikdo není lepší nebo chytřejší než ty. Musíš si to říkat."

"A na to hlášení se koukneš?"

"Jasně, ale za dvou podmínek. Zaprvé půjdeš se mnou dneska na večeři. Určitě ses pořádně nenajedl už několik dní, jen se na sebe podívej. Víím o podniku, kde podávají pravé maso."

"A zadruhé?" opáčil podezíravě Paul.

Mike sáhl do kapsy. "Vezmeš si tady těch dvě stě dolů. Vrátiš mi je příští měsíc. Neboj se, já je teď nepotřebuju. A teď ukaž to hlášení."

Přečetl si kolegovi slohovou práci.

"To hlášení je velice dobré, jenom opravíme pár větiček." A začal diktovat do mikrofonu. Za deset minut už z tiskárny lezly papíry.

"Tady to je. Vidiš, že na tom nic není a že to za třicet dolů nestojí. Stačí to jen podepsat a můžeme na večeři."

Na chodbě Tyson zabručel: "To je divný, s tebou je všechno tak jednoduchý. Šéfová si tě moc váží." Odmlčel se. "Znám ji už pár let. Obvykle novým parťákům nedůvěřuje. Musíš ji chápat, protože jí nepřidělují zrovna ty nejlepší. Park, pokoj jeho duši, byl sympat'ák, ale neměl správné reflexy a byl poněkud pomalejší. S tebou je to jiný."

"Ale moc mi to najevo nedává."

"To je jenom fasáda, kamaráde. Ale řek bych, že je s tebou spokojená. Já to poznám. Myslím, že budete perfektní dvojka."

"Něco by mě zajímalo... Má nějaký soukromý život?"

"Upřímně řečeno, nevím, ale asi ne. Žije jen svou prací. S každým, kdo to na ni zkoušel, vyrazila dveře."

7

Zvonek vytrhl Craigovou od trividea. Devět večer. Kdo to otravuje? Vstala z kanape a instinktivně hmátla po pistoli. Podívala se do zrcadla.

Měla na sobě obvyklé tričko, ale dost těsné, takže jí obepínalo poprsí, a plátěné kalhoty. Zastrčila si zbraň za opasek.

Když otevřela dveře, spatřila nejdřív ohromnou kytici, teprve po chvíli za ní objevila Barnetta. "Seržante, co tady děláte?" zeptala se hlasem suchým jako troud a chladným jako ledovec.

"Kdybyste dovolila, rád bych se zbavil tady toho nákladu."

Chvilku váhala a potom řekla: "Tak pojd'te dál a položte to na stůl." Když si Mike uvolnil ruce, pokračovala: "A teď mi řekněte, co vás vedlo k tak pozdní a nevhodné návštěvě."

Vzdychl si. "Mám problém, velkánský problém a chtěl bych se s vámi poradit."

"To můžete v práci," pravila ledovým hlasem.

"Ne. Chtěl jsem s vámi mluvit beze svědků a potají."

Zahleděla se na něj. Tvářil se vážně vyplašeně.

"Tak se posaďte. Myslím, že sklenka sternu vám přijde vhod."

Stern byl aromatický alkohol z Ganymedu. Vytáhla rychle dvě sklenice a baňatou láhev.

"Na zdraví, seržante. Tak co máte tak důležitého?" Už to neznělo tak stroze.

Mike se zahleděl na sklenici, napil se a potom neochotně spustil: "Vzpomínáte si na ten krystal?"

"Ten vymazaný? Donald pořád ještě na nic nepřišel."

"Strčil jsem ho do počítače a viděli jsme, že se ukázalo několik znaků. Pak nás vyrušili a já předal krystal kapitánovi. Když nám ten technik řekl, že na něm nic nebylo, překvapilo mě to a podíval jsem se do počítače. Bylo tam ještě všechno." Vytáhl z kapsy papíry a podal jí je. "Je to denebsky a je to zašifrované."

Craigová zírala na nesrozumitelné znaky. "Musíme to předat kapitánovi. Třeba najde někoho, kdo to dokáže dešifrovat."

Mike zavrtěl hlavou. "Prokurátorka vám vysvětlí, že tyhle papíry nemají žádnou cenu. Každý advokát pak může prohlásit, že jsem je vyhotovil já sám, a soudní počítač mu dá za pravdu."

"To je hovadina!" zavrčela. "Ale máte asi pravdu. Tak co navrhuje?"

Mike zrudl a strčil nos do sklenice. "Na Zemi mám přítele... Je to počítačový maniak. Má kvantum programů. Myslel jsem si, že nebude od věci, když mu pošlu kopii..."

Craigová sebou překvapením trhla. "Vždyť je to tajné..."

"Je to velice diskrétní člověk. Dnes večer mi poslal zprávu... Podařilo se mu text dešifrovat." Předal poručíci dva listy.

"So-Wun byl náramný pedant. Zapisoval si všechny transakce. Tady máte seznam všech, které zásoboval, včetně dodaného množství, zaplacené částky a data prodeje."

Craigová si přečetla první stránku. "Některá jména znám. Můžeme udělat pěkný záťah."

"Počkejte si na to nejzajímavější. Zaznamenal si i jméno svého dodavatele. Je to Erwin Warren! Další zásilku dostane na Silvestra."

"To je důmyslné," ušklíbla se. "Každý rok tou dobou pořádá obrovskou recepci pro stovky hostů. V takovém davu se ztratíme, u vily bývá ustavičný provoz helijetů a transů."

"Chtělo by to ale zorganizovat dobrý dohled."

"Problém je v tom, že to místo je v Jižní čtvrti, která nespadá pode mě, ale pod poručíka Summera. A ten je na své výsady náramně žárlivý. Určitě by se mu nelíbilo, kdybych mu pytláčila v revíru." Tiše se zasmála. "Ale tím se budeme zabývat, až na to dojde. Nejdřív si musíme ověřit povídačky o So-Wunovi a... kvalitu překladu."

Ukázala najedno jméno. "Podívejte se na Kostaka. Dostal jako jeden z posledních a koupil kamene značné množství. Určitě to ještě nestačil prodat. A já myslím, že vím, kde ho hledat. Zítra ho navštívíme. Kapitánovi řeknu, že jsem dostala tip od informátora. Jeho jméno máme právo zamlčet."

Mike vstal a postavil sklenici na stůl. "Ulevilo se mi. Ale ty papíry někam schovejte."

"Nemějte strach, dobře je schovám." Ukázala na květiny a dodala: "To jste nemusel. Pro kolegy mám vždycky dveře otevřené."

"Obával jsem se, jestli vás někdo nesleduje," odpověděl vážně. "A myslel jsem si, že takhle elegantně zamaskuju pracovní schůzku."

"Proč by mě někdo sledoval?" zeptala se překvapeně.

"Máte hodně nepřátel a řadě lidí překážíte. Základním pravidlem je informovat se o protivníkovi a zjistit, jestli nemá nějakou slabinu."

Vzdychla si. "Možná máte i pravdu. Příště si budu dávat větší pozor. Takže zítra."

Na prahu se ještě otočil. "A ty květiny jsem vám dal moc rád." Rychle za sebou zavřel a zanechal ji celou zmatenou.

8

Kapitán Mark Stone potlačil zívnutí. Byl to statný hnědovlasý šestatřicetiletý chlapík, silný a pružný. Tvář s ostře řezanými rysy opálily desítky sluncí. Hověl si v relaxačním křesle, které se automaticky přizpůsobovalo tělu, a s nevalným zájmem sledoval tridivideo. Měl ještě čtrnáct dní dovolené, ale už se nudil. Po návratu z poslední mise strávil týden s přítelkyní Elsou Swensonovou na jejím ostrůvku v Pacifiku. Ale být jednou z nejbohatších žen Galaxie znamená i povinnosti a Elsa musela jako vždy odletět na šňůru zasedání správních rad. Jeho přítel android Ray mu nabídl sklenici. Podobal se Markovi, ale byl poněkud podsaditější. Tito androidi byli původně vyvinuti, aby doprovázeli agenty na primitivní planety, a byli k nerozeznání od lidí. Domorodci netušili, že mají před sebou stroj, který nahrává vše, co vidí a slyší. "Dej si, je to tvoje oblíbená whisky. Nelíbí se mi, když jsi smutný." Marka taková řeč z úst androida ani nepřekvapila. Říká se, že roboti neznají city. To je známá věc, dávno dokázaná. Kybernetici tvrdí, že tyhle dokonalé stroje mohou reagovat jedině v rámci programu. Ale během misí se mezi Markem a Rayem utvořilo podivné pouto, jakási tajemná symbióza. Bylo to tím, že Ray měl i psychický přijímač? Tento model se velice brzy přestal vyrábět, protože lidí s telepatickým nadáním bylo příliš málo. Mark měl přirozené telepatické schopnosti, které si ještě posílil po setkání s podivnou rostlinnou bytostí, jež rozkvétala najedná vzdálené planetě. Mohl s Rayem komunikovat na značnou vzdálenost.

"A co kdybychom si zítra zajeli na tvou chatu do hor? Zdravý vzduch ti jedině prospěje."

Mark ještě váhal, ale vtom se ozval zvonek. Ray šel otevřít a vrátil se s admirálem Neumanem, velitelem Vesmírné policie. Byl to vysoký, štíhlý šedovlasý muž přísného vzezření.

Marka lehce zamrazilo. Kdykoli se s Neumanem setkal, dostal se do nebezpečných dobrodružství. Podařilo se mu vykouzlit na tváři úsměv.

"Posaďte se u nás, pane admirále. Mám pocit, že vám minule docela chutnal můj armagnac."

Neuman jen přikývl. Proti svému zvyku se tvářil dost rozpačitě. Ochutnal ušlechtilý alkohol a spustil:

"Nebudu vám namlouvat, že jsem šel náhodou kolem."

"Já bych vám to ani nevěřil," usmál se Mark.

Admirál se zhluboka nadechl. "Prostě vás potřebuji, ale musí to zůstat v naprosté tajnosti."

"Jak si přejete, víte, že jsem diskrétní. Oč jde?"

Neuman chvíličku váhal. "Od jednoho náhodného informátora jsme se dozvěděli, že na Terranii VI kvete obchod s lapis oniris. Z jiných zdrojů zase vím, že tentýž obchod se rozbíhá i na jiných našich planetách."

"Kde ten zatracený šutr berou?" divil se Mark. "Pokud vím, tak žádné doly nejsou otevřené."

Neuman se hořce usmál. "To se ptám už týdný. Přepravují to zřejmě solanští piráti."

"Na Solanu nejsou doly. Já osobně znám pouze dvě místa. Na planetě Toru, kde jsem byl na misi před dvěma lety, a to na žádost fakulty, která chtěla zpřesnit údaje o zvláštní časoprostorové vlně."

"To vím, ale přítomnost lapis oniris se neobjevila v žádné oficiální zprávě. Pečlivě jste to vypustil, abyste chránil své přátele Entameby."

Mark okamžitě zareagoval. "Používají kámen ke konverzaci, ale je pro ně natolik vzácný, že by je ani nenapadlo ho prodávat."

"To je i můj názor, navíc vědí, jak škodí lidské psychice, a jejich etika jim brání s ním obchodovat."

Musíme tedy hledat jinde."

Mark svraští obočí. Chvilí uvažoval a pak řekl: "Před šesti lety, když se tahle toxikomanie ukázala poprvé, jsem byl na misi na Harku. Piráti tam zahájili těžbu. Dostal jsem příkaz od Komise pro nevměšování, abych je zlikvidoval, a vaše služba nasadila kolem planety satelity zabijáky, aby se na ni piráti nemohli vrátit."

Neuman si dal doušek armagnaku a pokračoval: "Máte vynikající paměť, kapitáne. Na Harku je jediné ložisko, o kterém Solanci vědí."

"A co když přišli na jiné?"

"Pochybují, to bychom se o tom dozvěděli."

"Co ode mě očekáváte, pane admirále?"

"Předpokládám, že Ray si souřadnice Harku pamatuje."

"Ovšem," ozval se suše Ray. "Ale nevím, jestli mám právo je použít bez souhlasu generála Khova. Tyto informace patří Službě."

Neuman jen zvedl ruku. "Administrativní detaily budeme řešit později, ale už teď vás ujišťuji, že přebírám veškerou odpovědnost."

Mark se začínal nudit. "A jaký cíl bude ta naše mise mít?" zabručel.

"Máte pravdu, kapitáne, nač zbytečně plácát. Přeju si, abyste se co neutajeněji vydal na Hark a zjistil, jestli se v tom dole opět netěží."

"Khov o tom ví?"

"Ne! Ví o tom jedině já a vy dva. Je nutné naprosté utajení. Nikdo neví, že jsem šel dnes večer za vámi."

"Nač taková opatrnost?"

Neuman se na chvíli zadíval do stropu. "Vím, že s vámi můžu mluvit na rovinu. Je mi to velice nepříjemné, ale musím připustit, že někteří příslušníci policie mohou být zapleteni do obchodů s drogou. Teď už jistě chápete, že sebemenší únik informací by vaši misi potopil a ohrozil vás."

"Ale i když to vezmu, tak se nemůžu k Harku přiblížit," namítl Mark. "Zapomínáte na satelity."

Admirál vytáhl z kapsy papír a podal ho Rayovi. "Tady je kód. Tím je zneškodniš. Zapamatuj si ho a papír znič."

Android se podíval na papír, položil ho do popelníku a zapálil.

Neumana to trochu zaskočilo, ale pak se usmál. "Zapomněl jsem, že ti na zapamatování celé stránky stačí zlomek vteřiny."

"Jestli jsou na Harku skutečně piráti," ozval se Mark, "budu asi potřebovat posilu."

Admirál lehce pokýval hlavou a zabručel: "Můžu požádat, aby v sousední soustavě byla hlídková loď, ale nevím, na koho se můžu spolehnout."

"Pošlete plukovníka Parkera. Za jeho spolehlivost bych dal hlavu na špalek. A pak - když ho požádám o pomoc, přispěchá, i kdyby k tomu nedostal rozkaz. Známe se dobře a už často jsme jeden druhému zachránili život. Nesprávili jsme se jen proto, že je to takový suchar. Radši by si ukousl jazyk, než aby to přiznal, ale vím, že udělá všechno, co je v jeho moci, aby mě vytáhl z nebezpečí."

"Asi ano. Navíc je dostatečně disciplinovaný, aby poslechl mé rozkazy a neptal se, proč má létat v tak nudném sektoru. Takže berete to?"

"Sice ještě váhám, ale vím, jak jsou ty d'áblovy kameny - tak jim říkají domorodci na Harku - nebezpečné. Kdy bych měl vyrazit?"

"Jakmile budete připraven. Já věděl, že se na vás můžu spolehnout. Přirozeně poletíte svým Merkurem. Navíc vám nemůžu dát žádné oficiální pověření. Později se nějak vyrovnáme, ale teď ještě nevím jak." Mark měl naštěstí slušné jmění.

"Na astroportu řeknete kontrolní věži, že letíte na Venusii. Vzhledem k tamním diskrétním povyražením se odlety na Venusii utajují."

Venusie byla planeta s idylickým klimatem, kterou objevili v minulém století. Vzhledem k tomu, že neměla zdroje žádných surovin, získalo ji jedno konsorcium a zřídilo na ní rekreační středisko pro velice zámožné lidi. Během několika let se z tohoto města stal jeden veliký nevěstinec pro náročné.

"Doufám, že mi poskytnete alibi, protože jestli se to dozví Elsa, určitě se jí nebude líbit, že si v její nepřítomnosti беру dovolenou."

"Nemějte strach, já jí všechno vysvětlím," ubezpečil ho admirál. Potom opět zvážněl. "Dávejte na sebe pozor. Kdyby se vám něco stalo, Khov mi to nikdy neodpustí."

Když admirál odešel, Mark dlouho zadumaně seděl. Potom si zavolal Raye. "Myslím, že stejně už neusnu. Vyrazíme."

Android přišel s velkým cestovním zavazadlem. "Všechno je připraveno."

"I Merkur?"

"Pohonné hmoty jsem dal doplnit hned po přistání. Vždycky odlétáš nakvap."

9

Mike si nastoupil do transu a na zadní sedadlo položil podlouhlou brašnu.

"V tom máte něco na noc? Myslíte si, že jedete na víkend?" zavrčela Craigová.

"Jen takové menší polní vybavení."

Craigová už dál nedebatovala a nastartovala.

"Tady Alfa. Nastupujeme hlídku," hlásil Mike do mikrofonu.

"Slyším. Hezky se bavte," zažertoval operátor v dispečinku.

Brzy vyjeli z osvětleného centra do temné Severní čtvrti. Nikde žádná světelná reklama, fungovala jen každá desátá pouliční svítlna. Jen v málokterém okně se svítilo.

"Na příští křižovatce se dáme doprava," řekla Craigová. "Kostac bydlí jen o pět set metrů dál. Je to stará opuštěná fabrika a obsadil v ní vrátnici."

"Na dealera to není žádný luxus, určitě vydělává balík."

"Ale je to nenápadné. Čím méně v těchto končinách ukazujete peníze, tím větší máte šanci na přežití. To víte, krysy se požírají mezi sebou."

Za tři minuty zastavili na dvoře plném šrotu, panelů a odpadků. Reflektor na zdi osvětloval barabiznu z prken a vlnitého plechu.

Vtom Craigová ztuhla. "K zemi!" vykřikla.

Mike bleskově zareagoval. Právě včas! Tři paprsky projely čelním sklem v místě, kde měl ještě před chvílí hlavu.

Vzápětí Craigová vyskočila z transu a udělala kotoul. Dva rychlé výstřely zničily reflektor a dvůr se ponořil do naprosté tmy. Vyskočila a přeběhla za rezatý kontejner.

"Barnette!" zavolala neklidně.

"Bylo to o chlup, ale jsem v pořádku."

"Pojďte ke mně, budu vás krýt."

Zasyčel laser. Několik paprsků zasáhlo kontejner, Craigová musela zapadnout, a další paprsky zasypaly trans. Mike sebral brašnu a odkulil se od nešťastného vozidla.

"Jsou tři," zašeptala Craigová, "ale nedokážu je lokalizovat."

Mike tiše otevřel brašnu. Vytáhl přilbu a nasadil si ji na hlavu. Bylo to zařízení pro noční vidění. Potom popadl laserovou pušku s infračerveným zaměřovačem.

Brzy zaznamenal skrčenou postavu za kovovým zábradlím, prakticky přímo nad Craigovou. Muž na ni mířil a prst měl už na spoušti. Mike zalíčil a vystřelil. Střelec zařval a upustil zbraň, která dopadla pět metrů od ní.

Trans zasáhlo opět několik paprsků a Mike se musel přimáčkout k zemi. Craigová využila toho, že se střelba soustředila na parťáka, a několikrát vystřelila. Na zem žuchlo tělo. Neměla však čas vychutnat svůj úspěch, protože nad hlavou jí projely dva paprsky.

Ted' zase mohl zvednout hlavu Mike. Pozorně se zadíval na omšelou fasádu. Brzy v druhém patře odhalil střelce, který se skrýval za betonovým sloupem. Pečlivě zaimil. Lehce stiskl ukazovák. Zasyčelo to. Krátký rudý záblesk. A muž se skácel.

"Tentokrát si myslím, že jsme to vyčistili," poznamenal Mike a ustoupil o krok.

"Zalezte za vůz!" zařvala na něj Craigová. "Kryjte mě, dokud nedoběhnu k baráku."

Brzy se přískoky dostala k cíli. Chvilí místo pozorovala, potom vykopla dveře. Ztratila se uvnitř. Za oknem bleskla baterka.

Vzápětí opět vyšla ven a mávla na Mikea, aby ji následoval.

Jediná místnost. Na páchnoucím lůžku ležel muž a v čele měl díru.

"To je Kostac," vzdychla si Craigová. "Už nám nic neřekne."

Vrátili se k transu a poručice se natáhla pro mikrofon. "Doufám, že vysílačka bude fungovat."

Brzy se ozval dispečink: "Slyším."

"Alfa. Žádáme posilu," řekla Craigová.

Operátor dobře věděl, na jak nebezpečném místě jsou, a proto váhavě odpověděl: "Nevím, jestli máme volný vůz..."

"Nežvaň!" usekla ho suše. "Zavolej seržanty Tysona a MacNaba. Pošli nám taky furgon. Máme tady solidní náklad studeného masa."

"A taky odtahovač," dodal Mike. "Trans je nepojízdný."

Craigová zavěsila mikrofon. "A teď už nám nezbyvá nic jiného než čekat." Ukázala na Mikeovu přilbu.

"To vypadá zajímavě. Kde jste to vzal?"

"Ale trochu jsem utrácel. Taky byste to měla mít. Velice praktické na noční procházky."

"To věřím, ale netušila jsem, že tenhle model na Terranii VI existuje."

Mike teprve po chvíli zabručel: "Jak jste věděla, že vletíme do léčky? Chybělo jen pár vteřin a byl z nás cedník."

"Praxe," usmála se. "Najednou jsem si vzpomněla, že naposled světlo nesvítilo... Ostatně, Barnette, dík. Toho nahoře jsem si nevšimla. Určitě by mě sejmul."

Druhého dne ráno vládla v kanceláři kapitána Kieffera velice dusná atmosféra. Dostavila se i prokurátorka Lynchová.

"Poručíku Craigová," spustil Kieffer, "vy snad nemáte jediný výjezd, abyste po sobě nezanechala mrtvoly!"

"Jenom jsme se bránili," poznamenal Mike.

"Já vím," vrčel kapitán, "článek třicet a něco. Ale to se musí prokázat. V hlášení píšete, že jste použil laserovou pušku se zaměřovačem a přilbu pro noční vidění."

"Ano, pane kapitáne. Policie je smí používat už rok."

"Tuhle výzbroj jsme nedostali. Takže nemáte právo ji mít."

"Nerad vám odporuji, ale podle řádů může příslušník používat jakoukoli osobní zbraň, pokud ten model policie schválila."

Kapitán začínal brunátnět a prokurátorka zasáhla: "Nemá smysl v tom pokračovat. Tento mladý muž se patrně vyzná v řádech lépe než my. Mě by spíš zajímalo něco jiného." Upřela pohled na Craigovou a

pokračovala: "Měla jste příkaz k zadržení Kostaka, ale vy jste ho zabila."

"To není pravda! Vždyť jsem vám říkala, že byl už mrtvý, když jsem vpadla do baráku."

"To můžu potvrdit," zasáhl Mike. "Neslyšel jsem žádný výstřel."

"Ale taky možná kryjete svou přímou nadřízenou," namítla Lynchová.

"Takové tvrzení by se před soudním počítacem muselo podepřít důkazy," odvětil suše Mike.

Prokurátorka pochopila, že se zastrašováním nic nepořídí, a pokračovala už smířlivějším tónem: "Dobře, takže podezřelý zahynul při přestřelce, ke které došlo po vašem příjezdu."

"Ani jednou jsme nestříleli na tu barabiznu," řekla Craigová. "Navíc tam nebyl zjištěn žádný další zásah."

"To není důkaz. Stačila jedna rána, která prošla oknem."

V Craigové začínal stoupat vztek, ale Mike předešel výbuchu.

"Cestou sem jsem volal soudnímu lékaři. Zprávu podá až zítra, ale sdělil mi své první dojmy. Podle něj nastala smrt asi v devět hodin, rozhodně ne po devíti třiceti. My vyjeli v devět dvacet osm. Dispečink to potvrdí."

Lynchová se na něj pozorně zahleděla a netvářila se už tak přísně.

"Třebaže paní poručice řídí skvěle, nemohli jsme se tam dostat před devíti třiceti."

"A vyvozujete z toho co, seržante?"

"Kostakovi komplici se nějak dozvěděli, že ho jedeme sebrat, a zabili ho. Možná se báli, aby nemluvil.

Potom připravili léčku. A my si pak měli myslet, že jejich přítel byl zabit při přestřelce."

Prokurátorka se zasmála. "Na tu poslední poznámku zapomeňte. Pokud doktor potvrdí dobu úmrtí, pak vaši verzi plně přijmeme." Obrátila se ke Kiefferovi a dodala: "Přesná zpráva podepřená solidními důkazy nám ušetří moře nepříjemností. Doporučte svým lidem, aby si vzali ze seržanta Barnetta příklad. Přeji vám dobrý den."

Energickým krokem opustila kancelář.

Kieffer si otřel čelo kostkovaným kapesníkem a oddychl si. "Nač ještě čekáte?" zavrčel. "Pokud nemáte co na práci, já vám nějakou najdu! Už jste měli být na hlídce!"

Cestou do garáží Mike zabručel: "Moc by mě zajímalo, jak se o tom dozvěděli."

Craigová rezignovaně pokrčila rameny. "Abyste dostal příkaz k zadržení, musíte jít přes řadu instancí.

Mohl se to dozvědět kdekdo."

Mechanik v garáži jim oznámil, že trans nemají ještě spravený. "Bude to trvat pár dní. Vůz dostal nejmíň dvacet zásahů a divím se, že ještě žijete. Ale rád bych poznamenal, že je to už třetí vůz tenhle měsíc. Dáváte nám zabrat, poručíku, víc než celá brigáda. Nemohla byste odjet na pár neděl na dovolenou, abysme si trochu odfrkli?"

"Dost těch keců, O'Malleyi. Který vůz si mám tedy vzít?"

"Tamhleten. Jedinej, co mi zbývá." Ukázal palcem na trans s pomačkanou a prorezavělou karoserií.

"To je snad fór! Takový vrak mi dát nemůžete!"

"Lituji, ale tak mi to nařídil major. Když tenhle trans odděláte, tak to nevádí, protože jde stejně na generálku."

Craigová si vztekle sedla za volant a Mike se posadil vedle ní. Vůz nepříjemně páchl starým olejem. Ze sedadel vylézaly kusy plastické pěny. Na několikrát pokus se motor konečně rozchrlal.

Přískoky vyjeli z garáže. Mike sáhl po mikrofonu poněkud prudce a utrl ho.

"Nechci, abyste si to vykládala jako nějakou snobárnu," prohodil, "ale v tomhle na hlídku nemůžeme, pokud se ovšem nejedná o nějakou novou zbraň proti kriminálkům. Řada z nich zemře, ale smíchy, až nás v tom uvidí."

"To vím. A co navrhuje?"

"Výjimečně bychom mohli použít můj."

"A co vysílačka?"

"Má videofon a vysílačku napojenou na policejní frekvenci."

Po třech škytnutích transu kapitulovala. "Tak jo. Kde parkujete?"

"Venku."

Zastavili u světlemodrého transu s kouřovými skly.

"Nebude-li vám to vadit, řídit budu já," řekl Mike.

"Dobře," souhlasila a usadila se do měkkého sedadla, které se okamžitě přizpůsobilo jejím tvarům. Mike nastartoval a ona pustila vysílačku.

"Hlídka Alfa. Vyjíždíme."

"Už bylo načase! Jedťte na křižovatku Dvacátý a Sedmnáctý. Přepadení klenotnictví. Gama už tam je, ale potřebuje posilu."

"Slyšel jste, Barnette. Dupněte na to a vemte to třetí ulicí doleva."

Mike lehce sešlápl plyn a trans vyrazil jako zběsilý.

"Doufám, že to na mě nepíchnete, když mě zaměří radarem."

"Bez obav. Zdá se, že váš vůz je podstatně rychlejší než policejní."

"Pochopitelně. Tenhle model má silnější motor." Craigová se nadechla čerstvého jemně parfemovaného vzduchu. "Klimatizace je ustavičně v provozu," vysvětlil jí Mike. "Reguluje se na panelu."

"Vy si nic neodepřete."

"Přiznám se, že mám rád pohodlí."

"Jen doufejme, že budete mít dost prostředků na splátky."

"Můj bankéř si zatím nikdy nestěžoval."

Přerušila je vysílačka: "Paní poručice, tady Tyson. Tři pachatelé. Jednoho jsme zranili a zadrželi. Další dva prchají v červeném transu. Jedou Dvacátou na sever."

"To bychom je brzy měli vidět."

Mike řídil velice rychle, předjížděl jeden trans za druhým, uhýbaly mu ostatně ochotně z cesty.

"Tamhle jsou!" vykřikla. "Už je máme! Předjedťte je a zatlačte je k chodníku."

"Nerad bych si vůz poškrábal," odvětil Mike. "Zkusíme to jinak." Stiskl tlačítko a ozvala se siréna.

"Přidali," podotkla.

"Právě o to mi jde."

Mike se držel pár metrů za transem. Na křižovatce trans prudce zahnul a Mike za ním. "Amatéri," usmál se. "Brali tu zatáčku moc zešíroka."

Další zatáčka v plné rychlosti byla pro červený trans osudnou, protože dostal smyk, zadkem nabral sloup, odrazil se a narazil do domu se začernalou fasádou.

Mike zabrzdil. Craigová vyskočila s pistolí v ruce, ale pasažéři havarovaného vozu se nehýbali.

Barnett sáhl po mikrofону: "Tady Alfa. Podezřelí zadrženi, pošlete sanitku."

"A odtahovač," zasmál se operátor.

"Tentokrát ne."

Kolem vozidel se shluklo asi dvacet otrhaných čumilů a tvářilo se nepřátelsky.

"Policie! Ustupte," nařídila jim Craigová a ukázala odznak. Na muže to moc nezapůsobilo, zůstávali na místě, se sevřenými pěstmi a zarputilými výrazy. Poldové nebyli v této čtvrti zrovna vítanými hosty.

Mike vytáhl pušku a došel k nim.

"Rozejděte se," řekl a namířil zbraň na rozedraného chlapa, který postoupil blíž.

Moment napětí. Protivníci se měřili pohledem. Potom muž zaklel, ustoupil a s ním ostatní. Rozcházeli se stále rychleji, protože dorazila sanitka a za ní trans s Tysonem a MacNabem.

Pomohli zdravotníkům vytáhnout raněné z transu.

"Nebude to tak zlý," podotkl mladý lékař, když je zběžně vyšetřil. "Vezmeme si je na pár dní do špitálu a pak si je můžete vyzvednout."

Sanitka odjela. Tyson kroužil kolem Mikeova transu a snažil se nahlédnout kouřovými skly dovnitř.

"Tentokrát vám dal O'Malley generálův bourák, co?"

"Je Barnettův," zavrčela Craigová. "Ještě nemáme padla. Do práce."

Zvolna jeli po ulici.

"Musím říct," začala poručice, "že jste si vedl velice dobře. To vás na akademii učili takhle řídit?"

"Hlavně jsem se učil na závodním okruhu."

"Hezký koníček, ale poněkud nákladný."

Z mikrofónu zaburácel kapitánův hlas: "Craigová, kde jste?"

"Na hlídce, jedeme po Dvacátý."

"Okamžitě se vraťte! Do deseti minut ať jste u mě!"

"Šéf má asi zase blbou náladu," podotkl Mike a sešlápl plyn. "Divím se, že z toho ještě nedostal žaludeční vředy."

Za šest minut dojeli na parkoviště před policejní budovou. Vládl tam čilý ruch. Kolem transu se začernalým předkem postavili policejní bariéry.

"To je váš vůz, paní poručice," řekl Mike. "Chytil sám od sebe. Tentokrát vám nemůžou nic vyčítat."

Kieffer se tvářil jako deset čertů. "Craigová, vysvětlete mi, jak jste mohla být na hlídce, zatímco váš vůz zůstal na parkovišti!" zařval, jakmile vešli k němu do kanceláře.

"Když jsme vyjeli z garáže, zjistili jsme, že vysílačka nefunguje. Seržant Barnett mi tedy navrhl, že použijeme jeho trans. Řády to nezakazují."

"To vím," zachrochtal kapitán.

"Pak v čem je tedy problém?" podivila se Craigová.

"Nahlásili jste dispečinku změnu vozu?"

"Ne, ale to nemělo smysl, když jsme splnili úkol."

"Dvě minuty po tom, co jste ohlásili zadržení těch dvou, na parkovišti explodoval trans, který jste měla řídit. Normálně byste měla být mrtvá a mohli by za to nějací kriminálníci."

"Vy myslíte, že to byl atentát?"

"Jasně!"

"V tom případě je třeba zahájit vyšetřování." Kieffer se zašklebil. "Děkuju. Tuhle radu jsem neslyšel. Vyslychal jsem O'Malleyho. Nedokázal držet jazyk za zuby a desítky lidí věděly, že major nařídil, aby vám dal tu kraksnu. Děsnej fór."

"Kdo měl možnost dát do něj bombu?"

"Skvělá otázka. Podle pyrotechniků to odpálili na dálku. Výbušninu tam mohl připlácnout kdokoli, kdo šel v garážích kolem. Pak už mu jen stačilo odposlouchávat naši relaci a vyčkat na vhodnou chvíli."

Kapitán zvažněl. "To nemám rád. Víte, že si vás vážím a že vám přeju. Nechcete přejít k finanční brigádě? To myslím vážně. Měla byste to klidnější."

"V žádném případě," odmítla Craigová. "Tuhle práci mám ráda."

"Vezměte si tedy aspoň čtrnáct dní dovolenou, snad se to zatím zklidní."

"Ne, to by vypadalo, že jsem utekla."

Kieffer si zhluboka povzdechl. "Já tušil, že nebudete mít rozum. Dávejte na sebe pozor, vážně by mi bylo líto, kdyby se vám něco stalo. Jak reagoval Barnett?"

"Nijak zvlášť ho to nevzrušilo."

"Vycházíte spolu dobře?"

"Je to báječný parták. Pracuje přesně, korektně a nelze mu nic vytknout. Má na tuhle práci talent a rychle se učí."

"Doufejme, že koncem měsíce nepožádá o převelení. Chodit pořád s nějakým terčem taky není ono. A už vypadněte. Musím informovat majora a mám pocit, že se mu to nebude líbit."

10

Mark vešel do pilotní kabiny Merkuru. Cítil se odpočatý a uvolněný. Ray seděl u řízení. "Dráha byla v pořádku?"

S androidem u řízení tomu nemohlo být jinak, ale šlo takřka o rituální otázku.

"Kdyby se něco stalo, asi bych tě byl vzbudil," poznamenal Ray. "Vyspal ses dobře?"

"Skvěle. Navíc jsem nemusel snášet ten psychický induktor příliš dlouho, protože jsem z místního jazyka ještě všechno nezapomněl. Kdy vystoupíme ze subprostoru?"

"Za pětadvacet minut. Můžeš se ještě nasnídat."

Když se Mark vrátil, sedl si na místo druhého pilota.

"Připoutej se, už to bude."

Jakmile se Mark vzpamatoval z obvyklé nevolnosti provázející přechod ze subprostoru, napřímil se. Na obrazovce se ukázalo vzdálené slunce.

"Radši jsem se vynořil na kraji soustavy," vysvětloval mu Ray. "Nevíme, co nás čeká u Harku."

"Nejdřív si zjistíme, jestli jsme skutečně v soustavě Harku. Programování je jistě v pořádku, ale rozměry subprostoru se nedají nikdy předvídat."

Za okamžik počítač vydal první data.

"V pořádku," potvrdil Ray. "Za chvíli uvidíš Hark na obrazovce. Je to třetí planeta z dvanácti. Má 0,85 hmoty Země, atmosféru podobnou pozemské, trochu bohatší na kyslík, ale méně kysličníku uhličitého, a je bez průmyslových exhalací. Kolem slunce oběhne za 382 dny a kolem své osy se otočí za třidvacet hodin a deset minut. Slabý sklon severojižní osy, takže rozdíly mezi ročními obdobími nejsou velké. Osm desetin povrchu pokrývají oceány. Od východu k západu se táhne jediný kontinent, který v polovici přetínají vysoké hory. No a pak je tam ještě pár pustých ostrovů."

Po chvíli Ray pokračoval: "Kolébka tamní civilizace se nalézá na západním pobřeží, na březích velké řeky vlévající se do oceánu. Území je rozděleno na několik panství, spadajících pod hlavního panovníka, který sídlí v hlavním městě Sipparu."

Mark se uchechtl. "Vím, že nejsem příliš inteligentní, ale tohle si ještě pamatuju."

"Jen jsem se o tom chtěl ujistit," opáčil android.

Planeta na obrazovce se zvětšovala.

"Jsme patrně jediná kosmická loď v širokém okolí, ale přece jen bych zapnul automatickou obranu pro případ, že by na planetě byl radar. Už vidím satelity zabíjaky. Jsou čtyři a na dost vysoké oběžné dráze." Byly to koule ježící se bezpočtem antén. Kontrolka videoradia se rozblíkala. Ray stiskl tlačítko a ozval se hlas: "Na tuto planetu je přístup zakázán. Račte se vzdálit."

"A teď neutralizační kód," řekl Mark.

Ray rozehrál prsty po klávesnici.

"Kód neplatný. Obrát'te, jinak do minuty zahájíme palbu."

"Nemá smysl diskutovat," zavrčel Ray a změnil kurz. "Tyhle stroje smysl pro humor nemají, zato velice silné lasery. Admirál nám dal asi špatný kód."

"Spíš ho nějakí chytrolíni změnili," nadhodil Mark.

"Ale přiblížit se nemůžeme. Pokusíme-li se jeden satelit zničit řízenou střelou, zjistí to a všechny čtyři zahájí současně palbu."

Mark se zamyslel. "Jedno řešení by tu bylo... Pamatuješ si, jak jsme navštívili tu rostlinnou bytost? Její planeta je rovněž zakázaná a střežená satelity."

"To snad ne!" zasténal android. "Snad tu blbost nechceš opakovat?"

"A proč ne? Naprogramuj přechod do subprostoru a vynoř se hned za dráhou satelitů."

"To je šílenství. Bude ti nanic. Nevolnost při vstupu do subprostoru se ti bude kombinovat s nevolností z výstupu, k tomu přetížení, protože musíme brzdít na velice krátké dráze."

"Já to vydržím. Nemluv a dej se do práce!"

Ray se zatvářil jako panna znásilněná šesti Denebany a dal se do propočtů. Seběmenší chybička a Merkur by navždy zmizel. Za dvacet minut se ozval: "Pokud sis to zatím nerozmyslel, já jsem připraven."

"Fajn! Bůh s námi a zlé pryč."

"Jen doufám, že nemá práci někde jinde," zavrčel Ray. "Pořádně se připoutej."

Když se Mark probral, jen zasténal a hned nato zaslechl poděšeného Raye: "Jak je ti?"

"Nic moc, ale dokud sténám, ještě žiju."

Narovnal se, zatnul zuby a podíval se na obrazovku. Pod nimi velkou rychlostí ubíhal oceán.

"Zůstal jsem nízko, aby nás nezachytil případný radar. Nebo chceš už přistát?"

Mark ukázal na bod na obzoru. "Tamten ostrov by se hodil. Myslím, že je pustý."

"Detektory žádný zdroj tepla nehlásí."

Merkur lehce dosedl na plošinu sto metrů nad mořem.

"Doufejme, že terén je stabilní a že tu není žádná tektonická činnost," povzdychl si Ray. "Máme co dělat, jestli se chceme dostat do Sipparu do svítání. Je to ještě pár tisíc kilometrů."

Přešli do přechodové komory, kde se Mark vysvlékl donaha, jak to vyžadovaly řády Služby. Na primitivní planetu si nikdy nesměl vzít nic osobního.

"Tohle jsem ti ušil, zatímco jsi spal," řekl Ray a podával mu oděv. "Stejný jako před šesti lety. Doufám, že se tady móda moc nevyvíjela."

Byla to bílá plátěná košile s krajkou vpředu, kalhoty z hrubého hnědého sukna, sahající kousek pod

kolena. Nakonec si Mark nazul boty z umělé kůže a vzal si kabátec z bezové kůže. Ray mu nasadil široký klobouk s pérem. "A nezapomeň na opasek," připomněl mu.

Přezka opasku skrývala generátor a ovladač. Ray na něj ještě zavěsil rapír a dýku. Když si ho Mark zapínal, neubránil se úsměvu při pomýšlení na kontrast mezi primitivními zbraněmi a složitým přístrojem, který kolem něj vytvářel silové pole. Mohla ho překonat jediné energie vyšší, než jakou vyráběl generátor.

Ray si zatím vyměnil kombinézu za oděv podobný Markovu, ale prostší a obnošenější. Meč měl jen symbolicky, protože disponoval jinými, účinnějšími zbraněmi. Z pravého ukazováku mohl vyslat tenký laserový paprsek a v levém předloktí měl dezintegrátor.

Přátelé přešli do spojovacího modulu, vejčitého modulu s průhlednou kupolí. Ray usedl za řízení a hlásil, že je připraven ke startu. Vnější dveře komory se otevřely a modul vyletěl.

Oceán byl nekonečně modrý a letěli těsně nad vlnami, aby je neobjevil případný radar. Mark zavřel oči a myslel na přátele, jež poznal v Sipparu. Uvidí je ještě? A jak jim vysvětlí svou dlouhou nepřítomnost?

"Jak chceš postupovat?" zeptal se Ray.

"Nejlepší bude, když za tmy přistaneme poblíž Sipparu. Posbíráme informace o dolu na lapis oniris. Tam ale pojedeme spíš na koni."

"Brzy tam budeme," poznamenal Ray a zpomalil. "Tamhle ta paseka mi připadá ideální."

"Měj se mnou slitování, Rayi. Jsem jen nebohý človíček, který ve tmě nevidí."

Modul lehce přistál. Mark už otvíral dveře, ale Ray ho zadržel. "I když nejsme na oficiální misi, musíme dodržet pravidla. Počkej, až skončí analýza prostředí."

"Zdejší atmosféra je přece v pořádku, to už víme."

"Pokud jsme náhodou nepřistáli v nějaké zamořené oblasti. Zatím si zkontroluj opasek."

Brzy se rozsvítila zelená kontrolka.

"V pořádku. Nic se nezměnilo. Ještě nepřišli na půvaby znečištěné atmosféry."

Mark vyskočil na zem a nadechl se vlhého a voňavého vzduchu. Byla to vždycky příjemná změna po regenerovaném vzduchu v lodi.

Dveře modulu se zavřely a stroj se tiše vznesl. Automaticky se vracel do Merkuru.

Ray ukázal na obzor. "Brzy se rozední. Můžeme jít."

"Proč každá mise musí začínat dálkovým pochodem?" vzdychl si Mark.

"Nebreč. Tak to nařídila Komise pro nevměšování. Agent smí přistát jediné na opuštěném místě, aby ho neviděl žádný domorodec. Nechceš výživnou tabletku?"

"Ne, nemám ještě hlad."

Když přátelé došli k městským bránám, slunce stálo už vysoko na obloze. Mark si otřel zpocené čelo.

"Už abychom byli v hospodě," vzdychl si.

Obrovskou bránu střežili dva zbrojnoši s píkami. Podezřívavě se na ně podívali, ale nechali je projít.

Brzy stoupali hlavní ulici. Sippar bylo ještě středověké město s úzkými uličkami a hrázděnými domy.

Zakrátko došli ke katedrále.

"Tady jsme zachránili princeznu Alivu," usmál se Mark.

Dorazili k řece a pár set metrů šli po nábřeží. Před nimi se tyčil hrad, který od posledních domů oddělovalo dlážděné prostranství. Na jeho podobě se podepsala celá historie města. K vysoké věži, jejíž jedna stěna spadala až do řeky, byla přilepená pevnost obehnaná hradbami s cimbuřími a rohovými strážními věžemi. Teprve později postavili palác s velkými okny a mramorovým sloupovým portálem.

Mark ukázal na věž. "Tamhle mi ten kolos chtěl rozpoltit lebku a pak mě hodit do řeky."

"Chceš jít rovnou na hrad?"

"Kdoví, co se stalo s našimi přáteli. Za šest let se toho může udát hodně i na primitivní planetě."

Vrátili se stejnou cestou a vešli do centra města. Kousek od katedrály visel plakát: Slohutná divadelní společnost uvádí Dobrodružství kapitána Matamorose. Představení ve tři hodiny.

"Myslím, že něco pojíme a půjdeme se podívat," řekl Mark. "Zajímalo by mě, jestli je přítel Hedos pořád ještě principálem."

O kus dál kovaný vývěsní štít zvěstoval, že dům nabízí pohostinství. Mark k němu ihned zamířil.

Obsazeno bylo jen několik stolů. Sedli si k oknu. Zakrátko k nim došel zavalitý hostinský s brunátnou tvář. Pátravě se na ně zadíval.

"Vítejte, panstvo, v mé skromné hospodě."

"Máme hlad a žízeň, ale než nám dáš najíst, přines nám džbán toho nejlepšího vína,"

Hostinský mávl na číšnici, ale dál se tvářil nedůvěřivě. "Jste zdaleka, pánové?"

"Ano."

"Nevidím nikde vaše koně."

"Zabloudili jsme v noci v lese a koně nám utekli. Ale o peníze jsme nepřišli," usmál se Mark a poklepal si na kabátec.

Ray hodil na stůl zlaták, který vyrobil cestou. Hostinský po něm hned hmatl a bedlivě si ho prohlížel.

"Určitě přicházíte zdaleka, protože tyto mince se zde už nerazí. Je na ní ještě král Lios."

"Takže už neplatí?" zneklidněl Mark.

"Naopak, prý jsou dokonce těžší než ty dnešní."

"V tom případě nás honem obsluž."

Kulaťoučká tmavovlasá číšnice jim přinesla džbán vína a ohromného pečeného ptáka, který připomínal husu. Mark si utrlh stehno a zahryzl se do chutného masa. Ray ho následoval. Konstrukteři mu v zadní části hrdla umístili dutinu, v níž se potrava dezintegrovala a energii pak využíval generátor.

Když dojedli, přišel k nim hostinský.

"Báječně jsme se najedli, hostinský. Divím se, že při takové kuchyni tady nemáš plno."

Muž svěsil hlavu a zamumlal: "Obchody nejdou poslední dobou dobře."

Mark se dál neptal. "Teď si půjdeme prohlédnout tohle krásné město a večer se vrátíme. Připrav nám svůj nejlepší pokoj."

Ještě se zeptal, kde se bude hrát divadlo, a potom vyšli na ulici.

Kráčeli úzkými uličkami a překvapovalo je, že na nich vládne tak malý ruch. Došli k něčemu, co se podobalo hangáru. Vchod zakrývaly potřhané a všelijak slátané závěsy

"Představení začne za chvíli," řekla jim jakási stařena. "Jen račte dál, pánové, a uvidíte hru zábavnou i osvěžující ducha."

Natáhla ruku a Ray do ní upustil minci. Stařena roztáhla bezzubá ústa do úsměvu. Před jevištěm bylo dvacet dlouhých lavic, ale částečně obsazeny byly jen první dvě řady.

"Pamatuju si, že jsem v téhle frašce hrál," řekl tiše Mark. "Prvního milovníka zamilovaného do dcery jednoho starocha. Ten chtěl, aby si vzala chlápka, co se vydával za velkého kapitána, ale ve skutečnosti to byl podvodník."

"Koukám, že se dialogy za těch šest let nezměnily," poznamenal Ray.

Představení skončilo a bylo odměněno vlažným potleskem. Zatímco diváci odcházeli, pozemšťané vylezli na jeviště za herci.

"Blahopřeji, drahý Hedosi, stále jste vynikající herec."

Vousatý obr se otočil a tvář se mu rozzářila úsměvem. "Pane Marku! Nebesa budiž pochválena, že mi vás přivedla."

Přiběhla k nim tělnatá hnědovláska a hned se vrhla k Markovi.

"Poznáváte Nervu?"

"Jak bych na ni mohl zapomenout? Pořád je stejně okouzlující."

"Teď je mojí družkou a tady je Skalin, hraje prvního milovníka."

"A kde máte rozkošnou Siru?"

"Náš dobrodružný život ji omrzela a nechala se svést jedním baronem, který si ji nakonec vzal." Hedos si vzdychl a dodal: "Ale myslím, že už lituje. Baron je krobián a bije ji častěji, než si zaslouží. Občas nás potají navštíví a je tak smutná, že by se nad ní jeden ustrnul."

"Dneska jste moc diváků neměli," poznamenal Mark.

Obr rozpačitě potřásl hlavou. "Všechna sláva polní tráva. Tenhle kus hrajeme už dlouho. Chtělo by to něco nového. Ostatně doba nepřeje hrát ani smíchu."

Rozhlédl se a spatřil stařenu u vchodu, která zřejmě poslouchala.

"Než kolegové připraví scénu na zítřek, zvu vás na skleničku, ať oslavíme váš návrat."

Nečekal na odpověď a táhl je k východu.

"Ta čarodějnice Kaba nás pořád šmíruje," procedil mezi zuby. "A v dnešní době není rozumné říkat některé pravdy."

Kráčel ráznými kroky a zahrnul do úzké uličky. Zastavil se u hospody U chmatáka. Host si nemusel dělat iluze o osudu, který jej uvnitř očekával.

Než Hedos vstoupil, řekl rozpačitě: "Obávám se, že jsem sliboval příliš. Tady hospodský na sekýru nedá a momentálně mám váček prázdnější, než kdyby mu pustilo žilou šest felčarů."

"V tom případě nám udělejte tu čest a buďte našimi hosty," pozval ho Mark.

Krčma měla nízký strop a úzká okénka skrblicky vpouštěla poslední paprsky zapadajícího slunce. Skoro všechny stoly byly obsazeny nuzně oděnými hosty, zato každý měl meč. Když vešli, hovor ustal a někteří dokonce sahalí po rukojeti zbraně.

"To jsou přátelé, odpovídám za ně," zvolal Hedos pevným hlasem.

Doporučení stačilo. Hovor se opět rozběhl, na stůl pleskaly karty a zachřestily kostky. Doloudala se k nim hubená číšnice.

Ray položil minci na stůl.

"Džbán vína z šéfovy rezervy. A velký," poručil Hedos. Podíval se na Marka a dodal: "A taky kýtu z toho tvora, co se opéká na rožni."

Dívka shrábla minci a zmizela na druhém konci místnosti.

"Jen pít a nejíst, to není dobré na žaludek," poznamenal Hedos.

Číšnice se brzy vrátila se džbánem a třemi cínovými pohárky.

Hedos nalil a zvedl svůj pohár. "Na váš návrat, pane Marku."

Po připitku všem okamžitě dolil. "Tady můžeme mluvit, tady fizlové nejsou."

"Změna v Sipparu mě překvapila. Vládne tu ještě královna Aliva s králem Valmem?"

"Museli jste být asi hodně daleko," odpověděl Hedos. "Už to bude rok, co našeho pána svrhl hrabě Norkas."

"To je mi líto. Jak se to stalo?"

"Panství hraběte sousedilo s dolem na vzácné kameny na severu města. Však to tam znáte, věznili nás tam a vy jste nám pomohl utéct." Při té vzpomínce Hedos vyprázdnil naráz pohár. Mark dal znamení číšnici, aby přinesla další džbán.

"Jednoho dne Norkas povstal proti svému pánovi a v čele vojska pochodoval na Sippar. Král Valmo mu vyrazil naproti, ale netušil, že hrabě se spojil s pekelnými mocnostmi."

"Co tím chcete říct?"

"Norkas je vládcem hromu a může na své nepřátele posílat blesky. Královské vojsko bylo rozehnáno a král je mrtev, nebo v zajetí. To nikdo neví."

"Zajímavé," ozval se telepaticky Ray. "Granáty a termopistole by zapůsobily stejným dojmem."

"Norkas," pokračoval Hedos, "se tedy zmocnil Sipparu a hradu. Královna je jeho zajatkyň a Norkas drží v rukojmí jejího čtyřletého syna. Prohlásil se králem. Nezvýšily se pouze daně, ale strážé navíc procešávají a zatýkají ty, které fizlové udají. Nešťastníky pak pošlou do dolů. Měšťané radši nevystřekují nos z domů a nechodí ani na naše představení. Tahle hospoda je jedno z mála míst, kam se strážé neodvažují přijít."

Odmlčel se, protože číšnice přinesla podnos s čerstvými plátky masa a další džbán.

"Přece to nenecháme vychladnout," prohlásil a nabodl si dýkou jeden kus. Potom s plnými ústy pokračoval ve vyprávění: "Je mi moc líto, že mám pro vás jen špatné zprávy. Zůstanete dlouho?"

"To ještě nevím. Jak jsem pochopil, v tom dole se dál těží a těží v něm sám král."

"Po městě se to sice povídá, ale nemám chuť si to ověřovat. Strávil jsem tam nejhorší chvíle svého života a navěky vám budu zavázán za to, že jste nás z toho pekla vytáhl."

"Já bych ta chmurná místa přece jen rád viděl."

"Neradím vám to. Důl je dobře střežený, nikdo se k němu nemůže přiblížit."

Rada hostů opouštěla hospodu.

"Bylo by rozumné, pane Marku, kdybyste se teď vrátil do vašeho hostince. V noci raději nevycházejte na ulici. Pokud vás nezatknu strážé, pak vás oloupí tihle. Mě tady tolerují, ale venku bych vám bezpečnost

nezajistil."

"Nebojte se, drahý Hedosi, dáme na vaši radu."

11

Major Hubner ukázal na křeslo a kapitán Kieffer se hned zeptal: "Jak je daleko vyšetřování toho atentátu na Craigovou?"

Hubner zvolna potřásl hlavou. "Dal jsem to odložit ad acta." Kapitán zbrunátněl, ale než stačil něco říct, major pokračoval: "Hodně jsem o tom přemýšlel a dospěl jsem k názoru, že jde o nějaký hloupý žert, a ne o pokus o vraždu."

"Cože?" zasípál Kieffer.

"Vždyť je to jasné! Do garáže nebo na parkoviště mají přístup jedině naši. Civila by si tam hned všimli a nevěřím, že by se nějaký ničema odvážil promenovat se tam s bombou v kapse. Craigová má mezi našimi lidmi jenom přátele. Dokážete si představit poldu, který by se ji pokusil takhle zákeřně zabít? Proč? Z jakého důvodu? Ve skutečnosti za všechno můžu tak trochu já. Ten vrak znala spousta agentů a měli strach, aby jim ho nepřidělili. Možná toho někdo využil a takhle ho definitivně vyřadil z provozu. A co když to byla sama Craigová, aby se pomstila? Nechci zacházet daleko. Lepší to odložit, zařadit mezi nehody."

Uplynula minuta, než Kieffer zabručel: "Možná máte pravdu, pane majore... Mimochodem, dostal jste od těch nových adeptů žádosti o přidělení? Dohodli jsme se... tedy... aby Craigová..."

Hubner se zoufale pomalu prohraboval hromadou spisů.

"Ten mladý seržant," bručel, "není zas tak inteligentní, jak jsem se domníval. Napsal sice velice dobrou zprávu o stáži, ale žádá, aby mohl pokračovat ve spolupráci s poručíkem Craigovou. Jsem pro, ale ať si pak nestěžuje, když skončí ve špitálu nebo v márnici. Pořád si myslím, že její místo by bylo v archivu."

Kieffer si vydechl úlevou a major pokračoval: "Ale nejvíc mě překvapuje, že s tím souhlasí prokurátorka. Když jsem jí předložil seznam nových družstev, tvářila se přímo nadšeně. A zajásala, že prý i nadále bude dostávat dokonalá hlášení."

"Barnett," usmál se kapitán, "má k tomu nadání a jeho výtvořky se prokurátorce líbí, i když jim občas nerozumím."

"Hlavně když je spokojená. Záleží mi na tom, abychom měli s justicí ty nejlepší vztahy."

Seržant Nilson se postavil na stupínek před dvacítku policistů. Před sebe položil několik papírů a obracel je prsty tlustě oučkými jako jelítka.

Mike napjatě poslouchal, kdo je ke komu přidělen. Napadlo ho, že je tady teprve měsíc. Měl pocit, že to trvá věčnost, a když zaslechl "Poručík Craigová, seržant Barnett", oddechl si.

U východu se pak srazil s poručíkem Summerem, který pronesl mrazivým hlasem: "Jak vidím, nedal jste na mou radu. Jen abyste brzy nelitoval."

Tyson v kanceláři živě debatoval s Ulnou a diskrétní MacNab řadil papíry do kartotéky. Když vešel Barnett, Ulna se ještě jednou podívala na Paula a zmizela.

"Jdeš si pro věci?" zabručel MacNab. "Ke komu tě přidělili?"

"Víš, já jsem v podstatě masochista," usmál se Mike. "Zůstávám u vás."

Tyson ho bujaře plácl do ramene. "Paráda! Povídal jsem Alovi, že nás v tom nenecháš!" Zaváhal a pokračoval: "Myslím, že poručice bude mít taky radost."

"Kde je?"

"Na parkovišti. Přidělili jí nový trans."

Craigová nervózně poklepávala na volant a hleděla směrem, kterému se říkává do blba. Mike otevřel dvířka a posadil se vedle ní.

"Poručík Craigová, předpokládám. Jsem váš nový part'ák."

Zvedla hlavu. "Hele, vy jste tady pořád! Proč jste nezažádal o něco příjemnějšího a bezpečnějšího?"

"Ještě se musím trochu učit a vy jste vynikající profesorka."

Oči jí zasvítily a podala mu ruku. "Vítejte na palubě, seržante."

Craigová pomalu jela po třídě, jenž dělila centrum od Severní čtvrti. "Poplašný signál v supermarketu na

Osmnácté," hlásila vysílačka. "Jsme poblíž," zareagovala. "Pošlete posily." Sešlápla plyn až k podlaze. Mike se chystal zapnout sirénu. "Je zbytečné ohlašovat náš příjezd," zarazila ho. "V obchodě jsou určitě zákazníci a stali by se z nich rukojmí."

Zastavila na parkovišti, na němž stálo dobře padesát transů.

"Jak na to půjdeme?" zeptal se Mike. "Asi jsou ještě uvnitř."

"Dostaneme je u východu, ale nejdřív vyřadíme komplice."

"Jaké? Nikoho nevidím?"

"Při takových přepadeních vždycky zůstane někdo venku a dává pozor. Když vycházejí, jistí je," vysvětlila mu.

Zvolna se rozjela, jako by hledala volné místo.

"Tamhle. Ten černý trans asi třicet metrů od východu. Muž za volantem."

"Možná je to manžel, co čeká na ženu, až si nakoupí. Spousta mužských nerada leze do obchodů."

"To by pak vypnul motor, ne? Všimněte si, antigravitace ho drží pár centimetrů nad zemí, aby mohl okamžitě odstartovat."

Zastavila za černým transem. Muž byl tak zaujatý pozorováním východu, že si ji ani nevšiml. Vytáhla ho z vozu. Byl tak překvapený, že ani nekladl odpor. Zbraň u něj nenašli.

"Seržante, spoutejte ho a zamkněte do našeho vozu. Pak zaparkujte o kus dál."

Ve voze se muž poněkud vzpamatoval a protestoval. "Co po mně chcete? Nic na mě nemáte. Parkovat na veřejném parkovišti není zakázaný. Nemáte právo mě bezdůvodně zadržovat."

"Nejste zatčen," uklidňoval ho Mike. "Pouze jsme vás zadrželi jako svědka."

"Svědka čeho?"

"Toho, co se za chvíli odehraje."

Připoutal ho železky k zadnímu sedadlu a vrátil se ke Craigové, která se skrývala za černým transem.

"Už brzy by měli vyjít. Logicky namíří ke komplicovu vozu. A vtom zasáhnu já. Schovejte se u východu, abyste je držel v šachu, kdyby chtěli otočit. V žádném případě se nesmějí vrátit do obchodu. Vzali by rukojmí."

Mike sotva došel na místo a už vycházeli dva muži. Každý s termopuškou. Rozběhli se k černému transu. Vtom Craigová vstala.

"Policie! Vzdejte se."

Ten první okamžitě zahájil střelbu. Zasáhl vůz a zapálil ho. Craigová jednala reflexivně. Odrazila se a skryla se za jiným transem. Pak opětovně střelbu. Tři paprsky vnikly lupiči do prsou. Zastavil se, rozevřel prsty a upustil pušku.

Jeho komplic chtěl ustoupit, ale za zády se mu ozvalo: "Ruce vzhůru!"

Vteřinku zaváhal a upřeně se díval na kumpánovo nehybné tělo. Upustil zbraň a zkřížil si ruce za hlavou.

"Nestřílejte. Vzdávám se."

Craigová k němu přistoupila s pistolí v ruce a odkopla odhozenou pušku.

"Ruce za záda!"

Když strkala zadrženého k vozu, z obchodu vyběhl tlustý plešatý strážce supermarketu.

"Vy jste je zatkli? Překvapili mě. Nechtěl jsem se bránit, abych neohrozil zákazníky."

"Jednal jste moudře," ubezpečil ho Mike. "Slyšel jste střelbu?"

"Ovšem!"

"Pamatujete si ty různé zvuky?"

"Nejdřív termopuška a pak sykot laseru."

"Nezapomeňte se o tom zmínit ve svědecké výpovědi."

"Proč?"

"Aby nějaký advokát náhodou netvrdil, že jsme bezdůvodně napadli jeho nešťastné klienty."

Strážce spiklenecky mrkl. "Jasně, šéfe. Deset let jsem sloužil u policie, takže rozeznám zvuky zbraní." Dorazili Tyson a MacNab a v závěsu za nimi sanitka. Lékař se sklonil nad ležícím tělem. "Rovnou do márnice. Na to jste mě nemuseli volat."

"Vyslechněte svědky a odvezte tyhle dva. Vyslechnu šije později."

"Žádný spěch, kapitán je dneska mimo," zasmál se MacNab.

"Lepší bude, když hlášení zpracujeme rovnou," rozhodla Craigová. "V patrole budeme pokračovat později."

Díky Mikeovi a jeho počítači se byrokracie vyřídila během půlhodiny a oba mohli pokračovat v hlídce. Tentokrát se už nic nedělo.

Před návratem na centrálu se Craigová rozjela do márnice.

Soudní lékař, vysoký, hubený a bledý jako jeho zákazníci, ji přivítal s legrační úklonou.

"Vítejte v tomto svatostánku, má nejlepší dodavatelko. Dokud budete na svém místě, nezaměstnanost mi nehrozí."

Pohlédl na Mikea, který pokrčil nos, když ucítil pach v sále, děsivou směs antiseptik a rozkládajících se těl. "Pěkný kousek. Když mi ho brzy pošlete, slibuju vám, že mu udělám parádní pitvu."

"Nechtě si ty fousatý fóry, doktore," rozčilila se Craigová. "Už jste ho identifikoval?"

Pomalů zavrtěl hlavou. "Žádný štítek a kapsy prázdné. Prostě profil."

Šel pro plastický pytel a podal jí ho. "To jsou jeho věci. Přesvědčte se, jestli mi nevěříte."

Mike z pytle vytáhl kalhoty, bundu, špinavou košili a pár bot. Vcelku samé nezajímavé věci.

"Vyfotografujte ho a sejměte mu otisky prstů," požádala Craigová. "Pošlete to na centrální počítač."

Určitě má už někde záznam."

"Děkuju za radu," zavrčel doktor. "Ještě vím co dělat."

Když se vrátili do transu, Mike si zhluboka vydechl, aby z plic dostal ten otrávený vzduch. Hned nato se ozval videofon. Craigová stiskla příjem a na obrazovce se ukázal Kieffer celý rudý.

"Craigová, tentokrát jste parádně sekla vedle. Zatkla jste nevinného. Ten trans mu patřil. Jmenuje se Samuel Kirch a bydlí na 37. jižní. Bude vás žalovat. Major vás a Barnetta postavil mimo službu.

Nemusíte se vracet. Případ přebírá poručík Summer. Disciplinární komise zasedá zítra v deset. Připravte se. Hubner se vzteky nezná a nebude vás šetřit." Povzdychl si a dodal: "Lituju, ale už jsem vás nemohl krýt."

Rychle přerušil spojení a poručice ze sebe vychrlila tirádu nadávek.

"Máte opravdu bohatý slovník," pravil Mike s uznáním, čímž ji přerušil. "A co teď?"

"Vůbec nic," vybuchla. "Slyšel jste kapitána. Postavení mimo službu. Nemůžeme nikam. Jedině se vrátit domů."

"Ale stejně bych si rád vyzvedl svůj trans."

"Vysadím vás tam, ale slibte mi, že pojedete rovnou k sobě a nehnete se už z místa. To je rozkaz."

Několik minut jeli mlčky. Potom se hořce usmála a řekla: "Nemáte štěstí, Barnette. Měl jste se dát k někomu jinému."

"Trvám na tom, že jsem si vybral nejlíp," zavrčel.

"To je od vás milé, ale málo racionální, pokud chcete udělat v tomhle baráku nějakou kariéru. Ale klid.

Nemůžou vás nijak tvrdě potrestat. Jdete tam poprvé. Jste tady nový, takže máte polehčující okolnosti.

A pak veškerou odpovědnost беру na sebe já. Hlavně si nehrajte na hrdinu. Poslouchal jste mé rozkazy. Nic víc!"

Prudce dupla na brzdu a zastavila vedle Mikeova transu.

"Takže zítra v deset, v druhém patře. Hlavně tam buďte včas. Přijít pozdě by zapůsobilo velice špatným dojmem."

Mike se posadil za volant a zachmuřil se. Jeden detail ho trápil. Co dělal vážený občan z lepší Jižní čtvrti na parkovišti podřadného supermarketu?

Soudní palác byla staříčká budova, která ostře kontrastovala se sousední, moderní policejní budovou.

Mike vyjel eskalátorem do druhého patra. Dlouhá zaprášená chodba vedla k dvoukřídlým dveřím, před nimiž už přešlapovala poručice. Bylo na ní vidět, že toho moc nenaspala. Mike vypadal naopak velice odpočatě.

"Za deset minut deset. Jsem tady ještě brzo."

Craigová souhlasně zavrčela. Nestačila už nic říct, protože se dveře otevřely a v nich se ukázal strážný ve vyžehlené uniformě.

"Vstupte a posaďte se."

Sedli si k úzkému stolu. Proti nim byl stupínek se čtyřmi křesly a dlouhým zeleným stolem. Po levé straně seděl u počítače zapisovatel. Za malou chvíli se ozval zvonek. Otevřely se další dveře a jimi vešel štíhlý bělovlasý generál Vaughan, vrchní velitel Vesmírné policie na Terranii VI. Za ním následovala prokurátorka Lynchová, major Hubner a kapitán Kieffer.

Generál neztrácel čas a hned spustil: "Přeličení je zahájeno." Otevřel spis. "Seržante Barnette, váš případ budeme projednávat později. Opusťte sál."

Mike vstal a prohlásil: "Promiňte laskavě, pane generále, ale podle řádu disciplinární komise má každý obžalovaný právo na pomoc advokáta nebo kolegy. Pokud poručice Craigová bude souhlasit, rád bych ji obhajoval. Ona pak bude obhajovat mě."

"To není zvykem této komise," namítl Hubner. "Craigová je dost stará na to, aby se mohla obhajovat sama."

"Seržantovu žádost lze přijmout," zasáhla prokurátorka. "Jestliže ji odmítneme, pak kterýkoli soud může napadnout naše rozhodnutí."

Generál svraštil obočí a zeptal se Craigové: "Souhlasíte, aby vás zastupoval tento mladý muž?"

"Ano, ale..."

"Dobře," nepustil ji dál ke slovu. "Takhle získáme čas, až dojde na seržantův případ. Majore, máte slovo."

Hubner spustil klidným, rozvážným hlasem: "Všichni jste se seznámili se spisem. Poručík Craigová byla vysílačkou informována, že má odjet k supermarketu, kde byl hlášen poplach. A tam, místo aby zatkla zločince, ihned zahájila palbu a jednoho z nich usmrtila."

"Co vy na to?" zeptal se generál.

Než Craigová stačila otevřít ústa, ozval se Mike: "V hlášení paní poručice uvedla, že jednala v sebeobraně. Její tvrzení podepřel svým svědectvím i hlídač v supermarketu."

"Ležel na zemi a nemohl nic vidět," namítl Hubner.

"Prohlásil, že po deseti letech u policie dokáže rozeznat střelbu z termopušky od střelby z laserové pistole. Pokud o tom pochybujete, předvolejte si ho."

Generál listoval ve spisu a Hubner pokračoval: "To nebude třeba. V celém případě je to podružné. Než jste přistoupili k zadržení zločinců, poručík Craigová a vy jste napadli na parkovišti počestného občana. Navzdory jeho protestům jste ho odvezli v železnicích na ústředí. Tam několik hodin protestoval a tvrdil, že je nevinný. Poručík Summer mě o případu informoval, a protože kapitán Kieffer nebyl přítomen, nařídil jsem, aby ho pustili. Poručík se mu za nás omluvil a odvezl ho do města. Dnes se vrátí a podá žalobu na policejní brutalitu. Čeká nás trapný proces. Novináři poškodí na veřejnosti naši image. Odpovědnost za tento politováníhodný přehmat padá plně na poručíka Craigovou."

Generál se na poručici zmateně podíval.

"Nepodá žalobu," prohlásil Mike.

"Jste snad jasnovidce?" zeptal se ironicky major.

"Na akademii nás učili, že je třeba zjistit identitu každého zadrženého," pokračoval Mike.

"Samuel Kirch měl identifikační štítek!" zařval na něj už nervózní Hubner.

"Taky nás učili," pokračoval nevzrušeně Mike, "že každou informaci je třeba ověřit. Kdyby poručík Summer, než vás uvědomil, zavolal Kirchovi domů, hovořil by s jeho paní. Velice milá paní. Řekla by mu, že jejího manžela včera přepadli a oloupili ho o trans a peněženku se štítkem. S těžkými zraněními byl pak převezen do nemocnice. Paní strávila noc a ráno u jeho lůžka. Byla tak zneklidněna manžellovým stavem, že ještě nestačila ani uvědomit policii. Kirch je stále na resuscitačním oddělení. Takže těžko mohl být na tom parkovišti ve chvíli přepadení."

Zavládlo dlouhé ticho.

Lynchová se pobaveně usmívala a generál se zasmušil. "Pokračujte, majore," pronesl ledovým hlasem.

Hubner, celý brunátný, prohlásil: "Tvrzení seržanta Barnetta se musí ověřit. Doporučuji odročit jednání na zítřek."

Prokurátorka se suše ozvala: "Nemyslím, že by si seržant tu historku vymyslel. Pouze doplnil vyšetřování, řekněme poněkud stručné. Odročeni by bylo jen ztrátou času."

"Když je tak chytrý, jak si myslíte, jistě ví, kdo je onen muž, na kterého zaútočila poručice Craigová,"

zavrčel Hubner.

Mike vytáhl z kapsy papír, zvolna ho rozložil a položil před majora. "Domnívám se, že svého klienta poznáváte."

"Viděl jsem ho jen letmo," zabručel vztekle major, "ale tato fotografie se mu podobá."

"Kdo je to?" zeptal se netrpělivě generál.

Major mechanicky přečetl: "Vesmírná policie. New Armstrong. Terrania XIII. Thomas Phillip, 35 let. Hledání pro ozbrojené přepadení a vraždu policisty. Žádost o zatčení. Uvědomit štáb na Terranii XIII."

"Žádost o vydání měla přijít dnes ráno na prokuraturu," dodal Mike.

Opět zavládlo tíživé ticho. Nakonec je prolomil generál hlasem poznamenaným jen stěží ovládaným vztekem: "Jestli tomu dobře rozumím, tak na váš rozkaz, majore, jeden policista laskavě doprovodil do města služebním vozem kriminálního, na kterého je vypsán meziplanetární zatykač."

"Je to politováníhodný omyl," blekotal Hubner. "Poručík Summer nemohl tušit..."

Generál udeřil pěští o stůl. "Jestli se to provalí, bude se nám smát celá Vesmírná policie, majore."

Hubner, jehož tvář teď znachověla, soustředil svůj vztek na Barnetta: "Seržante, kdo vás pověřil vyšetřováním, když jste byl postaven mimo službu? To je vážný přestupek, za který budu vyžadovat exemplární potrestání."

Mike neztrácel klid. "Nic jsem nevyšetřoval. Tohle je pouze dílem náhody."

"Vysvětlíte mi to," řekl se zájmem generál.

"Přiznávám se, že ta disciplinární komise mě silně zneklidňovala. A tak jsem si přál získat detailní informace o tom, jak probíhá. Vzpomněl jsem si na kolegu z fakulty, který je teď zástupcem prokurátora v New Armstrongu."

"Tak vy jste chodil na fakultu," poznamenal ironicky Hubner.

"Omyl mládí," usmál se Mike, "nechtěl jsem odporovat otcí, který byl už tenkrát vážně nemocný. A tak jsem příteli zavolaal a vysvětlil mu svůj problém. K podobnému přepadení došlo u nich minulý měsíc.

Pachatelům se podařilo uniknout. Zabili jednoho policistu, srazili ho transem. Více než tři týdny jim trvalo, než identifikovali pachatele a zjistili, že den po zločinu nastoupili na loď na Terranii VI. Moje vyprávění přátele zaujalo a spojil mě s majorem Jordanem, který mi pak poslal snímky zločinců."

"A to všechno mimo policejní aparát!" zachechtal se Hubner. "To je neuvěřitelné."

"Mám osobní počítač napojený na meziplanetární síť."

"Kdo jsou ti další?" zeptal se Kieffer se špatně skrývaným zadostiučiněním.

Barnett rozložil další dva papíry. "Carl Brook a Boris Račev. Račev zahynul na parkovišti."

"Na Terranii XIII budeme posílat o jednoho míň," ozval se kapitán.

"Měl jste velké štěstí, že jste narazil na spolužáka zrovna v New Armstrongu," poznamenala prokurátorka ironicky.

"Nejdřív jsem si myslel, že jde o šťastnou náhodu," odvětil i nadále klidný Mike, "ale možná mě ovlivnilo podvědomí."

"Jak to?"

"Když jsem prohlížel oděv mrtvého, všiml jsem si, že na něm byly značky z jednoho obchodu v New Armstrongu."

"Ještě bych měla otázku k tomu, čemu říkáte omyl mládí. Jak dlouho jste na právech vydržel?" zeptala se Lynchová.

"No... Tři roky."

"Za tu dobu jste jistě musel získat nějaký diplom."

"Jsem magistr práv."

"Proč jste se o tom nezmínil v dotazníku?"

"Nikdo se mě na to neptal. Dotazník při přijímání na akademii se ptá pouze na základní a střední vzdělání."

"Jaký navrhuje závěr?"

"Těžko se dá vyčítat policistovi, že zatkl individuum, na které je vypsán meziplanetární zatykač. Asi takhle: Komise poté, co se seznámila s dalšími aspekty případů a vyslechla vysvětlení poručíka Craigové, dospěla k závěru, že se jí nedá nic vytknout." Mike zaváhal a dodal: "A blahopřeje jí za to, že zabránila

třem nebezpečným pachatelům dokonat trestný čin."

"A pokud jde o vás?" ozvala se znovu Lynchová. "Mám pocit, že na vás už nebudeme mít žádné dotazy." Generál zavrtěl hlavou a vztekle se zadíval na Hubnera, který se chystal protestovat.

"Navrhoval bych stejný text, ale bez blahopřání, které přísluší nadřízenému," řekl Mike. "Já souhlasím," pravila prokurátorka.

"Dobrá," kývl generál. "Můžete to zapsat do protokolu. Já však žádám, aby pochvala byla vyslovena i seržantu Barnettovi. Na to, že nedávno vyšel z akademie, prokázal značnou prozíravost."

"Má nadřízená je skvělá učitelka," řekl Mike. "Učím se od ní velice rychle."

Generál vstal, a dříve než odešel, poručil Kiefferovi: "Kapitáne, požaduji zatčení toho Phillipa, a to co nejdříve. Nechci, aby si někdo myslel, že policie na Terranii VI je ansámbl šašků řízený nějakým tatmanem!"

Mike a Craigová se opět sešli na chodbě.

"Proč jste mi o tom neřekl?" vyčetla mu. "Mohla jsem vám pomoci."

"Víte, paní poručice, ono to vlastně žádné vyšetřování nebylo," zašklebil se Barnett. "V podstatě šťastná náhoda."

Kapitán Kieffer mu poklepal na rameno. "Blahopřeju, seržante. Tohle se vám povedlo. Podařilo se vám toho víc. A nejlepší z toho bylo, že jste Craigovou nepustil ke slovu, protože by je zaručeně rozzuřila. Za půl hodiny se dostavte ke mně do kanceláře. Slyšeli jste generála. Musíme napravit Hubnerův kiks."

Hned po Kiefferovi k nim přistoupila Lynchová. "Pěkná práce, seržante. Dovedete skvěle obcházet řády. Kdybyste chtěl někdy změnit místo, hlase se u mě. Vážně, rozmyslete si to. Hubner měl pěkný vztek, protože se před generálem zesměšnil. Ten vás nebude mít v lásce!"

Když se Mike s Craigovou dostavili do Kiefferovy kanceláře, kapitán si zrovna podával Summera.

"Čekáme na lékařskou zprávu...", blekotal poručík.

"Z ní se nic nedozvíme. Velice dobře víme, jak zemřel. A jak jste na tom s tím zatčeným?"

"Několik hodin jsem ho vyslýchal, ale odmítá mluvit. Ani mi neřekl své jméno. Vyžaduje přítomnost advokáta, který se teď chce setkat s prokurátorem."

"Můžu je vidět?" zeptal se Mike.

Kieffer okamžitě souhlasil.

"Jestli si myslíte, že jste chytřejší než já," poznamenal Summer našťavaně, "tak jsou v té zadní místnosti, ale takový výslech není nic pro nováčka."

"Barnett dokáže být velice přesvědčivý," pousmál se Kieffer. "Opět s Craigovou přebírají tento případ."

"Ale major mě pověřil..."

"To už stačilo. Zvoral jste to ažaž."

Advokát byl mrňavý, kulatý, s naducanými červenými tvářičkami. Když Mike vešel, vyskočil ze židle.

"Na nic vám odpovídat nebudeme. Žádáme prokurátora."

Barnett chlácholivě zvedl ruku. "Za chvíli je tady. Než ale přijde, rád bych vašeho klienta pouze informoval, nehodlám ho vyslýchat."

Posadil se na stoličku, sledován advokátovým nedůvěřivým pohledem.

"Takže...", začal, "laboratoř potvrdila, že váš klient nepoužil zbraň. Navíc se vzdal policii a nekladl odpor. Nebude tedy obviněn ze spoluúčasti na ozbrojeném přepadení."

"Dva až čtyři roky?" zeptal se radostně advokát.

"Možná ani to ne. Třeba ho prokurátor ani neobviní."

"Proč?"

"Asi bude souhlasit s vydáním na Terranii XIII. Tam se váš klient, pravým jménem Carl Brook, bude zodpovídat za vraždu policisty."

Zločinec zbledl a Mike pokračoval stále klidným hlasem: "Dlouho jsem hovořil s majorem Jordanem z New Armstrongu. Je to velice milý člověk, ale možná tak trochu výstřední. Chtěl skočit do první lodě, co letěla na naši planetu. Jak jsem pochopil, ten zabitý policista byl jeho nejlepší přítel. Chápete, že udělá vše pro to, aby dosáhl co nejtvrdšího trestu. A jelikož váš klient bude za tento zločin souzen sám, bude

potřebovat prvotřídního advokáta, aby unikl dezintegrační komoře."

Brook se naklonil ke svému obhájci. "Nechci, aby mě vydali. Ať mě radši soudí zde."

Advokát se na chvíli zamyslel a potom zabručel: "Pokud můj klient bude souhlasit s výpovědí proti svým společníkům, pak bude ve vazbě držen tady."

"Ovšem, ale až si odpyká trest, stejně ho vydáme."

"Dobrá. Nicméně po několika letech vášně opadnou. A vzhledem k tomu, že současně budou souzeny tři osoby, můj klient může být obviněn pouze ze spoluúčasti."

Advokát a zadržený spolu chvíli tiše hovořili a Mike si zatím prohlížel strop.

"Dohodnuto," ozval se Brook.

"Fajn!" odpověděl Mike. "Jistě však uznáte, že náhlá změna postoje vašeho klienta mě poněkud mate.

Chtěl bych tedy nějaký důkaz jeho dobré vůle."

"Co chcete vědět?"

"Pozor! Jediná chybička a doporučím prokurátorovi okamžité vydání. Jak se jmenoval váš zabitý komplic?"

"Račev. Boris Račev."

"A ten, co řídil trans?"

"Thomas Phillip."

"Jak jste získali ten vůz?"

"Večer předtím. Thomas přepadl nějakýho chlapa a sebral mu i štítek."

"Kam jste chtěli utéct potom?"

"Thomas najal byt na jméno Johnson."

"Adresa?"

"Třicátá první, 2225."

"Severní čtvrť?"

"Ne, centrum. Myslel, že tam nás tolik hledat nebudou."

"To souhlasí s mými informacemi. Takže si počkejte na paní prokurátorku, za chvíli přijde," řekl Mike a vstal.

Hned zamířil do kanceláře Craigové.

"Kde jste? Už jsme dávno měli být na hlídce."

"Vytáhl jsem z Brooka adresu. Asi bychom si měli pospíšet, než se Phillip přestěhuje."

Klusem seběhli na parkoviště.

"Řekněte Tysonovi a MacNabovi, ať jedou za námi," přikázala mu a nastartovala motor.

Za hodinu bylo po všem. Phillip byl tak překvapený, že ani nekladl odpor.

Když se vrátili do kanceláře, Craigová prohodila: "Půjdu si ho zavřít sama. Nechci, aby ho nějaký horlivý polda zas pustil na svobodu. Zatím sepište hlášení a... Kdyby vám vybyl čas, pusťte se i do mého."

Mike si sedl k počítači a diktoval. Nestačil ani dokončit větu a vyrušil ho kapitán.

"Co tady děláte? Máte přece hledat toho Phillipa."

"Poručice ho právě zatkla a teď zařizuje vazbu."

Kiefferovi poklesla čelist a potom se bouřlivě rozesmál úlevou. "Tak tomuhle říkám rychlá a dobrá práce. Jste perfektní tým."

V té chvíli se dostavila Lynchová. "Barnette, co se stalo s tím Brookem? Summer si ho podával hodiny a nic z něho nevytáhl, a vy jste se s ním bavil stěží deset minut."

"Dělá nějaké potíže?" divil se Mike.

"Právě že ne!" zavrčela Lynchová. "Ještě jsem neviděla tak mírného a krotkého obviněného. Je milý a zdvořilý a perfektně spolupracuje. Člověk by řekl, že si nepřeje nic jiného než být odsouzen. Co jste mu slíbil?"

"Vůbec nic! Jenom jsem nadhodil takovou hypotézu, co by se stalo, kdybyste ho neobvinila a hned vydala. Zřejmě se nechce potkat s majorem Jordanem na Terranii XIII."

"Zpravidla si na podobné transakce vyhrazují právo já," řekla ostře.

"Nechtěl jsem vás připravovat o vaše výsady, věřte mi, ale potřeboval jsem informaci, kde může být ten jeho komplic, co ho Summer pustil."

"V pořádku," usmála se Lynchová, "ale příště mi dejte vědět."

Sotva odešla, kapitán poznamenal: "Vaši metodě nerozumím, Barnette, ale prokurátorka vám všechno schválí a mně dá pokoj. Přejme si jen, aby to vydrželo."

12

Slunce už hodinu putovalo po obloze, když Mark s Rayem sešli z pokoje do hostince. Byli jedinými zákazníky. Hostinský jim hned přinesl jídlo a džbán vína.

"Nemáte skoro žádné hosty," poznamenal Mark.

Hostinský se bázlívě ohlédl ke vchodu a zabručel: "Královští už od svítání pročesávají ulice a zatýkají. Věžňové mají v poledne vyrazit k dolu, ale pořád jim několik mužů chybí. Nedoporučuji vám teď vycházet."

Mark si uřízl kus paštiky a telepaticky Rayovi oznámil: "To je skvělá možnost jak se tam dostat."

"Je to riziko."

"To ano, ale nikdo nebude podezřívat vězně ze Sipparu."

K okénku tiskl nos hubený a špinavý kluk a lačně se díval na jejich mísu. Mark na něj kývl a kluk se hned hnál dovnitř. Hostinský po něm zle loupil očima.

"Je to můj host, pusťte ho dál," řekl Mark.

Kluk, celý tumpachový, si přisedl.

"Jestli máš hlad, vezmi si."

Chlapec hmátl špinavou rukou do hrnce. Zatímco lačně hltal, Mark se ho zeptal: "Znáš ty herce, co hrají kousek odtud?"

"Viděl jsem tu hru, dostal jsem se dovnitř, když se ta baba nedívala," odpověděl s plnou pusou.

Mark si odepnul meč a kývl na Raye, aby udělal totéž. "Nemá smysl, aby nám to strážce sebraly."

Dal klukovi minci a nařídil mu: "Až se královští vrátí na hrad, odneseš tyhle zbraně Hedosovi, to je ten vousatý obr, a vyřídíš mu, že za pár dní za ním přijdeme. A kdybys to, jen tak čistě náhodou, neudělal, tak buď Hedos, nebo já ti uřízneme uši, pokud ti je tady kamarád Ray dřív neurve. Je to sice pomalejší, ale zato bolestivější."

Kluk na ně koukl a pochopil, že Mark nežertuje. Usmál se. "Váš rozkaz splním, pane. Můžu to už dojít?"

"Klidně si tady jez třeba dvě hodiny, všechno platím já. Ale ne aby ti bylo špatně, náš přítel by se zlobil, kdyby ty věci nedostal, a tvoje uši by mohly přijít k úhoně."

Mark vstal a hodil hostinskému dukát. "Náš pokoj můžete pronajmout. Pár dní budeme mimo."

Ulice byla prázdná a všechny obchody zavřené. Pozemšťané pomalu mířili ke katedrále. Na rohu ulice je náhle obstoupilo šest zbrojnošů s píkami.

"Jste zatčení. Pojd'te s námi," prohlásil jejich velitel.

"To je neslýchané," protestoval Mark. "Jsme cizinci, nemáte právo nás zatýkat."

"Ticho, verbeži! Ukážeme vám jiné krásy zdejšího kraje," dodal důstojník s odporným úsměškem.

Odvedli je na prostranství před katedrálou, kde čekaly dva vozy. Na každém se mačkalo asi deset vězňů a kolem stáli jezdcí na koních. Velitel zamířil k veliteli transportu.

"Tady jsme chytli ještě dva. Ulice jsou už prázdné, stěží někoho seženem, ledaže bychom vpadli do domů."

"Pro dnešek to bude stačit. Můžeme vyrazit."

Vozy se rozjely a Ray poznamenal: "Ještě že nemusíme pěšky."

Koncem druhého dne cesty dorazili k vesnici, pokud se tak dalo říkat deseti barákům na úpatí jakéhosi kopce.

"Od minule se to tady moc nezměnilo," poznamenal Ray, "a určitě to není o nic pohostinnější."

Vozy se zastavily před barákem, ze kterého vyšli dva muži. Jeden byl oblečený do černé kůže a za opaskem měl dűtky. Druhý měl značně obnošenou kombinézu a podle lehce břidličnaté pleti pocházel ze Solanu.

"Naše vyšetřování postupuje olbřími kroky vpřed," poznamenal telepaticky Mark. "Piráti si tady zřídili základnu."

"Vejít do pasti je snadné, horší bude se z ní dostat," opáčil Ray.

Velitel transportu slezl z koně a uklonil se před astronautem. "Přivážím otroky, které posílá můj pán král Norkas, pane."

"V pořádku, pošlete je dál k obojkování."

Vězně surově vytáhli z vozů a nahnali do baráku. Obr, aby jim ukázal, kdo je tady pánem, štědře používal důtky. Pak nešťastníky seřadili do zástupu. Další astronaut jim dával kolem krku obojek.

Vypadal jako z kůže, široký byl asi pět centimetrů a vzadu měl hrbolek. Když ho Markovi nasazovali, zašklebil se. Ze zkušenosti už věděl, že obojek se dá dálkově řídit a lze jím působit bolest. Ray, který stál za ním, se dotkl obojku a poznamenal: "Klid, právě jsem přepůlil induktor bolesti."

První astronaut pronesl silným hlasem: "Od zítřka pracujete v dole. Jestli chcete jíst a pít, musíte makat. Flákači tady chcípaj hladý. A kdo neposlechne, tomu se stane tohle." Ukázal na kumpána, který držel v ruce černou krabičku s anténou.

Hned se ozvaly výkřiky. Bolest byla taková, že se otroci váleli po zemi. Mark s Rayem je napodobili, aby na sebe neupozornili. Muka ustala, ale muži byli zlomení, zpocení a někteří se znečistili.

"Vztyk!" zařval obr a švihl důtkami. "Dneska budete spát tady. Zítřka se po práci přidáte k ostatním."

13

Vila Erwina Warrena byla elegantní dvoupatrová stavba uprostřed rozlehlého parku obehnaného vysokou zdí. Dělníci dostavovali obrovské pestrobarevné stany kolem velkého bazénu. Bylo třicátého prvního prosince.

"Přípravy na večírek jsou v plném proudu," poznamenala Craigová a odložila dalekohled. Už od rána s kolegy vilu sledovala.

"Musíme se tam dostat nenápadně."

"To půjde těžko," zabručel Tyson. "Zdi jsou chráněny radarem a hlavní vjezd hlídá ozbrojená stráž."

"Nejjednodušší by bylo dát se pozvat," prohodil Mike.

"Nemám zrovna náladu na fóry," zavrčela Craigová.

Mike si vytáhl elektronický adresář a jména se na malé obrazovce jen míhala.

"Hele, tohle by mohlo být zajímavý," zabručel.

Zašel do vozu a vytočil číslo na videofonu. Na obrazovce se záhy ukázala asi čtyřicetiletá blondýna s příjemným obličejem.

"Mikeu! Ty ses vrátil."

"Jen na pár dnů," odvětil. "Hrozně rád bych tě viděl. Šlo by to dneska večer?"

"Lituju, ale jsem pozvaná na party k Warrenovi."

"Tak to zruš."

"To nejde, moc na mě naléhal, abych přišla." Usmála se, něco ji napadlo. "Doprovod' mě tam."

"Rád, ale nemám pozvánku."

"To není problém. Zavolám Erwinovi, že přijdu s přítelem. Vyzvedni mě ve čtyři."

"Kdo je ta ženská?" zeptala se ho Craigová.

"Rodinná známá. Má několik obchodů v centru. Když mi bylo patnáct, projevila mi jistou laskavost a od té doby jsme zůstali přáteli."

"Řekni rovnou, že tě zbavila panictví," zachechtal se Tyson.

"Gentleman na takové poznámky nereaguje. Hlavní je, že se tam můžu dostat a nevzbudím podezření.

Budu na něj dávat pozor. Zůstaneme v kontaktu minivysílačkami. Kdybych potřeboval pomoc, zavolám vás."

"To je riziko," namítla Craigová. "Kdyby něco kikslo, nedostaneme se tam dřív než za několik minut."

"Jiné řešení nevidím. Nyní mě omluvte. Abych mohl důstojně sehrát svou roli, musím se jít převléknout. V tomhle by mě Mirna s sebou nikdy nevzala."

Staříčkový, ale luxusní trans, řízený robotem, projel hlavní bránou. Uvnitř si Mike v duchu vydechl úlevou.

Mirna v úžasné róbě se štědrým výstřihem ani na chvíli nezavřela ústa.

Trans zastavil před vilou, kde Warren vítal hosty. Byl vysoký a štíhlý a navzdory šedesátce vypadal

mladistvě, kůži na obličeji mu ostatně už několikrát napínali. Mladistvý dojem ještě zdůrazňovaly havraní vlasy bez jediné stříbrné nitky.

"Drahoušku Mirno, jsem tak rád, že vás vidím." Vřelý hlas. Představila mu Mikea, jen se na něj roztržitě podíval.

"Vrátil se ze Země, kde dokončil studia."

Konverzaci naštěstí zkrátil příjezd dalších hostů. Mike se v závěsu za Mírnou, která se zdravila s řadou lidí, dral davem tlačícím se u bufetu. Vždycky je zajímavé sledovat, jak se ti nejzámožnější dokážou vrhat na nabídnuté jídlo.

V přijímači se mu ozvala Craigová. "Už jsme vás lokalizovali. Hlídáme i Warrena. Chovejte se diskrétně a dál hrajte gigola."

Dvě hodiny Mike pojídal čajové pečivo a Mirna ho představila bezpočtu osobnostem. Už si říkal, jestli nemá místo mozku elektronický adresář, že si pamatuje tolik jmen. S úlevou zaslechl opět Craigovou.

"Pozor! Warren míří do domu. Vchází třetím francouzským oknem v přízemí. Zavírá ho za sebou. Ztrácíme ho z dohledu."

"Pokusím se k němu přiblížit."

"Opatrně a nechte si puštěnou vysílačku."

Zanechal Mirnu v hovoru s jakousi tlustou stařenou, u níž ani tuna šperků nedokázala zamaskovat svraštělou kůži, a proklouzl davem ke hlavnímu vchodu.

Hala byla prázdná. Do patra vedlo honosné schodiště. Jinak doleva a doprava se táhla chodba. Mike se vydal doleva. Podle Craigové by měl být Warren za třetími dveřmi.

V té chvíli se objevil domácí robot. Byl to ovoid vysoký asi metr padesát a pohyboval se na silném podvozku opatřeném množstvím koleček. Ze středu jeho těla vybíhalo šest chapadel zakončených kleštěmi s třemi čelistmi. Horní část se rozsvítila a z reproduktoru vyšel kovový hlas: "Vstup do soukromých místností je zakázán. Račte odejít."

Mike zavrával jako opilec a podnapilým hlasem pravil: "Chci se vyčurat."

"Toalety jsou v hale vedle schodiště."

A protože Mike pokračoval dál kupředu, ovoid dodal:

"Vraťte se. V případě neuposlechnutí musím použít násilí."

Mike klopýtl a upadl. Natáhl levou paži. "Stroji, pomoz mi vstát," blekotal, "sám se tam nedostanu."

Robot krátce zaváhal, pak k němu dojel a natáhl chapadlo.

"Díky, kámo," řekl Mike a postavil se. Pravou ruku přitiskl na ovoid a potom rychle ustoupil o několik kroků. Z ovoidova těla vyšlehl rudý záblesk. To vybuchl velice razantní zápalný granát, pouhá třicetimetrová kulička.

Chapadla sebou zazmítala, pak ochable klesla. Mike obešel kouřícího robota a přitiskl ucho ke dveřím.

"Pánové, přistoupíme k prodeji," říkal zrovna Warren. "Připomínám, že vše se hradí rovnou a v hotovosti."

Mike stiskl kliku, dveře se pootevřely. Warren stál u stolu, na němž ležel otevřený kufřík plný lapis oniris. Před světlem je chránil kouřový plastový povlak.

Proti Warrenovi stáli čtyři muži a před sebou měli řady sloupců platebních kartiček.

"Máme jackpot," zašeptal Mike do mikrofону. "Honem sem!"

Z elegantní vesty vytáhl ultraplochou laserovou pistoli. Zhluboka se nadechl a prudce rozrazil dveře.

"Policie, nikdo ani hnout! Jste zatčeni!"

Čtveřice se k němu otočila, ale měla dostatek rozumu, aby nechala ruce na stole. Warren zbledl, ale když zjistil, že má proti sobě jen jediného protivníka, usmál se.

"Zbláznil jste se, mladý muži, z tohoto domu už neodejdete živý. X2, pomoc!"

"Pokud voláte ten pojízdný kastrol, co stál přede dveřmi, tak marně. Mám pocit, že nešťastným zkratem přišel o neurony."

To Warrena na okamžik vyvedlo z rovnováhy. Sjel rukou k zásuvce stolu. Málem už hmátl dovnitř, když Mike dodal: "To bych vám nedoporučoval, jinak mi uděláte tu nesmírnou radost, že vám vypálím mozek."

Ozval se zvuk týrané turbíny transu a za minutu se dveře rozletěly na tisíc kousků, Tyson se jich nešetně

dotkl nohou. Dovnitř vpadla Craigová se zbraní v ruce a MacNab ji kryl.

"Protestuji proti tomuto násilnému a nezákonnému vniknutí," zvolal Warren.

Craigová mrkla na obsah kufříku a prohlásila: "Budete nám muset vysvětlit, co tady dělají ty kamínky. Nasad'te mu pouta."

Když Mike Warrena spoutal, Warren na něj upřel modré, velice bledé oči. Leskly se mu vztekem.

"Mám styky na nejvyšších místech. Za pár hodin jsem volný a pak požádám jistě přátele, aby se postarali o vás a tu ženskou. Budete toho litovat."

Mike si poklepal na klopu vesty. "Mám tomu rozumět tak, že mi vyhrožujete? Rád bych vás upozornil, že vše, co řeknete, se nahrává a lze to použít proti vám."

Warren zrudl vzteky, ale následoval Tysona. Před domem už stálo několik policejních transů. Skupinka rychle nastoupila, zatímco policisté odháněli zvědavce.

Vtom Mike spatřil, jak k němu běží Mima.

"Promiňte," omluvil se Craigové, "bude to jen minutka."

Došel k ženě, kterou se jeden policista snažil odstrčit.

"Co se děje, Mikeu?"

"Warren byl právě zatčen pro obchod s lapis oniris. Radši honem zmiz, než začnou zjišťovat identitu pozvaných. Bude to skandál jako hrom, a kdyby se někde objevilo tvoje jméno, byla by to špatná reklama. Vlez si do mého transu a robot tě doprovodí."

"Pojeď se mnou."

"Nemůžu. Já jsem... svědek."

Mirna se zachovala jako inteligentní žena, nediskutovala, slíbila Mikeovi, že mu zítra zavolá, a chvatně se odebrala na parkoviště.

Mike se vrátil ke Craigové. "Můžete nařídít hlídkám, aby ten trans pustily? Mirna si to zaslouží. Bez ní bych se k Warrenovi v životě nedostal."

Ironicky se na něj podívala a zvedla mikrofon.

V kanceláři Mike hned zapnul počítač a začal diktovat hlášení. Cestou se s Craigovou dohodl na takové verzi událostí, aby v ní nepadlo ani slovo o So-Wunově seznamu.

Když poručice odvedla Warrena do cely, šla za kapitánem. MacNab a Tyson se vrátili k sobě do kanceláře.

Tyson si vzdychl: "Odvedli jsme pěknou práci, ale to nám nijak nezpříjemní psaní hlášení. A už je tady prokurátorka. Vypadá vztekleji než jindy."

Lynchová vpadla do kapitánovy kanceláře jako fúrie a hned se odtud začaly ozývat vzrušené hlasy.

Mike vstal. "Tuším, že šéfová bude potřebovat pomoc."

Zastavil se u dveří.

Lynchová zrovna řvala: "Nemáte vůbec nic v ruce. Bez zatykače jste neměli povolení vniknout na pozemek. Musím všechno zrušit a nařídít, aby byl Warren okamžitě puštěn na svobodu. Navíc mu nic nezabrání v tom, aby na vás nepodal žalobu pro rušení domovní svobody!"

Mike strčil hlavu do dveří. "Promiňte, paní poručice, ale v tom zmatku jsem vám zapomněl předat ty papíry."

"Jaké papíry?" vyštěkla Lynchová.

"Příkaz k domovní prohlídce a zatykač."

Prokurátorka přiskočila k Mikeovi a vtáhla ho do místnosti. "Jestli ty papíry máte, okamžitě mi je ukažte!"

Mike vytáhl z elegantní vesty oba dokumenty a podal jí je.

"Vypadají v pořádku. Pojeď se mnou," vyzvala ho.

Odtáhla Mikea do své kanceláře v soudním paláci. V křesle tam seděl korpulentní plešatec.

"Pan Shark zastupuje pana Warrena," představila ho.

Byl to ten nejmazanější advokát na celé planetě a proslul tím, že ještě neprohrál jediný proces.

"Tady jsou příkazy, které jste si přál vidět."

Advokát se pro ně ani nenatáhl, pouze se ironicky usmál. "A kdo je podepsal?"

"Soudce A. A. Wesson."

Shark se uchechtl. "Je to zfalšované. U tohoto soudu žádný soudce Wesson nepracuje."

Lynchová ztuhla zděšením. "Moment! Seržante, snad jste neobtěžoval Arthura Abela Wessona, jednoho z dvanácti soudců Nejvyššího soudu Pozemské unie, který bydlí v našem městě?"

"Ovšem. Jeho podpis není platný?"

"To je směšné!" vybuchl advokát a zbrunátněl. "Snad nechcete, abych vám tohle uvěřil!"

"A proč mu tedy nezavoláte a neověříte si to?" navrhl Mike.

Shark zaváhal a upřel na něj pohled, snaže se zjistit, jestli neblufuje.

"Dobrá. Upozorňuji vás, že ponese veškeré následky svého konání. Budu vyžadovat exemplární trest a vaše okamžité odvolání."

Sklonil se k videofonu, vyhledal si soudcovo číslo a zadal je. Obrazovka se rozsvítila a na ní se ukázala vrásčitá tvář. Husté obočí se klenulo nad černýma jiskřícíma očima.

"Promiňte, Ctihodnosti, ale mám tady jednoho mladého seržanta. Dovoluje si tvrdit, že jste mu podepsal příkaz k domovní prohlídce a zatykač na váženého občana našeho města."

Wesson se ironicky usmál. "To je naprosto v pořádku. Seržant Barnett mě navštívil, vysvětlil mi, oč jde, a já jsem vzhledem k naléhavosti případu obě žádosti podepsal."

"Neměl jste právo zasahovat do běžného kriminálního případu!" vybuchl advokát.

"Prosím?" přerušil ho soudce hlasem ostrým jako břitva. "Mám tomu rozumět tak, že mi chcete dávat hodiny práva? Jestliže nejste spokojen, odvolejte se k Nejvyššímu soudu."

"Já... To ne...", blekotal Shark.

"Stačí," přerušil ho soudce. "Potvrdím před soudním počítačem, že jsem seržantu Barnettovi podepsal příkaz k domovní prohlídce a zatykač na Erwina Warrena. Pokračovat v téhle konverzaci už nemá smysl. Na shledanou."

Spojení se přerušilo. Prokurátorka se zvolna vzpamatovávala.

"Myslím, pane Sharku, že vaši žádosti bylo vyhověno. Poručík Craigová a seržant Barnett postupovali plně v souladu se zákonem. Vzhledem k vážným obviněním vám sděluji, že na pana Warrena uvaluji vazbu."

Shark pomalu vstal. Čelo měl orosené potem.

"Uvidíme se zítra u soudu," vydechl a těžkým krokem opustil místnost.

Mike chtěl vyjít za ním, ale prokurátorka ho zadržela: "Ještě jsem neskončila, seržante. Vrátime se k vašim nadřizeným." Její hlas však už nebyl tak přísný.

Za pět minut vešli ke kapitánovi, který netrpělivě bubnoval prsty o stůl.

"Proč jste mě okamžitě neinformovala, že ty věci máte?" spustila Lynchová na Craigovou.

Než stačila odpovědět, ozval se Mike: "Říkala jste mi přece, abych našel nějakou možnost, jak se dostat dovnitř bez vzruchu a tak dál. Bez vzruchu znamenalo, že si musím sehnat pozvánku..."

"A bez historek," zasmál se kapitán, "znamenalo zatykač."

"Víte, seržante," řekla Lynchová, "že obtěžováním soudce Wessona jste si zahrával se svou kariérou? Mohl klidně žádat vaše sesazení, dokáže být nemilosrdný."

"To je poněkud přehnané," usmál se Mike. "Někdy se dá trochu unést, to ano, ale jinak jsme se strýčkem Arthurem měli vždy velmi srdečné vztahy."

"Cože? Vy jste příbuzní?" vydechla Lynchová.

"Tak trošku. Jeho žena a moje máma byly sestry. Jako dítě jsem si u něj často hrával."

"Ted' už chápu, proč vám to podepsal. Jak reagoval, když jste ho o to požádal?"

"Rozesmál se a povídal: 'Chlapče, jestli se ti podaří toho lumpa Warrena zašít, tak to bude pro mě ten nejkrásnější novoroční dárek za celá léta.'" Mike s úsměvem dodal: "Ještě když tady dělal prokurátora, musel zastavit Warrenovo stíhání pro nedostatek důkazů, takže měl radost, že se může aspoň opožděně pomstít. Tentokrát bude myslím spokojen, protože soudní počítač musí toho prevíta odsoudit. Kdyby se jeho advokát s vámi náhodou přel ohledně procedury, strýček Arthur vám milerád poskytne veškeré precedenty a judikaturu za několik posledních století."

"Nemyslím, že by to bylo nutné," řekla Lynchová. "Odvedl jste skvělou práci a přeji vám příjemného Silvestra." Otočila se ke Craigové a dodala: "Máte skvělého partáka. Nedivte se, jestli se vám ho

pokusím přetáhnout."

Jakmile za ní zapadly dveře, kapitán si vydechl tak mocně, že sfoukl papíry ze stolu. "Aspoň jste mi o tom mohli říct."

"Informoval nás jakýsi anonym," odpověděla pohotově Craigová. "Moc jsem mu nevěřila a myslela jsem, že to bude obyčejná sledovačka."

"Ale příkazy jste měli."

"To bylo jen pro všechny případy," ozval se Mike. "Kdybychom je nepoužili, snadno bych to strýci vysvětlil."

Kieffer si otřel čelo a zabručel: "Musím informovat majora. Jistě by se mu nelíbilo, kdyby se to dozvěděl dřív z televize."

Když se Mike vrátil do kanceláře, honem dodiktoval hlášení. Pohlédl na kolegy, kteří se mořili nad staříčkými psacími stroji.

"Určitě nemáte nic na Silvestra připraveného."

"Když nás šéfová vytáhla z postelí..."

"V tom případě vás zvou k sobě na večeři."

Oba byli hned pro.

"Doufám, že umíš vařit," poznamenal ironicky MacNab.

"Bez obav, všechno bude. Myslíte, že by šéfová přišla s vámi?"

"A proč ne? Rozhodně potřebuje trošku vypnout," řekl Tyson. "Když jsi šel do ty vily, tak rozčilenou jsem ji ještě nezažil. Zeptáme se jí. Jdeme."

Když vešli do pracovny, Craigová zvedla hlavu.

"Barnett nás zve na večeři," řekl Paul. "Ví, že jsme si nestačili nic připravit. Pojd'te s námi, paní poručice."

"Musím ještě napsat hlášení," odpověděla.

Mike položil na stůl svazek papírů. "Už je napsané, stačí jen podepsat. Máte právo na pár hodin volna a na oslavu úspěchu. Díky vám je Warren za mřížemi."

Kapitulovala. Poprvé v policejních análech, jak tiše poznamenal MacNab.

Mike je odvezl svým transem na jih a za čtvrt hodiny zabrzdil před bránou, která se automaticky otevřela. O tři sta metrů dál zastavil před velkou jednopatrovou bílou vilou.

"To bydlíš tady?" vydechl překvapením MacNab.

"To je po rodičích. Račte dál."

Za dveřmi je čekal robot. Jeho horní část se na chvíli zableskla.

"Dobrý večer, slečno Craigová, dobrý večer seržante Tysons, dobrý večer, seržante MacNabe. Vítejte," pozdravil je poněkud snobským přízvukem sluhů z lepších domů.

"Promiňte," řekl Mike Craigové, "James je poněkud staromilský a odmítá titulovat ženy podle hodností."

"Nápoje jsou připraveny v malé knihovně, pane."

Na zdi viselo starožitné zrcadlo. Poručice se na sebe zašklebila. "Spěchal jste na mě tak, že jsem si ani nestačila umýt ruce. Kde máte umývárnu?"

"Pojd'te, ukážu vám. James zatím obslouží naše přátele."

Vyšli po monumentálním schodišti do patra a Mike otevřel dveře. "To byl matčin pokoj. James ho stále z piety udržuje."

Otevřel jednu skříň ve zdi, kde viselo množství šatstva. "Máma zbožňovala šaty, taky je ráda půjčovala přítelkyním. Chcete-li, oblékněte si z toho něco. Určitě by jí to udělalo radost. A koupelna je tamhle."

Pak šel dolů za kolegy, kteří si už udělali pohodlí.

"Ty teda umíš vybrat nápoje," radoval se MacNab. "Tahle skotská je učiněný zázrak, přímo z kraje mých předků."

Craigová se ukázala až za půl hodiny. Všichni tři oněměli překvapením. Oblékla si dlouhé šarlatové šaty s decentním výstřihem. Lehce se nalíčila, působila uvolněně a skvěle.

Mike se jí uklonil a podal jí sklenici. "Přijměte číšku pravého šampaňského. Je z jediné oblasti na Zemi, která ho ještě vyrábí."

James jim oznámil, že večeře je na stole. Přešli do sousední místnosti, zasedli k prostřenému stolu a robot

je rychle a zručně obsloužil.

Když dojedli, MacNab, poněkud rozohněný vínem, prohlásil: "To byla snad nejlepší večeře, jakou jsem kdy měl. Jestli takhle jíš denně, tak se k tobě hlásím na plnou penzi."

"Bohužel tomu tak není. Hosty mám poprvé od svého návratu z Terranie VI a James se překonal. Už bude půlnoc. Nový rok oslavíme radši v salonu, ne?"

James otevřel láhev šampaňského a rozlil ji do sklenic. Mike mezitím přinesl několik balíčků. "Na Zemi je zvykem, že se na Nový rok dávají přátelům dárky. Tenhle je pro vás, paní poručice."

Craigová otevřela kufřík a našla v něm malou laserovou pistoli.

"Je velice praktická do kabelky. Nenechte se mýlit tím, jak je malá. Je mocnější než vaše služební, ale zásobník je pouze na deset výstřelů."

Pohrávala si se zbraní a Mike zatím předával balíček MacNabovi.

"Všiml jsem si, že máš už nebezpečně opotřebované pouzdro. Tady je nové." Bylo to velice pěkné pouzdro z pravé kůže s vkusnými ornamenty.

Nakonec předal Tysonovi přenosný počítač - podobný, jako měl sám.

"Můžeš se doma cvičit a hlášení pak budou pro tebe hračka."

Zarazil jejich slova díky a zvedl sklenici na přípitek.

"Na nový rok a na úspěch poručice Craigové."

Ta se vesele zasmála. "Na naši partu!"

Když dopili, Tyson zabručel: "Mám pocit, paní poručice, že jsem vás poprvé slyšel se smát."

"Za to může večeře, ale buďte si jist, že nás zítra čekají zase jen starosti."

Když vyprázdnili už několikátou sklenici, Tyson vstal. "Byl to báječný večer, ale zítra v osm musíme být ve službě."

"James vás odveze domů. Šéfovou odvezu sám, až se převlékne."

Craigová seděla na pohovce. Mike jí podal další sklenku šampaňského. Mlčky pili. Dotkl se její ruky a ona se zachvěla, jako by dostala elektrickou ránu. Oči jí podivně plály. Tvář měla těsně u něj. Náhle ji k sobě přivinul a jejich rty se spojily. Vír vášně je strhl.

Později, mnohem později Mikea vzbudilo zvláštní šustění. Dana se oblékala, měla ztuhlý, usazený obličej.

"Co se stalo?"

"To vy nepochopíte. Musím domů."

"Doprovodím tě."

"Ne, potřebuju být sama."

Nakonec souhlasila s tím, že ji odveze James.

Craigová řídila hlídkový vůz. Už se opět tvářila přísně a nepřístupně. Hleděla před sebe a pronesla tlumeným hlasem: "Seržante, na včerejšek musíme zapomenout."

"Ne, já nezapomenu, bylo to nádherné. Ale máte mé slovo, že se o tom nikdy nikomu nezmíním."

"Je mi to tak líto..."

"Čeho líto?" vybuchl. "Že jste na pár hodin ukázala, že jste z masa a kostí, a ne kus ledu?"

"Já nevím..." vzdychla.

Přerušil je hlas kapitána Kieffera. Vypadal ještě nahněvaněji než obvykle. "Okamžitě se vraťte. Máte problém."

"Jaký?"

"Warren spáchal v noci sebevraždu."

"Cože?"

"Asi se otrávil. Právě probíhá pitva."

Craigová zapnula sirénu a Mike zavrčel: "To je zvláštní! Když jsme ho sebrali, rozhodně nevypadal jako v depresi. Byl přesvědčený, že bude hned na svobodě, a dokonce mi vyhrožoval."

"Ale když jeho advokát neuspěl, možná se zhroutil."

"Jeho smrt uleví aspoň jedné osobě."

"Komu?"

"Dodavateli kamene. Ted' se těžko dostaneme k hlavnímu dovozci."

Kapitán zrovna debatoval se Summerem.

"Sebevraždu vyšetřuje poručík, protože měl v noci službu. Podle doktora smrt nastala okamžitě, bylo to cyankáli."

"A kde ho vzal?" podivila se Craigová.

Summer odvětil líbezným hlasem: "Asi ho po zatčení špatně prohledali."

"Prohledal ho dozorcí seržant a prošel i skenerem," namítla Craigová.

"Mohl si to schovat v šatech."

"Těžko," ozval se Mike. "Ve své vile neměl důvod chodit s cyankáli v kapse. Navíc jsem z něj po celou dobu nespustil oči."

"Těžko můžeme obvinít jeho advokáta," zavrčel Summer. "Ten jediný ho navštívil. Zatím to držte v tajnosti. Major pořádá tiskovku těsně po obědě. Už vás nepotřebuju. Vraťte se ke své práci... v Severní čtvrti. A vůbec se mi nelíbilo, že jste ho sebrali v mém revíru a nic jste mi neřekli."

Kapitán přispěchal Craigové na pomoc. "Ani na to neměli čas. Ani prokurátorka nic nenamítala."

Za deset minut Craigová a Mike opět pokračovali v hlídce. Mike si pohodlně natáhl nohy.

"Když už nežijí So-Wun ani Warren, tak obchodníků s lapis oniris ubylo a my budeme mít míň práce."

"Spíš se bojím, aby tomu nebylo naopak. Bude nedostatek drogy a feťáci začnou blbnout. Budeme muset častěji na hlídku a kontrolovat revír ve dne v noci."

"Nevábná vyhlídka," ušklíbl se Mike.

"Zajímala by mě jedna věc," řekla Craigová po chvíli. "Jak chcete udržovat ten dům po rodičích ze seržantského platu?"

"S tím se netrapte," zasmál se Mike. "Táta vlastnil několik společností na Terranii VI i na jiných planetách. Když pochopil, že do kšeftu moc nejsem, jmenoval generálního ředitele, který to všechno řídí. Nemám tedy žádnou odpovědnost a jenom shrabuju část zisku. Ale otec mě přinutil aspoň ke studiu práv. Určitě by byl radši, kdybych dělal kariéru ve státní správě jako strýc Wesson než u policie."

"Když de facto nemusíte pracovat, co potom děláte tady?"

"Mám tu slabinu, že si myslím, že práce není neúčinná." Mike se odmlčel a pak dodal: "Mám k vám jednu prosbu. Neříkejte nikomu, že jsem na tom dobře. Jinak mě bude koncem měsíce kdekdo pumpovat."

"Slibuju."

"A proč jste se dala k policii vy?"

"Táta byl polda. Velice ho zklamalo, že se mu narodila holka. Zemřel, když mi bylo čtrnáct, zabili ho na ulici. A já se rozhodla, že budu poldou, navzdory mámě, která tvrdila, že to není práce pro holky. Musela jsem si vydělat na cestu na Zemi na policejní akademii. Musela jsem makat tvrdě, víc než kluci. Však víte, že většina instruktorů se pořád domnívá, že ženské jsou jen k tomu, aby jim dělaly společnost v posteli."

Její zpověď přerušil opět Kieffer.

"Další průser. Hlídka našla v parku v centru mrtvolu. Mohl by to být Shark, ale nemá štítek. Zajed'te tam. Barnett se s ním včera viděl a může ho identifikovat."

Byl to ten advokát a hrud' mu zdobily tři černé dírky v krajině srdeční.

"Fajn," zavrčel Summer, který dojel na místo činu současně s nimi. "Teď vypadněte a nechtě mě dělat. Patrně ho zabil nějaký nespokojený klient."

"Nezávidím vám," poznamenala Craigová. "Dvacet let hájil ten největší ksindl ve městě. To si dáte, než ověříte všechna alibi."

V transu si Craigová všimla, jak Mike starostlivě vraští čelo. "Na co myslíte?"

Mike počítal na prstech. "Kostac, Warren, Shark. Šéf organizace zametá."

"Myslíte, že ty vraždy mají souvislost?"

"Určitě. Se šéfem jistě hodně zamávalo, že jste Warrena zatkla zrovna v den dodávky."

"A vyvozujete z toho co?"

"Další na seznamu byste měla být vy, možná já. Nemyslím si, že ten vypálený trans byla náhoda."

Zamyslela se. "Nač se vzrušovat. Stačí si dávat pozor."

"Stejně bych byl klidnější, kdybyste se na pár dní nastěhovala ke mně. Mám tam skvělý bezpečnostní

system."

"To nepřipadá v úvahu," odmítla příkře a už klidněji se zeptala: "Není to finta, abyste mě dostal do postele?"

V transu nehybně seděl robot a přes kouřová skla sledoval dům. Když o kousek dál zastavil jiný trans, pohnul chapadlem. Vystoupili z něj tiše čtyři muži, nejasné stíny na špatně osvětlené ulici. Krátce se zableskla hlaveň pistole. Robot zvedl palubní telefon.

"Pane, omlouvám se, že vás budím, ale k bytu slečny Craigové se blíží podivné existence."

"Už jedu. Zjisti, kam jdou."

James na jeho příkaz už třetí noc hlídal Danu. Mike spal oblečený, takže v mžiku byl v transu a uháněl nočními ulicemi jako o závod. Zapnul telefon. Vyzváněl.

"Tak to zvedni," vrčel.

Konečně se v mikrofonu ozval rozespalý hlas: "Craigová, slyším."

"Vstávejte. Mám důvodné podezření, že vás přepadnou. Jsou čtyři. Zabarikádujte se. Už jedu k vám."

"Jdu na to," řekla stručně. Klidně, chladně.

Mike řízl dvě zatačky. Vzpomněl si, že Tyson a MacNab mají dnes v noci službu. Zavolał osobním telefonem. "Paule, poručice je v nebezpečí. Jeďte k ní. Bez houkačky. Dozorčímu nic neříkejte, nepoužívejte policejní frekvenci, nevíme, kdo nás poslouchá."

"Fajn. Jsme tam do deseti minut."

"Ta individua právě vyrazila domovní dveře a vnikla do budovy," hlásil nevzrušeně James.

"Pokus se je zastavit."

"Nemohu, pane. Však víte, že se nesmím dotknout člověka."

"Aha, já zapomněl. Tak je aspoň sleduj."

Mike jel, co nejrychleji mohl. Prudce zabrzdil před domem, zrovna když přijížděl policejní trans.

Vyskočili z něj Paul a Al s pistolemi v rukou. Dveře do domu byly otevřené, ale hala byla prázdná.

"Vy klusejte nahoru po schodech!" nařídil jim Mike. "Já pojedu výtahem. Je to třetí patro."

Dveře se tiše otevřely. Mike vyhlédl do chodby a spatřil, že Dana má vyražené dveře. Na prahu ležel muž. Tři další se tiskli ke zdi. Z bytu vyšlehl laserový paprsek a olízl stěnu pár centimetrů od hlavy jednoho vetřelce.

"Policie! Vzdejte se!" vykřikl Mike.

Nejbližší muž okamžitě zareagoval a namířil na něj, ale Mike mu nedal čas, aby stiskl spoušť. Ničema dostal zásah do paže a do ramene. Pistole spadla na zem. Zbývající dva nebyli tolik bojechtiví a hnali se ke schodišti. Tam se srazili s Tysonem. Pár tupých úderů, žádný výkřik. Paul se nekontroloval a rovnou je omráčil. MacNab jim nasazoval pouta a Tyson volal:

"Tady je to vyřízený, Mikeu. Nepotřebuješ pomoci?"

"Ani ne, ten můj je raněnej a chová se slušně."

"Šéfko, máme to v rukou!" volal Tyson.

Craigová vystrčila hlavu. "Ráda vás vidím," řekla a zastrčila si pistoli do pouzdra. Ukázala na ležící tělo.

"Tenhle vyrazil dveře a hned spustil palbu. Naštěstí jsem se schovala za křeslem. Takže jsem ho dostala, ale nemohla jsem z toho místa dostat ostatní."

"Kdo je to?" zeptal se Mike.

"Zeptáme se ho," zavrčel znechuceně Tyson. Přiklekl ke zraněnému. "Fet'ák," vzdychl si. Zatahal muže surově za vlasy. "Kdo tě sem poslal? Mluv, nebo ti roztrískám palici o zeď!"

"Já nevím," zblekotal raněný. "Takovej korba... Ve tmě jsem na něj moc dobře neviděl. Říkal, že tu babu máme sejmut, ale neřek nám, že je to polda. Každýmu dal jeden kámen a slíbil nám ještě dva, až to uděláme."

"Je to jen pěšák," řekla Craigová. "Víc z něj nedostáném. Zavolejte posilu, ať si je odvezou..."

"Myslím, že bude rozumnější," obrátil se Mike na kolegy, "když řeknete dozorčímu, že vás nějaký anonym upozornil, že se chystá atentát na poručíka Craigovou. Chtěli jste si to ověřit a teprve pak informovat centrálu."

"Tím se vyhneme komplikacím, to je fakt," souhlasil Paul.

"A jak jste se to dozvěděl vy?" zeptala se Dana.

"Když jste nepřijala mé pozvání, řekl jsem si, že vás musím hlídat. A tak jsem požádal Jamese, aby strávil pár nocí pod vašimi okny. Roboti mají na rozdíl od lidí tu výhodu, že nemusí spát. Zavolal mi."

"Díky," pravila suše. "Ale mohl jste mě informovat."

"Odmítla byste. A co teď? Budete mým hostem?"

"Ne. Doma jsem tady a tady taky zůstanu! Ale když mi pomůžete spravit ten zámek, budu docela ráda."

14

Vězně za rozbřesku vzbudil křik a obr v černém práskal dýtkami. "Vstávat, otroci. Kdo chce žrát, musí nejdřív makat!"

Vyhnali je ven a museli si nastoupit do dvojstupu. Potom vykročili ke kopci. Jedna četa už vcházela do štoly, kterou sřezili dva astronauti, bavili se solansky. Ray je díky svému elektronickému sluchu bez problémů odposlouchával.

"Už mám plný zuby toho, abych dělal na tyhle planetě bachaře."

"Klídek. Ar-Ko přiletí za tři dny a vystřídá nás. A dostanem pěkný balík. Už se těším na první večer, pravá skotská a prvotřídní holky, takový, co chtějí víc než sto dolsů za noc."

"Dva muži jedno družstvo," křičel velitel stráže. "Jeden si vezme kolečko, druhý krumpáč. Tihle vám ukážou vaše pracoviště." Mávl na dva pomocníky. "Až bude kolečko plný, dovezete ho semhle a dostanete nažrat a napít. Pak se vrátíte do práce a tak pořád dokola až do noci. Nemyslete si, že to ošvindlujete. Příděly kontroluju osobně. A ti, co chtějí radši chcípnout hlady než pracovat, nebudou mít lehkou smrt, protože okusej my dýtky."

Mark s Rayem vešli do štoly, jen spoře osvětlené čadivými loučemi. Vedla hluboko do nitra kopce. Každých padesát metrů se větvila.

Kráčeli asi kilometr v zatuchlém, nevětraném vzduchu. Markovi po zádech stékaly potůčky potu. S potěšením sledoval, že dozorce na tom není o moc lépe.

Dozorce se zastavil. "Jděte ještě padesát metrů a pak doprava. To je váš flek. A koukejte honem nakopat kolečko, jinak chcípnete žizní. První dny se horko špatně snáší. Tady máte pochodeň, abyste na to viděli."

Došli na pracoviště. Když se Mark ujistil, že dozorce už na ně nevidí, posadil se. V černé skále viděli světlo, asi metr silnou žílu.

"Pořád tatáž geologická zvláštnost," řekl Ray, když odkopl pořádný kus. Silnými prsty rozdrtil balvan a ukázal se rubín, smaragd a šedý krystal. Chvilí si ho prohlížel proti plamenu louče. "Jasně, tohle je lapis oniris."

"Dělej, ať máš plný kolečko," zavrčel Mark. "Už se potřebuju nadechnout čerstvého vzduchu."

"Tak kousek odstup, ať se nenadýcháš prachu."

Za půl hodiny bylo kolečko plné, ale Mark ještě počkal, aby se dozorce nedivili, že jsou tak brzo hotoví. Když usoudil, že uplynula rozumná doba, vyrazili k východu.

"Pro začátek to není špatný," pochválil je ironicky vrchní dozorce. "No jo, máte ještě energii. Odvezte to tamhle a máte nárok na přiděl vody a na kus chleba."

Před přízemní budovou se vršila vykopaná hornina. Velkými dveřmi viděl Mark muže a ženy, jak v pološeru rozbíjejí horninu a vybírají z ní drahokamy.

Pod přístřeškem z větví stál sud se špinavou vodou a stůl s krajíčky chleba. U něj dozorce.

"Dvě dávky vody a jeden krajíc na osobu."

Když se vrátili do dolu, Mark zabručel: "Život otroka postrádá půvabu, dneska večer zdrháme.

Upozorním plukovníka Parkera, že si jeden pirát za tři dny přiletí pro dodávku."

"Souhlasím, ale jedno mě zneklidňuje. Od našeho posledního pobytu v dole tady nedělali kloudnou údržbu. Rází nové štoly, staré nezasypávají a na výdřevu kašlou."

Nakopali ještě tři kolečka. Ray byl stále nervóznější, ustavičně sledoval stěny a kopal stále opatrněji.

"Vlhne to stále víc," bručel.

A vskutku, dno štoly se měnilo v bahniště.

"Takže tu musí být nějaká kapsa nebo jezero a voda si hledá cestu ven."

Vtom ze skály vytryskl proud vody. Ray popadl Marka za ruku a vykřikl: "Honem pryč! Slyším

praskání."

Neuběhli ani třicet kroků a štola se zřítíla.

"Zapni si pole a mazej k východu!" křičel android.

"Musíme varovat ostatní!"

"O to se postarám já, ty utíkej."

Ze stropu padaly kameny, a nebýt silového pole, mockrát by Marka zasáhly. Ze všech stran se ozývaly výkřiky a otroci se opřekot hnali k jedinému východu.

Vrchní dozorce na ně vyjeveně zíral. Nechápal, co se děje. Vysvětlení však na sebe nedalo dlouho čekat. Z dolu se vyvalilo mračno prachu a hned za ním proud vody, který smetl všechno v cestě, otroky i dozorce.

Mark našťěstí uhnul stranou, takže mu proud jenom olízl boty.

"To bylo jen taktak," vzdychl si. "Nedá se nějak pomoci těm chudákům, co tam zůstali?" zeptal se.

Nikdo mu neodpovídal. Rychle se otočil, ale android tam nebyl.

"Rayi, Rayi," volal, ale odpovědí mu bylo jen ticho. V Markově hrudi se utvořil kus ledu a bránil mu dýchat. Znovu Raye volal, ale marně. Potom si uvědomil krutou pravdu: jeho přítel zůstal pod tunami horniny.

Vrchní dozorce, celý umazaný a zhroucený, se klaněl před astronautem až k zemi. "Stala se hrozná věc, pane. Celý důl byl zavalen a my přišli o spoustu otroků."

"Odklid'te zával a znovu zahajte těžbu."

"To nejde, pane. Z hory teď vytéká řeka, nemůžeme do štoly."

"Tak prokopejte novou!"

Vrchní dozorce zbledl. "Já nevím jak. Jsem jenom dozorce. Někdo nás musí vést a říkat nám, co máme dělat."

Astronaut zaváhal a potom solansky řekl kumpánovi: "To je malér. Vyznáš se trochu v dolování?"

"Ani náhodou. Až přiletí Ar-Ko, požádáme ho, aby nás kontaktoval s nějakým odborníkem. Zatím mu naříd', ať shromáždí otroky a dá ošetřit raněné. Budeme je potřebovat."

Astronaut dal dozorci příkazy, ale jeho kolega bručel: "Čeká nás malér s Ar-Koem. Zastavení těžby se mu líbit nebude. Počítám, že nám pobyt na Harku prodlouží do té doby, než uvedeme důl do provozu. Na toho blba tady budeš muset dávat větší pozor."

"Myslel jsem, že to zvládne. Zatím to šlo. Nemůžeme nic dělat než čekat na Ar-Koa."

"Pane Marku!" vytrhl Marka z beznaděje výkřik. Zvedl hlavu. V hubeném člověku se ztrhaným zarostlým obličejem jen stěží poznával mladého šlechtice ze své první návštěvy Harku.

"Vévoda Valmo nebo spíš bych měl říct král Valmo!"

Nešťastník svěsil hlavu a zahleděl se do prázdna. "Už není vévoda ani král, pouze bídné stvoření, jež vede život otroka, dokud si pro něj nepřijde smrt. Kdy jste se vrátil?"

"Byl jsem v Sipparu dva dny a pak nás zatkli a odvezli sem."

Valmo chvíli váhal a potom se zeptal: "Co dělá královna?"

"Moc toho nevím. Prý je uvězněna na hradě a Norkas drží vašeho syna jako rukojmí."

"Ten zrádný pes! Pouze touha po pomstě mi umožňuje přežívat v tomhle pekle. Ani vy se netváříte příliš šťastně."

"Můj nejlepší přítel zůstal v dole."

Valmo mu položil ruku na rameno. "Chápu vaši bolest. Za ten rok jsem takhle přišel o mnoho věrných druhů. Pojd'te, už se stmívá a dostaneme najíst. Musíme si zachovat síly, pokud chceme jednoho dne potrestat všechny ty bídáky."

Myšlenka na pomstu pomohla Markovi překonat beznaděj. Vstal a šel za Valmem. Ke stolu, kde se vydávaly příděly, se táhla fronta, ale nebyla tak dlouhá jako jindy a každý vězeň dostal větší porci. Jídlo sice za moc nestálo, ale Mark je přece spolykal. Už nemohl počítat s Rayovými tabletkami.

"Pojd'te, přáteli," vyzval ho Valmo, "musíme zpátky, jinak nás dozorci zbijou."

V dlouhé místnosti osvětlené několika svíčkami bylo dusno a špatný vzduch. Valmo dovedl Marka do

jednoho kouta poblíž otvoru ve stěně, který nahrazoval okno.

"Tady budeme mít aspoň trochu čerstvého vzduchu."

Řada otroků už spala. Mark si lehl, přitiskl se zády ke zdi, ale nemohl usnout. Upadl do jakéhosi polosnánku, než ho probudil mentální signál. Protřel si oči a zavrčel: "Ještě mě budou pronásledovat zlé sny."

Ale to volání se vrátilo.

"Marku, Marku! Potřebuju pomoc."

"Rayi, kde jsi?"

"Na kopci, asi sto metrů nad vchodem."

A konec. Tisnivé ticho. Mark Raye volal, ale nikdo mu neodpovídal. Posadil se a vzbudil Valma.

"Kam jdete, přáteli?"

"Potřebuju se dostat ven. Dveře jsou na zámoru?"

"Ne, ale dávejte si pozor. Občas chodí na obchůzku a krutě potrestají každého, kdo se pokusí o útěk."

Mark, jako by ho neslyšel, přešel ke dveřím, tiše je otevřel a vyšel ven. Prostranství před dolem se zdálo prázdné. Srpeček měsíce slabě osvětloval cestu. Za chvíli byl u řeky, která vytékala ze štoly.

"Hele, chytrák, co chce vzít roha," zaslechl za sebou. Přidal do kroku. "Jestli si myslíš, že zdrhneš, něco ti předvedu."

Muž držel v ruce černou krabičku. Zlomyslně se usmál a stiskl tlačítko. Vteřina, dvě - a nic. Astronaut zaklel a sáhl po termické pistoli. Neměl ale čas stisknout spoušť. Dostal ránu, jako by do něj najel plnou rychlostí nákladňák, a odporoučel se do tmy. Mark si totiž zapnul ochranné pole na plný výkon a vyvolal gigantickou šokovou vlnu. Podpatkem rozdrtil dálkový ovladač a vzal si termickou pistoli. Zakrvácenému tělu nevěnoval jediný pohled a kráčet dál proti proudu řeky.

Když se dostal k bývalému vchodu do dolu, z něhož se nyní valila řeka, začal šplhat na skálu. Postupoval jen pomalu. Když usoudil, že vylezl takových sto metrů, zavolal Raye.

"Jsem kousek od tebe, dvacet kroků napravo," odpověděl mu Ray slabě.

Android ležel na zemi a vypadal zbědovaný. Šaty měl na cáry, místy bylo vidět vytrženou kůži.

"Rayi, co se ti stalo?"

"Mám vytlučnou baterii. Nemůžu se ani hýbat. Za hodinu bude po všem, ale jsem rád, že ty jsi přežil."

"Takže, brachu, já zavolám modul."

"Přiletí příliš pozdě. Sbohem, Marku..."

"Ne! Dostal jsem nápad."

Vyrval z termické pistole zásobník a přitiskl ho k Rayovým prstům. "Moc energie to není, ale pár minut tím získáme."

Zavřel oči a soustředil se. Mimoszemšťané, kteří mu dali Merkur, ho vybavili mentálním ovládním. Mohl tedy dávat povely na velkou vzdálenost. "A modul je na cestě."

Android se nehýbal, ale zamžikal, aby dal najevo, že je ještě naživu.

Mark v duchu sledoval let modulu. Ray ležel na kruhové plošině o průměru deseti metrů. Přistát s modulem bude vyžadovat pozornost a přesnost. Když modul konečně přistál, Mark vydechl úlevou.

Dveře se tiše otevřely.

"Račte si nastoupit," pravil Mark a vzal Raye za ramena. Chvíli trvalo, než ho dostal dovnitř. Potom otevřel přístup ke generátoru a přitiskl k němu Rayův ukazovák.

"Dobrou chuť, brachu!"

Deset minut uběhlo v naprostém tichu. Potom se Ray pohnul.

"Jenom se nepřejez," zažertoval Mark. "Nech tam ještě nějakou energii, abychom se dostali na Merkur."

"Neměj strach. Obvody mi už začínají fungovat, ale musím si je ještě otestovat, takže budeš muset pilotovat ty."

Mark si sedl k řízení a odstartoval. Po třech minutách přepnul na automatiku. "Na Merkuru jsme za čtvrt hodiny. Můžeš mi vysvětlit, jak se ti to stalo?"

"V dole jsem byl asi čtyřicet metrů za tebou a pokoušel se dostat ty nešťastníky ven. A vtom spadla klenba. Stačil jsem ještě zapnout silové pole. Ale tíha byla taková, že se mi generátor rychle vybíjel.

Věděl jsem, že dopředu nemůžu, a tak jsem si dezintegrátorem razil cestu nahoru. Už jsem si myslel, že

se ven nikdy nedostanu. No, a když jsem konečně vylezl, měl jsem baterii prakticky vybitou. A pak jsem tě kontaktoval."

"Nahnal jsi mi pěkný strach. Pozor, blížíme se k Merkuru."

Pomohl příteli do přechodové komory a znovu ho napojil na generátor. Sám přešel do pilotní kabiny a zapnul videofon. Za minutu měl na obrazovce přísný obličej plukovníka Parkera.

"Nemáte právo používat tuto frekvenci," pravil suše Parker. "Je vyhrazena admirálovi."

"Právě on mi řekl, že ji mám v případě nutnosti použít. Potřebuju vaši pomoc."

"Kde jste?"

"Na Harku."

Parker se podíval do počítače. "To je nesmysl. Ten je střežen čtyřmi satelity."

"Neuman mi dal kód, abych je dezaktivoval. Ale někomu se ho podařilo změnit."

"Jak se vám tedy podařilo přistát?"

Mark mu neochotně vysvětlil fintu. Parker se zatvářil užasle. "To je šílenství," vydechl.

"Totéž mi řekl Ray, když jsme přistáli."

"Co tedy po mně chcete?"

"Těží tady lapis oniris a vím, že za dva dny si pirát Ar-Ko přiletí pro zásilku. Musíte zasáhnout dřív než přistane."

"Uvědomím admirála a vyrazím."

"Já bych ho teď radši nevolal. Domnívá se, že z jeho okolí prosakují informace."

Plukovník sebou trhl. "No dobrá, poslechnu vás. Nejsme daleko od vás a na místě budu během pěti hodin."

"Vím. Požádal jsem admirála, aby vás poslal někam poblíž."

"To kvůli vám jsem na misi v téhle nudné soustavě?" podivil se Parker.

"Potřeboval jsem podporu a věděl jsem, že na vás se můžu spolehnout. Admirálovi dám vědět sám. Přeju dobrý lov."

Mark přeladil na frekvenci Služby pro dohled nad primitivními planetami. Když ho operátor poznal, překvapeně zvedl obočí. "Netušili jsme, že jste na misi, kapitáne."

"Mám dovolenou, ale musím mluvit s generálem Khovem."

"Dovoluji si vás upozornit, že v New Yorku je teď půlnoc. Pokud se nebojíte, že dostanete padáka, přepojím vás na jeho byt."

Za minutu se na obrazovce ukázala půvabná plavovláška. Vypadala na čtyřicet, ale jemné vrásky kolem očí prozrazovaly, že jí bude nejmíň o deset víc. Nepustila Marka ani ke slovu a usmála se: "Ne, nebudíte nás. Dva dny jsem byla pryč, a tak jsem generálovi vysvětlovala, jak moc mi chyběl. Hned ho zavolám." Odešla. Kameru nechala puštěnou a Marek mohl obdivovat její půvabnou nahotu. Khov měl ztrhané rysy a upocenou pleš.

"I na dovolené mě musíte otravovat," zavrčel. "Co se vám zase stalo?"

"Jaksi jsem na misi pro admirála Neumana."

"Co děláte ve volném čase, mě nezajímá."

"Potřebuji, abyste diskrétně předal admirálovi vzkaz."

"Dobře," vzdychl si Khov, "zavolám ho ještě teď v noci. Ať nejsem buzen jenom já."

"Bylo by lepší, kdybyste ho navštívil a nepoužíval videofon, únik informací se nedá vyloučit."

Generál nejdřív zbrunátněl zlostí a potom se rozesmál. "Vlastně proč ne? Procházka mi udělá dobře a načerpám aspoň trochu sil, než se vrátím do manželského lože. Takže co mu mám říct?"

Mark shrnul všechny události od chvíle, co přistál na Harku.

"Už chápu vaše starosti," ušklíbl se Khov. "Zůstaňte v lodi a čkejte na další rozkazy."

15

Den končil. Mike třídil spisy a jen vrtěl hlavou, v jakém jsou nepořádku.

Od útoku na Craigovou uběhl týden. Výslech tří přeživších útočníků nepřinesl nic nového a soudní počítač je odsoudil na několik let vězení. Kapitán se znovu našel a nařídil Craigové, aby si vzala konečně dovolenou, což energicky odmítla. Od té doby jí před domem každou noc parkoval vůz s dvěma policisty.

Mike se podíval na hodinky. Najednou zatoužil po relaxační koupeli a sklenici staré skotské. Ještě celou hodinu! Craigová nahlédla do dveří.

"Dneska děláme i v noci. Mám hlášku. Můžem dostat dva dealery. Teď si jděte odpočinout a vraťte se v devět."

"Zvu vás na večeři."

"To nejde, musím ještě ke kapitánovi."

Mike tiše vypadl.

Když si Craigová vyslechla kapitánovy rady, zašla si do kantýny na sendvič a sedla si stranou.

Tam si k ní bez pozvání přisedl Terry Nilson.

"Ahoj, Dano. Zanedbáváš trénink. Už jsi nebyla v tělocvičně pár týdnů. Budu to muset hlásit. Neviděl jsem tam ani toho tvýho partáka. Žije ještě vůbec?"

Vztekle trhla rameny.

"Tak se nezlob," řekl Terry. "Pojď se mnou zítra na večeři a já zapomenu na hlášení. Po ní si to rozdáme tělo na tělo. Znáš chvaty, co ti ten led v těle rozpustí."

Craigová se bez odpovědi zvedla a přesedla si k seržantu Nelsonovi, který stoicky pojídal jakousi hnědou hmotu. Zнала ho už dlouho, býval to přítel jejího otce.

Usmál se na ni. "Rád tě vidím, děvenko. Slyšel jsem, že máš prima partáka." Když nic neříkala, pokračoval: "Kapitán a major se dohodli, že ti dají poslední šanci, než tě pošlou do archivu. A to by se určitě stalo, kdyby Barnett chtěl změnit šéfa. Ještě teď vidím, jak se Hubner tvářil, když četl jeho hlášení. Bylo to ale tak dobře napsané, že nemohl nic dělat."

"Chceš tím říct, že nebýt seržanta, tak jsem letěla?"

"Ne tak docela. Jenom by tě uvrhli do jámy archivní." Nilson se napil a pokračoval: "Přiznám se, že pak jsem už četl všechna hlášení. Zpravidla těm průrazným a ctižádostivým mladíkům nevěřím, ale on je něco jinýho. On si nestahuje příkrývku na sebe, kdepak, dává ti ji a balí tě do ní." Ironicky se zasmál. "Jako by byl do tebe zamilovanéj." Když viděl, jak se Dana zamračila, hned dodal: "Dělám si srandu. Jenom jsem chtěl říct, že je prima. Hleď si ho udržet. Má to u prokurátorky dobrý, může tě chránit před průsery. V baráku moc přátel nemáš. Ale to ty víš." Podíval se po sále a dodal: "Hodně štěstí, ale já ti nic neřek."

Prudce vstala. "Díky, vezmu si to k srdci."

Vrátila se do kanceláře a v devět hodin se setkala s Mikem na parkovišti.

"Promiňte, paní poručice, ale dneska v noci bychom měli použít spíš můj vůz."

"Pročpak?"

"Hlídkujeme už několik týdnů ve stejném transu. Zná ho celý revír. V mém voze nebudeme tak nápadní."

"No dobře," souhlasila nakonec. "Navíc máte pohodlná sedadla."

Mike vjel do temných ulic a Craigová navigovala.

"Věříte tomu informátorovi?"

"Je to starý pasák. Zatím mi dával vždycky dobrý hlášky. Pozor, na příští křižovatce doprava. Dům, co nás zajímá, je na konci slepé uličky."

Ulice se nořila do naprosté tmy. Když jí pronikla silná světla Mikeova transu, spatřili dvě postavy. Jedna držela dlouhou trubici. Protitanková střela! Mike prudce zvedl trans deset metrů nad zem. Právě včas! Střela proletěla pod nimi, prošla jednou budovou o dvě stě metrů dál a explodovala.

Mike prudce přistál. Laserové paprsky se tříštily o karoserii. Craigová vyskočila z transu a opětovala palbu. Jedna postava zavravorala, ale druhá střelila dál. Musela zalehnout za trans. Mike vylezl rovněž z vozu. Dva laserové paprsky se protály a muž se skácel.

Craigová se opatrně přiblížila ke dvěma tělům a obrátila je naznak. "Tak tohle je Giulio Spironi. Má takový rejstřík, že to málem přesahuje kapacitu počítače. Druhého neznám."

Mike zvedl nosič střely. "Poslední model. Zdá se, že naši přátelé mají velice dobré styky."

Zaslechli hasičské sirény. Několik vozů zastavilo před hořícím domem. Brzy za nimi dorazily dva policejní transy.

Craigová se legitimovala a policisté zavolali furgon. Pak ještě prohledala dům, u kterého ničemové stáli. Byl prázdný a zjevně do něj už týdný nikdo nevešel.

Vrátili se do transu a rozjeli se do centra.

"Nechápu, že nemáte díru ve skle. Dostalo nejmíň dva zásahy," poznamenala Craigová.

"Tak trochu se mám rád," odpověděl Mike, "a proto jsem výrobce požádal o speciální ochranu. Tohle pancéřování je velice oblíbené u boháčů, co se bojí o život."

"Vy jste tušil, že je to léčka? To proto jste chtěl, abychom jeli vaším vozem."

"Obával jsem se toho po tom nezdařeném útoku. Nechci být domýšlivý, ale myslím si, že jdou tak trochu i po mně. Proto jsem se pojistil."

Chvíli jeli mlčky.

"Neměli bychom navštívit vašeho informátora?" nadhodil Mike.

"Právě jsem na to myslela. Bydlí kousek odtud. Na příští křižovatce doleva a hned doprava."

Zastavili před třípatrovým domem. Zchátralá fasáda mokvala vlhkem. Vrata už dávno zmizela. Stoupali po chatrných schodech. Páchlo to tam hnilobou a odpadky, v nichž hodovaly vypasené krysy. Jen pobouřené pištěly, když o ně zavadili botou.

"Tyhle dveře," řekla Craigová.

Mike je vykopl. Jakýsi dědek vyskočil z postele, v níž se svou přízní snažil poctit velice mladičkou dívku. Instinktivním pohybem si nasadil starožitné brýle.

"Ty koukej vypadnout!" křikla Craigová na holku.

Dívka, která proti takovémuto vyrušení rozhodně nic nenamítala, si sebrala věci a vypadla.

Když stařec poznal návštěvníky, v jeho očích se objevil strach.

"Kdepak, my nejsme žádný přízrak," ujistila ho Craigová. "A jestli nechceš, abych ti vypálila ten kousek mozku, co ti zbývá, tak budeš mluvit!" A přitiskla mu hlaveň na spánek. "Kdo tě požádal, abys nás vlákal do pastí?"

Stařec chvíli váhal a potom zavrtěl hlavou. "Jste polda a vím, že nebudete střílet. Nic vám neřeknu."

Craigová sice zuřila, ale sklonila hlaveň.

Mike ukázal minci v dlani. "Máš pravdu, poručice tě nezabije. Udělám to já tímhle."

Pasák se na něj nechápavě podíval.

"Až odtud odejdu, vlez do první videofonní budky, co bude fungovat. Zavolám příteli novináři a povím mu, co se dneska stalo. Navíc mu řeknu, že informátor policii varoval, že to může být past. Díky tomu jsme zabili dva nebezpečné zločince. Ten novinář navíc napíše, že mu policie odmítla sdělit jméno informátora, ale že se mu doneslo, že onen muž nosí velice silné brýle, v nichž připomíná sovu."

Stařec zpopelavěl. "Tohle neuděláte. To mě každé pozná. To by byla má smrt!"

"Jestli potřebuješ ochranu," posmíval se mu Mike, "zavolej si policii."

"Víš, co je největší sranda?" ozvala se teď Craigová. "Jeden z nich byl Giulio Spironi. Má tady bráchu Aidu a ten je ještě praštěnější a tvrdší než on. Až se to dozví, asi tě navštíví. Prý je to skutečný umělec s nožem. Nakrájí si tě na kousíčky zaživa. Chvíli potrvá, než zhebneš."

Z pasákova čela stékala velká kapka potu.

"Sbohem," řekl Mike. "Pozdravuj od nás Lucifera."

Obrátili se k odchodu a za nimi se ozvalo: "Počkejte. Mužem se přece dohodnout. Včera mi volali. Nevím, kdo to byl, protože zakryl kameru. Věděl, že jsem práškač. Povídal, že jestli vám tuhle hlášku nepředám, tak všem řekne, že bonzuju, a jsem vyřízenej. Přisahám, že jeho jméno neznám."

"Jsi nám prakticky k ničemu," řekla Craigová. "Vyříd' si to se Spironiho bráchou."

"Ne! Když vám dám pravdivou informaci, dáte mi pokoj?"

"Když to bude pravda, máš mé slovo."

"Teď se chystá kšeft s velkou zásilkou zbraní."

"Kde?"

"V jednom skladu na Šestadvacátý, hned na konci. Je toho dost pro desítky chlapů a budou ozbrojení líp než vy."

"Fajn. Doufám, že nás nehoupeš. Jinak můj part'ák toho novináře zavolá."

Vrátili se do transu a Craigová zavolala Tysona. "Zajed'te na Dvacátou šestou. Sklad na konci. Pozor. Může to tam dost smrdět. Jedeme za vámi. Počkejte na nás."

Za pět minut byli na místě. Mike prudce zabrzdil. O kus dál stál Tysonův vůz, který četné laserové paprsky vycházející ve skladiště změnil ve vrak.

Craigová vypadla z transu, za ní Mike s brašnou.

Doběhl k nim zpocený Tyson. "Tohle byla až moc velká ryba! Sotva jsme dojeli, hned to do nás začli šít."

"Kolik jich je?"

"Nejmíň šest sedm a mají termické samopal."

"Vyžádám si posilu," rozhodla Craigová. "Barnette, můžete popojet kousek dál?"

"Chráněný je proti pistoli, ne proti samopalu."

"Vrátíme se pro MacNaba. Barnette, máte pušku se zaměřovačem, kryjte nás."

Doběhla k troskám vozu a vtom se rozpoutalo peklo. Termopal urval střechnu transu, vytloukl přední sklo i boční okénka. Policisté museli zalehnout a nemohli opěťovat střelbu.

Mike spatřil v zaměřovači modré záblesky vycházející z okna v prvním patře. Několikrát stiskl spoušť.

Termopal náhle utichl a z okna vypadla vrávoračící postava.

Policisté začali znovu střílet. Bohužel proti přesile laserových paprsků. Tentokrát se paprsky sbíhaly u Mikeova transu. Mike rychle doběhl k ostatním. Craigová byla bílá jako křída stejně jako MacNab.

Tyson se nezdál být v takovém šoku, ale tmavá plet' mu zešedla.

Mike mu podal granát.

"Kdes to sebral?" podivil se.

"Osobní rezerva, ale je to homologovaný model - v rámci předpisů." Paulův pohled v té chvíli jasně říkal, co si myslí o nějakých řádech a předpisech. "Já začnu střílet a ty ho hodiš na vrata. Nezapomeň vytrhnout pojistku."

Mike se trochu zvedl a zamířil na jedno okno. Nepřestával tisknout spoušť. V té chvíli Tyson hodil granát ke vchodu. Záblesk. Detonace. Jedno z křídel vypadlo na zem. Laserová střelba ustala.

"Využijeme překvapení," rozhodl Mike a podal Tysonovi druhý granát. "Tenhle zkus hodit dovnitř."

Tyson se rozmáchl a hodil. Granát se odrazil ve dveřích a skočil dovnitř. Tlumený výbuch. Jedno okno se rozletělo a za ním se vyvalilo mračno kouře.

Za minutu se ukázaly dvě postavy s rukama nad hlavou. "Dost! Nestřílejte. Je to tam plný munice.

Vyhodíte všechno do vzduchu."

"Jděte pomalu k nám," nařídil jim Mike.

Muži udělali pár kroků. Vtom se znovu rozštěkal termopal, oba zločince smetl a definitivně rozřízl trans.

Mike srazil k zemi Craigovou, která neopatrně vstala. Sám se odkulil stranou. Když znovu zamířil, spatřil v zaměřovači statného chlapíka s těžkým termometem v ruce. Kráčel pomalu kupředu a kosil všechno před sebou jako nějaký démon exterminátor.

Termické proudy zvedaly sloupy prachu a brázdily zem jako neviditelný pluh. Blížily se k nekrytému místu, kde ležel Mike. Nesměl ztratit ani vteřinu! Z pušky vyšly tři záblesky. Postava se zastavila a klesla k zemi.

Nastalo náhlé, skoro kruté ticho.

"Paule, kryj mě. Jdu se podívat dovnitř!"

Přískoky doběhl ke vchodu. Jakoby zázrakem ušetřená žárovka osvětlovala místnost. U okna leželo tělo a na podlaze se vršily desítky beden. Jedna byla otevřená a v ní pečlivě zabalené termometry. Na jiné byl piktogram protitankových střel. Bylo toho dost na vyzbrojení menší armády. Nikdo další v místnosti nebyl.

Muž u okna se pohnul a pokoušel se plazit. Mike ho zvedl a odtáhl k východu. Tyson mu přiběhl na pomoc a položil raněného vedle zničeného transu.

"To je Ricky Zorn. Docela velký zvíře, zpravidla se specializuje na ozbrojená přepadení a na vydírání." Z dálky se už ozývaly houkačky. "A máme tady posily. Jako vždycky pozdě." Nasadil zajatci železka. Mike se sklonil ke Craigové, která dál seděla u transu a byla bledá jako smrt. "Nejste raněná?"

"Myslím, že ne, ale bylo to o vlas. Ty termometry jsou učiněný peklo. Pořád ještě cítím ozon." Celá se třásla.

Odvedl ji do svého transu. V té chvíli přijely dva velké transy. Vyskákali z nich policisté v přilbách a s puškami.

"Už je po všem," přivítal je Tyson. "Můžete odvézt raněného, mrtvé, a hlavně materiál. Je toho dost na

menší arzenál."

Z dalšího transu vyskočil kapitán. Mike ho ani nepustil ke slovu a hned mu začal vysvětlovat situaci. Nakonec dodal:

"Žádám vás o svolení, abych mohl odjet. Dneska v noci na mě dvakrát stříleli a mám strach, že se sesypu." Ukázal na trans v barvách jedné televizní stanice a zabručel: "Nepůsobilo by to dobře, kdyby natočili zhrouceného poldu."

"Jed'te! Udělal jste kus dobrý práce."

"Děkuju, pane kapitáne. Poručík Craigová mě odveze."

"Kde je vlastně Craigová?"

"V transu. Párkrát ji lízl paprsek. Páchne ozonem a potřebuje sprchu, aby se zbavila ozáření. Tyson tady byl od začátku, může vám podat předběžnou zprávu."

"Zmizte, ale vaši zprávu chci hned zítra ráno."

Mike déle nečekal, doběhl k transu a rozjel se právě ve chvíli, když se blížili dva novináři. Craigová se stále nehýbala a jen upřeně zírala před sebe. Když trans konečně zastavil, jako by se probírala z letargie.

"Kde to jsme?"

"U mě. Jsem jen hromádka masa a kostí, žádný plastotitanový blok. Po tom dnešním vzruchu potřebuju sklenici."

James je rychle obsloužil pořádným panákem.

"Na naše zdraví," řekl Mike a třesoucí se rukou zvedl sklenici.

Chvíli se ozývalo jen cinkání ledu ve sklenicích. Pak Mike řekl: "Jděte se osprchovat. Ozon nepatří mezi mé oblíbené parfémy."

Když osaměl, dopil sklenici a sedl si k počítači.

Vrátila se za půl hodiny. Tváře jí trochu zčervenaly a vlasy měla ještě mokré. Sedla si na pohovku a stáhla nohy pod sebe. Mike jí podal skotskou.

"Tak vidíte, už se netřesete," usmál se.

"Začínám se sbírat." Napila se. "Víte, já nejsem tak blbá, abych vám sežrala nervovou krizi. Chtěl jste mě krýt."

Pohlédl jí do očí. "Jestli Tyson, MacNab nebo já pocítíme selhání po těžké zkoušce, všichni to budou považovat za normální - kapitán jako první. Pokud vy dáte najevo sebemenší slabost, každý si smlsne. Jen jsem chtěl zabránit tomu, abyste dělala nějakým kreténům divadlo, na který marně čekají už několik let."

Položila mu ruku na zápěstí. "Díky." Podívala se do sklenice. "Vy jste věděl, že když požádáte o přidělení k někomu jinému, že mě vyrazí?"

"Řekněme, že jsem nějakou takovou fintu tušil, když Summer tolik naléhal, abych přešel k němu."

"A proč jste odmítl?"

"Jsem tu, abych se naučil policajtskému řemeslu," zasmál se. "A navíc tvrdím, že jste ten nejlepší profesor."

"To byl jediný důvod?" Stiskla mu zápěstí a lehce ho přitáhla k sobě.

"Jo, a taky mi bylo líto archivu, protože nemáte smysl pro pořádek," stačil ještě zabručet, než ho strhl milostný vír.

16

Do kanceláře přišel Mike jako první. Sedl si do křesla a zažíval. V noci skoro nezamhouřil oka. Při kapitánově příchodu vstal a hned vytáhl dva výjezdy.

"Tady je hlášení, pane kapitáne."

Kieffer po něm mechanicky sáhl a kupodivu nenaštvaným hlasem se zeptal: "Už jste se vzpamatoval?"

"Myslím, že ano. Bylo to tvrdé, ale vzpamatovávám se rychle."

"Včera večer jsem si promluvil s Tysonem. Na nervově zhrouceného člověka jste nadělal pěknou paseku."

"Když je dobrý materiál... V akci na to nemyslíte. Reakce přijde až pak."

"A co Craigová?"

"Však ji znáte! Dáma z plastotitanu. Brzo tady bude, úplně v pohodě, jako by strávila večer doma."

Jako by ji přivolal.

Craigová vstoupila do dveří. "Zde je hlášení, pane kapitáne." Nenápadně mrkla na Mikea.

"Skvělé! Vy a Barnett jste předvoláni k soudu na devátou. Takže máte čas."

"A proč?"

"To nevím, ale Lynchová řádila. Vyříkejte si to s ní."

Před zasedací síní spatřili prokurátorku Lynchovou. Tvářila se velice dopáleně a hned se vrhla ke Craigové.

"Zase se vám povedl pěkný kiks. Jednali jste bez zatykače. Pokud Zornův advokát Richardson bude žádat vaše potrestání, tentokrát se k němu přidám. Kvůli vaší nešikovnosti budu muset zastavit celé řízení."

Mike chtěl něco namítnout, ale nepustila ho ke slovu.

"Mlčte! Nechci nic slyšet! Nesete za to odpovědnost se svou nadřízenou!"

Vešla do soudní síně a s ní dva policisté, kteří se posadili na lavici. Robot písář byl už na místě. Zakrátko vešel soudce. Sedl si rovnou před soudní počítač. Jeho jedinou prací bylo kontrolovat, co se má zanést do stroje. Počítač se pak postaral o zbytek, včetně vynesení rozsudku.

Obhajobu zastupoval statný a tělnatý muž s ochablými tvářemi. Na soudcův pokyn vstal.

"Můj klient pan Zorn se líčení nemůže zúčastnit. Je hospitalizován, protože ho zranili dva policisté, kteří neoprávněně a protizákonně narušili jeho domovní svobodu. Jako prvního svědka povolávám poručíka Danu Craigovou."

Jakmile se posadila, advokát spustil: "Znáte článek šestnáct trestního řádu? Práví se v něm, že v případě, když chce policista vniknout na soukromý pozemek, musí mít povolení k domovní prohlídce. Máte pocit, že jste se tohoto článku včera v noci držela?"

"Ne, pane, ale..."

"To mi stačí," zarazil ji suše advokát.

Craigová už otvírala ústa, ale soudce pravil: "Svědék může odejít."

Neochotně se zvedla a vystřídal ji Mike. Na stejnou otázku pevným hlasem odpověděl: "Ano!"

Advokát zbrunátněl. "Ale vaše nadřízená tvrdí opak!"

"Protože jste jí to nedovolil vysvětlit."

Advokát se dvakrát nadechl. Poněkud zbledl a sladkým hlasem se zeptal: "Mám tomu rozumět tak, že jste měli řádný příkaz k domovní prohlídce?"

"Nikoli, pane. Nepotřebovali jsme jej, protože jsme jednali v souladu s článkem 937b trestního zákoníku."

"A v takovém případě povolení mít nemusíte, že?" vykřikl advokát.

"Přesně tak!"

"To je ale směšné, Ctihodnosti. Vyžaduji, aby tato odpověď byla vyškrtnuta z protokolu."

"Já na tom trvám!"

Mike to řekl takovým tónem, že advokát a prokurátor v dojemné shodě zaťukali do notebooku. Soudní počítač zareagoval první. Kovovým hlasem prohlásil: "Reference správná, ale týká se pouze obchodu s válečnými zbraněmi."

"Račte se podívat na seznam zabavených věcí," dodal Mike. "Zjistíte, že tam mimo jiné byly termometry a protitankové střely, tedy předměty, které do této kategorie náležejí."

"Je to tak!" prohlásil o chvíli později počítač. "Zatčení je tedy platné a žádost obhajoby se zamítá. Ricky Zorn zůstane až do procesu ve vazbě. Přeličení skončilo."

Advokát vztekle shrábl papíry a hnal se k východu. Mike mířil ke Craigové, ale prokurátorčin hlas ho zastavil.

"Na moment, seržante. Pojd'te sem. Proč jste mi o tom článku neřekl?"

"Chtěl jsem, ale vy jste nechtěla nic slyšet a nařídila jste mi, abych mlčel."

Lynchová se krátce zasmála. "Uznávám svou chybu. Je to starý zákon ještě z doby před dvěma sty lety, když Denebané vyprovokovali povstání kolonistů na Terranii VIII. Nikdo si už na něj nepamatuje."

"Nebyl zrušen a je stále platný, uznal to i počítač."

"Jak to, že ho znáte?"

"Mohl bych tvrdit, že jsem pilně studoval, ale přiznám se, že mi pomohl technický poradce. Ráno jsem probudil strýce Wessona, který má lepší paměť než elektronický mozek. Během několika vteřin mi dal referenci. Takové hrátky ho moc baví."

"To je velice zajímavé. Díky vám a vašemu strýci můžu na tom případě začít seriózně pracovat. Děkuji." Šeptem, aby ji Craigová neslyšela, pokračovala: "Ale stejně si myslím, že u policie jen zbytečně marníte čas. Potřebuju asistenta. Uděláme spolu kus báječné práce. Uvažujte o tom."

17

Mike hleděl zasněně do obrazovky počítače. Od Zornova zatčení uběhl už skoro měsíc a případ se nijak nepohnul. Hlavně byl nejasný původ oněch zbraní. Vyšetřování vedla tentokrát policie ze Země, která měla pravomoci na všech planetách Pozemské unie.

Craigová a její parta rutinně pracovali v Severní čtvrti a zatkli jen několik narkomanů. Nikdo na ni nezaútočil.

Ze zasnění vytrhli Mikea Kieffer s Craigovou.

"Na generála Vaughana," prohlásil Kieffer, "velice zapůsobilo množství kamene zabaveného u Warrena. Netušil, že se obchod natolik rozmohl. Mám vám vyřídít jeho blahopřání."

"To je od něj velice laskavé," zavrčel Mike.

"Přeje si, abyste veškerou svou činnost soustředil na obchod s lapis oniris. Na majorův návrh vás převedl na jeden měsíc k ostraze astroportu. Hubner tam dříve pracoval a tvrdí, že je to jediné možné místo, kudy se sem lapis oniris dostává, a že souhlasí s tím, aby se dozor posílil."

"Přece nemůžeme jen tak opustit náš revír," protestovala Craigová.

"O běžné věci se postarají Tyson s MacNabem. V případě potřeby na ně dohlídne Summer. Takže žádné řeči, je to rozkaz! Začnete hned zítra ráno."

Kapitán Richard Minski, velitel ostrahy astroportu, byl malý, tlustý, s kulatými tvářičkami a barva jeho nosu nesvědčila o tom, že by měl přílišnou zálibu v minerálkách. Už dávno překročil padesátku a těšil se do blížícího se důchodu. Po jeho pravici stál zrzavý dlouhán.

Když Craigová s Mikem vešli, kapitán prohlásil: "To mě baví, že si panstvo vzpomnělo na mou existenci. Tohle je poručík Matt Rink, jediný pilot naší jediné stíhačky. Když není nahoře, pomáhá mi tady v kanceláři. I když jste tu jen dočasně, dost nám to pomůže."

Ukázal na mapu na stěně.

"Máme jen čtyři agenty. Tři se střídají na kontrolním stanovišti. Identitu cestujících a zavazadel kontrolují roboti. Fungují skvěle. Tudy ty vaše ztracené šutry ani zbraně projít nemohly."

"Zabavili jsme lapis oniris, takže nějak se sem dostat musel," odpověděla suše Craigová.

"Vysvětlete mi laskavě jak. Velice rád se poučím," opáčil kapitán. "Jsme vám všichni k dispozici. Poručík vám bude dělat průvodce. Na shledanou!"

Sotva se zavřely dveře, bylo slyšet klokotání tekutiny v hrdle láhve.

"Šéf musí často užívat svůj oblíbený lék," usmál se Rink. „Takže jdeme na exkurzi."

Celé dopoledne procházeli kontrolním stanovištěm cestujících a zavazadel. Vše fungovalo bezvadně.

"Zřejmě je opravdu těžké tady něco propašovat," vzdychla si Craigová.

Poručík pokýval hlavou. "A teď se pojd'te podívat na můj rajón. Pojedeme transem, protože je to na druhý straně plochy."

Vůz zastavil před přízemní budovou. Z ní vyšel menší hnědý chlápek v umaštěném overalu.

"To je Igor Stanov. Udržuje mi stroj, není to už nejnovější model."

O kus dál na plastotitanové plošině stála stíhačka. Velká byla asi jako výletní jachta bohatých turistů, ale důkladně vyzbrojená.

"Pěkná mašina," pochválil ji Mike.

"Naše jediná ochrana před útokem pirátů. Vezmu vás na příští hlídkový let. Zjistíte, že je mnohem napínavější být nahoře než se pinožit v těch městských stokách." Rozesmál se. "A jde se na oběd. Bohužel nemáme nic jiného než ty blafy z automatů."

18

Vrchní dozorce se uklonil až k zemi a blekotal: "Pane, s politováním vám oznamuji smutnou zprávu.

Dneska ráno jsme našli tělo jednoho z vašich přátel." Pokynul ke dveřím a dva dozorce přivlekli mrtvolu pokrytou zaslou krví.

Solanec spolkl nadávku. "To je Lo-Al," řekl pak. "Když včera odcházel, povídal, že jde ještě na obchůzku..." Obrátil se k vrchnímu dozorce: "Jak se to stalo?"

"Nevíme nic, pane. Moji lidé neslyšeli jediný výkřik, nic."

"Protože chrápali," rozčilil se Solanec. "Podle toho, jak vypadá, museli být na něj nejméně tři. Utekli dnes v noci nějakí vězni?"

"Určitě ne. Příliš se bojí obojku." Dozorce zaváhal a dodal: "Ale nevíme, kolik jich zůstalo v dole."

"Do zítřka najdete pachatele."

"To není možné, pane. Žádný otrok by si nedovolil zvednout ruku na pána."

"Dej nastoupit všechny vězně. Zkontrolujeme je podle čísel obojků. A ty, co budou chybět, stihne trest."

Dozorce rychle nahnali vězně na nástupiště.

"Chybí jich dobrých třicet," konstatoval po nějaké chvíli jeden astronaut.

"Zaktivuj jim obojky, pokud nejsou mrtví, tak budou!"

O dvě minuty později zjistili, že žádný z aktivovaných obojků už nereaguje.

"A co když jsou už z dosahu vysílače?"

Solanec v duchu počítal. "Těžko. V noci a pěšky nemohli urazit třicet kilometrů. Určitě dodělávají někde poblíž."

"Pošli ty divochy, ať pročesají okolí. Chci vidět jejich mrtvoly."

Ray vzbudil Marka: "Máš na lince generála."

Mark, celý rozčuchaný, doběhl do kabiny. Když ho Khov spatřil, sarkasticky se usmál.

"Jak milé zjištění, že jednou pro změnu budím já vás. Jistě tušíte, že vaše zpráva admirála Neumana velmi zaujala. Vracím se z porady u prezidenta. Rozhodlo se, že když už jste na Harku, tak máte zasáhnout.

Všechny cizí elementy na planetě je třeba eliminovat. Spoléháme na vaši diskrétnost, že příliš neporušíte zákon o nevměšování. Jakmile budou piráti zlikvidováni, Parker přeinstaluje satelity. Kód sdělí vašemu počítači. Nechte ho puštěný, až opustíte loď. Do práce, kapitáne. Hlášení podáte přímo mně, protože Neuman nakonec musel přiznat, že svým lidem nevěří."

Mark vstal a vzdychl si. "Tahle práce se mi nelíbí."

"Pořádně se najez a nespěchej," poradil mu Ray, "ještě ti musím vykartáčovat šaty a vyrobit nový meč.

Myslím, že se ti bude hodit."

V noci Ray přistál nedaleko dolu.

"Detektory nic nezjistily. Můžeme vystoupit. Co teď?"

"Naším prvním úkolem je zlikvidovat Solance. Obývají tu největší budovu."

Když se přiblížili k domu, Ray Marka varoval: "Ty zůstaň tady. Tohle není práce pro tebe. Udělám to sám."

Vrátil se za deset minut.

"Úkol splněn. Byli jen čtyři. Zničil jsem navíc všechny dokumenty a zásobu lapis oniris. Na pět set kamenů! Taký jsem dezintegroval pistole a vysílačku. Můžeme se vrátit na Zemi."

"Ne, musíme zahladit i jejich zlé skutky."

"Ty si koleduješ o malér s Komisí pro nevměšování."

"Nejsem na misi Služby pro dohled nad primitivními planetami, ale ve službách Vesmírné policie. Neuman mě bude muset krýt. Takže jdeme osvobodit vězně."

Tiše se kradli k baráku. Vtom se Ray zastavil.

"Nedaleko někdo je."

Dotyčný musel vidět ve tmě jako kočka, protože se ozval drsný hlas: "Už ani hnout! Za tenhle výlet drazé zaplatíte. Předám vás pánům a budete dlouho a v bolestech umírat."

V matném svitu hvězd Mark rozeznal vrchního dozorce, kterého doprovázel strážný s píkou.

Ray pokročil o dva kroky. Ani se nenamáhal odrážet úder důtkami a udeřil dozorce přímo do brady. Síla úderu byla taková, že mu praskla čelist a muž rázem ztratil vědomí. Strážný se pokoušel zasáhnout, ale

Ray piku odrazil a skolil ho úderem do šije.

Mark už otvíral barák. Za dvě minuty nalezl Valma, který spal u okna. Nešetrně jím zacloumal, a když zjistil, že se trochu probral, řekl: "Přišel jsem pro vás."

Bývalý král zavrtěl hlavou a ukázal na obojek. "Když se pokusíme o útěk, ti démoni nás utrápí."

"Můj přítel vám ho sundá."

"Vidím, že sám ho už nemáte. Jak je to možné?"

Ray přiložil ukazovák na zadní destičku jeho obojku a ten spadl na zem.

Valmo si mechanicky mnul krk a bručel: "Můžete osvobodit i mé druhy?"

"Vzbud'te je, ale ať jsou potichu. Pánů se už bát nemusíte, ale nevím, kolik je dozorců."

Věžňové si stoupli do fronty a Ray je zbavoval obojků. Mark zatím debatoval s Valmem.

"Myslíte, že je přemluvíte, aby šli s vámi?"

"Všichni jsou ze Sipparu a nenávidí Norkase stejně jako já."

"Musíme sehnat zbraně."

"Nejdřív sebereme zbraně po dozorcích, pak to, co najdeme po cestě. Už se nemůžu dočkat, až vyzvu svého soupeře, i když se spolčil s ďáblem."

"O tenhle detail se postarám, ale boj za bílého dne nepřipadá v úvahu. Norkas by mohl zbuntovat armádu, která by vaše přátele hladce porazila. Musíme na to lští."

Valmo potřásl hlavou. "Co byste mi radil?"

"Musíte se dostat pokud možno nenápadně do Sipparu, nejlépe po skupinkách. Sejdete se v divadle mistra Hedose. Tam za vámi přijdu."

"Nepůjdete s námi?"

"Půjdu radši napřed, zjistím, jaká je situace, a připravím plán. Musíme zaútočit nečekaně. Jedině tak Norkase dostaneme."

"Určitě máte pravdu," připustil Valmo, "ale stejně bych dal přednost souboji za bílého dne, jako to dělávali naši předkové."

"Jste král, a ne udatný rytíř. Nejdřív musíte myslet na lid, který úpí pod jhem tyrana."

Ray skončil s obojky a věžňové se shlukli kolem Valma, který jim vysvětlil, co od nich očekává. Všichni se chtěli pomstít těm, kdo je uvrhli do otroctví.

"Pozor," varoval Valma Mark, "venku jsou ještě dozorcí. Vezměte si můj meč, bude se vám hodit. My vyrazíme první a budeme vás čekat v Sipparu." K Rayovi ještě prohodil: "Vezmeme si modul, protože se chci nejdřív vrátit na Merkur."

Křížník Orion se před šesti hodinami vynořil v soustavě Harku a plukovník Parker začínal být netrpělivý.

"Jen doufám, že Stoneovy informace jsou pravdivé," vzdychl si.

Pohledem se ujistil, že všichni důstojníci jsou na svých místech. Přemýšlel, jestli má ještě udržovat bojovou pohotovost, nebo jim povolit odpočinek. Křížník byl na vysoké oběžné dráze nad Harkem, ještě výš než satelity.

"Objekt na kurzu 125," ozvala se najednou obsluha radaru.

Park vstal a nařídil, aby všechny detektory zamířili na hosta.

"Bezpochyby je to pirát," ozvalo se od radaru. "Nemá jediný identifikační znak na plášti. Vyšleme výzvu?"

Plukovník na okamžik zaváhal. "Nejdřív vyšlete šest střel," zavrčel nakonec, "a pak se je pokusíme kontaktovat."

Sledoval dráhu střel na obrazovce.

"Neodpovídají," pravil za minutu spojař.

"Nemají na odpověď čas," zasmál velitel střelby. "Podívejte se, pane plukovníku, mění kurz."

"Za nimi. Maximální zrychlení."

Na okamžik ho to vmáčklo do sedadla, ale s uspokojením konstatoval, že se vzdálenost mezi nimi a pirátem zmenšila.

"Další salvu," zavelel. "Nenechte je vydechnout."

Na pirátské lodi byla dusná atmosféra. Ar-Koův obličej se leskl potem. Nechápal, co policejní křížník

dělá v tomto sektoru. Jeho kontakt ho zpravidla informoval o všech přesunech lodí v zónách, jimiž prolétal.

"Střela deset metrů," vykřikl jeho zástupce. "Dohánějí nás. Jsou to nejnovější modely."

Ar-Ko na poslední chvíli přepnul ochranné pole na maximum, čímž pohon ztratil na energii. Šest záblesků škrtlo o silové pole, světla na velitelském stanovišti pohasla.

Chtěl znovu nahodit motory, ale zastavilo ho poplašené zvonění. Už přilétala druhá salva a třetí se hnala za ní. Parker municí nešetřil. Ar-Ko střízlivě posoudil situaci.

"Rychle do záchranného člunu. Při troše štěstí se dostaneme na Hark. Když se nám podaří proletět pásmem satelitů, jsme zachráněni, křižník se za námi nedostane. Neznají deaktivací kód."

Muži přeběhli do přechodové komory. Stačili ještě s člunem vylézt a loď vybuchla.

"Cíl zničen," hlásil velitel střelby. Parker jen pokynul hlavou a v očích mu zářilo zadostiučinění.

"Pozor," ozval se radar, "unikl záchranný člun. Míří k planetě."

"Stíhat," nařídil suše Parker.

"Mám připravit střelu?"

"Nejdřív to zkusíme magnetickými háky."

Za čtvrt hodiny byl člun zachycen do série tažných paprsků a vtažen do Orionu.

"Pěkný úlovek," oznamoval kapitán Huster. "Ten pirát se jmenuje Ar-Ko. Máme o něm záznam.

Tiskárně počítače to trvalo plné tři minuty než vyplivla jeho trestní rejstřík. Hotový román na pokračování. Chcete se podívat?"

"K čemu? Odveďte ho do cely a nasad'te mu psychosondu. Chci vědět všechno o jeho obchodech a komplicích. A taky chci vědět kód, kterým se dají zneškodnit satelity, abychom je nemuseli ničit. Jsou dost drahé."

V noci Sira potají vnikla do divadla, které tak dobře znala. Zastavila se u krytého zákoutí, kde se shromažďovali herci. Ozývaly se z něj hlasy. Opatrně nahlédla a ztuhla úžasem. Na stoličkách seděli tři muži a porcovali kuře. Vtom se z temnoty natáhla čísi ruka a strčila ji dovnitř.

"Nech ji, Rayi! To nepoznáváš krásnou Siru?"

"Pane Marku," vykřikla, "mám takovou radost, že vás zase vidím. Netušila jsem, že jste ve městě."

"Vrátili jsme se teprve nedávno."

"Jen vy mi můžete pomoci. Nesu smutnou zprávu. Král Norkas, čert aby ho vzal, se chce oženit s královnou Alivou. Obřad se má konat pozítří v poledne v katedrále."

"Ale královna je už vdaná," zavrčel Hedos.

"Norkas tvrdí, že Valmo je mrtvý. Musela svolit, protože při obřadu bude můj manžel baron Stark v pravé lóži s jejím synem. Jestli neřekne ano, baron mu před jejíma očima prořízne hrdlo. A ten pes je toho opravdu schopný."

Mark se na okamžik zamyslel. Doufal, že se Valmo nikde nezdrží a dorazí včas.

"Dík za zprávu. Vrať se na hrad. Máš-li možnost mluvit s královnou, řekni jí, že Valmo je živý a zdravý a že se brzy objeví. Nemá smysl ohrožovat synův život, protože její druhé manželství bude tak jako tak neplatné. A pak - byl bych rád, kdybys nikomu neříkala, že jsem ve městě."

Sira k němu přistoupila a políbila ho na ústa. "Až tahle hrůza skončí, doufám, že mi věnujete pár hodin."

"O tom nepochybuj, drahá Siro," řekl a pro jistotu ustoupil, protože už znal její výbušný temperament.

Když zmizela ve tmě, Hedos si vzdychl: "V co můžeme doufat? Norkase doprovází vždy dvacítká naprosto oddaných stráží..."

"Zítřka bych se rád podíval do katedrály. Ohlaste na zítřek představení a nedivte se, když budete mít vyprodáno."

Královská svatba vyvolala značný rozruch. Dav se už od úsvitu tlačil podél trasy, kterou se měl svatební průvod ubírat do katedrály.

Valmo večer vklouzl do města, ale neměl s sebou více než třicet mužů. Všichni se sešli v divadle. Mark s ním po dlouhé debatě vypracoval plán, bohužel velice nebezpečný. Schůzka málem skončila, dřív než začala, protože stará Kaba, zmatená tak nenadálým přívalem diváků, běžela uvědomit zbrojnoše. Nerva

ji naštěstí zadržela. Babiznu spoutali, do úst jí vrazili roubík a Valmo jí navíc slíbil, že jestli se pokusí o útěk, dá ji rozčtvrtit.

Mark a Ray za úsvitu vnikli do sakristie a čekali, až přijde velekněz.

Dveře sakristie se otevřely a vešel velekněz s pěti nižšími knězi. Byl vysoký, hubený, s ostře řezanými rysy. Když objevil vetřelce, z černých očí mu vyšlehly blesky.

"Chopte se jich!" vykřikl.

Víc říct nestačil, neboť Ray upustil anestetický granát, třicentimetrovou kuličku naplněnou vysoce prchavou nažloutlou tekutinou. Za necelých deset vteřin se všech šest mužů sborem skácelo.

"A teď se převlékneme," usmál se Mark.

Královský průvod zatím došel ke katedrále, obklopen podivně mlčícím davem. Placení křiklouni sice několikrát provolali slávu, ale nikdo se k nim nepřidal.

Norkas držel Alivu pevně za ruku. Když kráček lodí ke dvěma křeslům umístěným proti oltáři, zabručel:

"Nechci žádný skandál. Pohlédněte na lóži po pravici. Když zaváháte třeba jen na chvíli, baron Stark vašemu synovi prořízne hrdlo."

"Jste netvor," vydechla Aliva a oči se jí zalily slzami. "Bůh vás jednoho dne ztrestá."

"S nějakou božskou pomocí příliš nepočítejte," opáčil zle. "Posaďte se do křesla a usmívejte se, jinak dám baronovi znamení a poteče krev."

Chránová loď se zvolna zaplňovala. Garda utvořila za králem dvojitý kordon, následoval zástup baronů s manželkami, které si oblékly ty nejkrásnější šaty. A vzadu se rychle zaplňovala místa vyhrazená lidu.

Vousatého obra, který se blížil ke schodišti vedoucímu k lóži, si nikdo nevšiml. Zbrojnoš s píkou mu zastoupil cestu.

"Nesu důležitou zprávu pro barona Starka."

"Dobře, tak jdi dál."

Strážce důvěřivě uhnul a vzápětí se skácel k zemi s dýkou v břiše. Obr ho zachytil a odtáhl kus po točitých schodech, aby na něj nebylo vidět. Pak co nejtišeji vyšel nahoru. Když spatřil barona Starka, zastavil se. Baron byl korpušentní a měl šíji jako zápasník. Levou paží k sobě tiskl plavovlasého chlapce, v pravici držel dýku. Hedos neotálel. Na Starkova ústa se náhle položila ohromná tlapa, potom pocítil bolest v zádech, podivné teplo a už padal do bezedné studně.

Chlapec si uvědomil, že stisk povolil, otočil se a spatřil, jak kdosi odtahuje baronovo tělo.

"Ticho, princi, nekřičte, přišli jsme vás zachránit."

"Máma... Musíte pomoci mámě..."

"O to se postarají přátelé, vy se hlavně nehýbejte. Všichni si musí dál myslet, že jste rukojmí."

Troubení ohlásilo příchod velekněze. Hedos si oddechl, když v něm poznal Marka. Mark se podíval směrem nahoru a Hedos zvedl palec na znamení, že úkol splnil.

Mark zvolna došel před oltář. Král se na něj zmateně díval, nepoznával velekněze, kterého uplatil, aby ho oddal.

Vtom se ozval zvučný hlas: "Norkasi, nemůžeš pojmout za manželku ženu, která je již vdaná."

"Její manžel je mrtvý," odpověděl král.

Vzadu v chrámu vznikl jakýsi ruch.

"Smrt zrádci! Ať žije král Valmo!"

Norkas sáhl po termopistoli.

"Tato zlověstná zbraň je ti k ničemu proti těm, kdož jsou chráněni svou vírou," pravil Mark.

"Nepřeháněj to," varoval ho Ray, "a hlavně si zesil pole!"

Norkas, nepřičetný vzteky, namířil na velekněze a stiskl spoušť. "Nuže zemři, hlupče!"

Marka obklopil roj jisker a dav zděšeně vykřikl. Brzy však utichl a Mark se rozesmál. Norkas na něj jen zděšeně civěl. Pak se mu uprostřed čela objevila černá díрка a on se zhroutil k zemi. Nikdo si nevšiml uzounkého červeného paprsku, který vyšel z Rayova ukazováku.

"Můj syn!" vykřikla Aliva. "Zachraňte ho!"

"Neobávejte se, Veličenstvo, je v dobrých rukou," uklidnil ji Mark. "Rychle si stoupněte za mě."

Prudce ji popadl za paži a vytáhl k oltáři. Pak tasil meč skrytý pod zlateným ornátem.

Aliva konečně poznala svého zachránce a zašeptala: "Tak se mi zdá, pane Marku, že mě přijedete

zachránit vždy, když jsem ve velikém nebezpečí."

Teprve teď zareagovala Norkasova garda a chtěla pomstít svého pána. K oltáři se však nedostali, protože proti nim nastoupil Valmo s přáteli. Po krátké potyčce zbrojnoši složili zbraně. Není rozumné zachovávat věrnost až za hrob, a proto se radši vzdali vítězi.

Valmo objal Alivu a Hedos jim v náručí přinesl prince. Všichni pak za radostného jásotu davu opustili chrám.

Večer Aliva uspořádala hostinu na počest manželova návratu. Pozváni byli všichni bývalí otroci, kteří teď udatně doháněli vězeňský půst.

Když hostina skončila, Valmo vstal a řekl: "Přátelé, bavte se a slavte dál, jistě chápete, že si potřebuji odpočinout."

Odešel a královna s ním. Mark toho využil a rovněž se vytratil. Zatímco přemýšlel, kde by přespal, zavolala na něj královna: "Pane Marku, nepůjdete s námi?"

Zavedla ho do malé místnosti plné knih.

"Příteli, chci se vám odměnit za to, že jste mě vrátil na trůn," přivítal ho král. "Jaké místo chcete zaujmout u dvora? Můžete si vybrat."

"Žádné, Veličenstvo, protože už zítra se vracím do své vzdálené vlasti."

Královna s úsměvem zarazila manželovy protesty. "Budiž, ale nemůžete nám něco vysvětlit?"

Mark se zhluboka nadechl. "Má vlast je daleko, dál, než si dovedete představit. Muži, které jste viděl v dole a kteří dávali rozkazy dozorcům, jsou rovněž odtamtud. To oni dali za důl Norkasovi onu zlověstnou zbraň. V dole těžili d'áblové kameny, které tajně posílali do mé země. Můj pán mi dal rozkaz, abych je zničil a pokud možno napravil jejich zlé činy. Nyní mu musím složit účty."

"Vážně si nic nepřejete?"

"Mám jen jednu prosbu. Ten důl už nikdy neotvírejte. Dábelské kameny by vašemu lidu přinesly veliké neštěstí."

"Stane se tak!"

"Hedos a jeho přátelé nám velice pomohli," dodal Mark ještě na odchodu. "Mohl byste vzít divadlo pod svou záštitu?"

"Můžeme jej jmenovat vrchním pořadatelem našich zábav," řekla Aliva. "Chcete-li si odpočinout, použijte komnat barona Starka. Ten darebák je už nepotřebuje."

"Já vím... Ale baronka za jeho hanebnosti nemůže, a dokonce nám prozradila místo, kde Stark bude s vašim synem, takže ho Hedos mohl nenápadně zneškodnit. Přál bych si, abyste jí zachovali své přátelství a ponechali jí její statky."

"Dobře víte, že vám nemůžeme nic odmítnout. Bude-li si to přát, přijmu ji mezi své dvorní dámy."

Královna vstala a otevřela truhličku na poličce. Vyňala z ní kožený váček a podala jej Markovi.

"Rozhodně však trvám na tom, abyste si na památku vzal tuto malou pozornost. Ale prohlédněte si ji až po návratu do vlasti."

Mark se uklonil a odešel. Na chodbě požádal služebnou, aby mu ukázala baronovy komnaty.

Ložnici osvětlovala pouze jediná svíčka. Postel byla široká a pokrytá kožešinou. Mark se svlékl a zalezl pod ni. Už usínal, když vrzly dveře. Ve tmě viděl matně jakousi postavu a slyšel šustění látky. Hned nato vklouzlo pod pokrývku mladé, rozechvělé tělo a přitisklo se k němu.

"V divadle jsi mi něco slíbil," slyšel Sírín hlas.

"A rád to splním," zašeptal.

Mark se posadil do křesla v pilotní kabině a vzdychl si. Hrátky se Sirou se protáhly dlouho do noci. Spal sotva pár hodin a Ray ho vytáhl z postele. Pak šlapali snad dvacet kilometrů, než našli dostatečně odlehlé místo v lese, aby mohli přivolat modul.

Zatímco se Ray připravoval ke startu, Mark zavřel oči. Z polospánku ho vytrhlo videorádio. Admirál Neuman se tvářil nezvykle spokojeně.

"Přál bych si vaše hlášení."

"Mise splněna, pane admirále. Veškeré nepřátelské živly na Harku zničeny. Navíc mě panovník ujistil, že

důl už zůstane uzavřen."

"Výtečně. Vaše informace Parkerovi umožnily zničit pirátskou loď a zajmout jejího kapitána. Jeho výslech byl velice poučný." Zatvářil se znechuceně. "Skutečně jsme mezi sebou měli prašivou ovci, jeden plukovník si chtěl přilepšit na platě. Právě ho vyšetřujeme. Parker nyní letí na Terranii VI a dokončí tam úklid. Než opustil soustavu Hark, uvedl satelity opět do provozu. Tady máte kód, ať si ho Ray nahraje." Vychrlil ze sebe řadu čísel a na závěr dodal: "Vaše mise skončila. Můžete se vrátit na Zemi. S Khovem jsem se dohodl, že vám prodlužuje o dva týdny dovolenou."

"Jak jste ho přiměl k tak šlechetnému skutku?"

"Stačilo mu slíbit, že ten Hark vám zaplatím z našich fondů," zasmál se Neuman. "Udělal jste kus dobré práce. Dík."

"A nezapomeňte na náklady Merkuru," dodal rychle Mark, než admirál přerušil spojení.

"Stavte se pak u mě."

Krátce po startu se Mark podíval do koženého váčku. Už předem věděl, co v něm bude. Zatřásl jím a vypadlo z něj asi deset velkých drahokamů. Diamanty, rubíny, smaragdy.

"To ti uhradí náklady," řekl Ray. "Na nějakou refundaci se můžeš vykašlat. Znam to. Potrvá jim měsíce, ne-li roky, než ti vrátí jediný dol."

19

Mike si hlasitě vydechl a vypnul počítač. Už týden byl uvězněn v přetopené mrňavé místnůstce, kterou mu poskytl Minski. Studoval záznamy o všech pasažérech, kteří přiletěli v posledních dvou měsících, a seznam vyloženého zboží.

Do místnosti vešla zachmuřená a unavená Craigová.

"Už pošesté jsem prověřovala bezpečnostní systém. Funguje perfektně."

"Nemyslím, že jsme na špatné stopě. Lapis oniris sem určitě proniká tudy."

"Ale jak?"

"Chce to větší představivost."

"Napadá vás něco?"

"Zatím bohužel ne."

Do dveří nahlédl Rink. "Za půl hodiny startuju na hlídkový let a kapitán mi řekl, abych vás vzal s sebou. Že prý vám troška vzduchu po týdnu v tyhle komoře udělá dobře. Můžete pak nahoře vyřídit, že svou práci děláme řádně, i když na ní není nic slavného."

Mike vyskočil. "To je nápad! Docela rád se protáhnu. Za minutu jdu za vámi, jen si natáhnu bundu."

Trans prolétl astroportem a zabrzdil kousek od stíhačky. Vylezl z něj Igor a podal Mattovi přilbu.

"Všecko v pořádku, pane poručíku. Vezete si turisty?"

"Zaslouží si trošku rozptýlení. Otevři vchod."

Ze stíhacího člunu se vysunul žebřík. Pilotní kabina nebyla zrovna velká, ale tři sedadla se do ní vešla.

"Posaďte se a připoutejte se. Trošku to s námi bude házet."

Rink stiskl několik tlačítek. Ozvalo se hučení, které postupně přešlo v pískot. "Pozor! Startujeme!"

Stroj se vznesl k obloze. Navzdory antigravitačnímu systému měli pocit, že jim hrud' drtí jakási nesmírná tíha. Po dlouhých minutách nepříjemný pocit polevil.

"Výletní jachtu bych vám v životě nesvěřila," poznamenala s úsměvem Craigová. "Turisti by vám vystoupili po prvním mezipřistání."

"Je mi líto, ale spěchal jsem," omlouval se Rink s podivným úsměvem. "Nechci zmeškat rande."

Craigová sáhla na přezku a chtěla se odpoutat.

"Ne!" ozval se rozkazovací hlas a v pilotově pravici se ukázala pistole. "Ani hnout, nebo vás sejmu!"

"Vy jste se zbláznil? Co chcete?"

"Jste mými zajatci. Za pár minut vás vyložím někde jinde."

"Zachytí ho radary Terranie VI," ozval se Mike.

"Koukněte se na obrazovku."

Na ní se ukázala obrovská narudlá koule

Poručík se ironicky usmál. "To je pátá planeta. Obrovskéj mrazák ze čpavku a vodíku. Zastíní radarový vlny. Moc praktický pro tajná dostaveníčka. Věřte mi, zkusil jsem to už několikrát a nikoho nic

nenapadlo."

Stroj se dál maximálním zrychlením blížil k planetě.

"Jakmile můj přítel dorazí, člun přiveze zásilku kamene. Na zpáteční cestu si vás vezme s sebou. Čeká vás psychosonda. Šéfa by moc zajímalo, jak jste se dozvěděli o datu a místě poslední zásilky. Vůbec se mu nelíbilo, že mu někdo zkonfiskoval nezaplacené zboží. Potom se vás ujme Ar-Ko." Jízlivě se usmál.

"Jak ho znám, hezky se s vámi pobaví, Craigová. Rád cepuje neposlušný holčičky. A má fantazii.

Dokáže vás znásilnit pětkrát za sebou v nejrůznějších pozicích a neunaví se. Zkrátka solanský temperament! Ale budete aspoň živá, zatímco váš přítel bude lítat vesmírem. Bez skafandru."

"Jak vysvětlíte naše zmizení?" otázal se Mike.

"Prostě. Řeknu, že mě napadl nějaký pirát a střelil po mně. Měl jsem akorát čas skočit do člunu. Vás jsem vyzýval, abyste mě následovali, ale byli jste tak ztuhlí hrůzou, že jste se ani nehnuli. No a jakmile jsem s člunem odrazil, loď vybuchla. Jistě chápete, že nastavím autodestrukci."

Rink vytáhl z kapsy magnetická pouta. "Teď vás spoutám. Jestli se někdo z vás bude bránit, zabiju ho. Šéfovi na výslech stačí jeden."

Podíval se na prázdnou obrazovku. Zamračil se a začal ji ladit. "To je poprvé, co se Ar-Ko zpozdil," zabručel.

"Život pirátský je plný překvapení," zasmál se Mike. "Možná se potkal s policajty."

Poručík zapnul videorádio. "Liška volá Rysa... Liška volá Rysa..." Když se nikdo neozýval, zavrčel: "Musím změnit plán. Pokud nepromluvíte, musím vás zabít."

Craigová se rozesmála. "To si myslíte, že jsem tak blbá? Jakmile se dozvíte, co chcete, zlikvidujete nás."

Debatu odvrátila ničemovu pozornost. Mike opatrně vsunul ruku do kapsy a vytáhl skleněnou kuličku.

Upustil ji na zem. Rozbila se tak tiše, že si toho nikdo nevšiml.

Matt Rink zvedl zbraň a cynicky se zasmál. "Jste příliš inteligentní. Nedá se nic dělat. Sbohem."

Náhle se otřásl a nakrčil nos. Víčka mu několikrát zamžikala. Ruka se zbraní zvolna klesala, jako by pistole těžkla. "Co se to děje?" zamumlal a potom se zhroutil.

Mike se rychle zbavil pout. V sousedním křesle spala Craigová. Ze všeho nejdřív se zmocnil pistole, vrazil poručíka zpět do křesla a spoutal ho. Nakonec vsunul kolegyni pod jazyk bílou tabletku.

Zakrátko otevřela oči. "Co se stalo?" divila se.

"Anestetický granát. Dal jsem vám antidotum," odpověděl Mike stručně a posadil se na místo pilota. Sáhł do řízení a otočil stroj k Terranii VI.

Ozvalo se děsivé zaklení, to se právě probral Rink.

"Pozor! Nabouráme," vykřikl. "Pusťte mě k tomu, jestli si chcete zachránit život."

"Spíš váš, ne? Protože nás už jste odsoudil. Jestliže máme zemřít, bude mi příjemným pomyšlením, že zemřete s námi."

"Proboha!" záupěl poručík. "Kosmická loď není helijet. Prosím vás..."

"Paní poručice," pravil suše Mike, "můžete zavřít toho zrádce do nákladového prostoru? Ty jeho kecy by mě při přistávání rušily."

Craigová s pistolí v ruce ničemu odpoutala od křesla. "Vstávej. A kdyby něco, s chutí ti upálím nohy."

Jakmile opustili kabinu, Mike zapnul videorádio.

Craigová se vrátila s dvěma kalíšky. "Úkol splněn. Zavřela jsem ho a dala mu trojí pouta. Po přistání bude asi trochu rozlámaný, ale my budeme mít klid. Našla jsem tam flašku whisky. Myslím, že máme co slavit."

O pár doušek později pokračovala: "Nahlásil jste to na astroport?"

"Ne. To si rozhodněte sama, ale nemyslím, že je nutné informovat civilisty o policejních záležitostech."

Na chvíli se zamyslela. "Asi máte pravdu. Nahlásíme to našemu kapitánovi. Myslíte si, že dokážete přistát?"

"Netrapte se, mám zkoušky."

"Jak to?"

"Otec mě ještě na Zemi přinutil. Tvrdil, že obchodník musí pilotovat svou jachtu sám. A taky ji pilotoval."

"To bylo rozumné... Takže kameny sem dopravoval Rink."

"Já to tak trochu tušil. Astroport je silně střežený. Jediný, kdo nepodléhal systematickému prohledávání, byl stíhač. Když nás pozval na výlet, učinil jsem příslušná opatření. Tyhle anestetické granáty jsou velice praktické, zvláště když předem spolknete tabletku."

Namodralá koule Terranie VI už zaplňovala obrazovku. "Pozor, musíme se připravit na přibližovací manévr."

Craigová se pevně chytla křesla a střídavě sledovala obrazovku a Mikeovu tvář. Jednal klidně a přesně, přesto se mu na čele perlily kapky potu.

Když přistáli, spokojeně se zasmál. "Ujde to. Odchýlil jsem se pouze o deset metrů."

"Kdyby bylo na mně," prohlásila, "dala bych vám metály, na které si vzpomenete. Není špatné být ještě naživu. Jdeme to ohlásit Kiefferovi."

Slezli na plochu a z hangáru vyšel Stanov.

"Kde máte Matta?"

"Poručík je zatčený," odpověděla suše Craigová. "Musím kapitánu Kiefferovi oznámit, aby se okamžitě dostavil. Odkud si můžu zavolat?"

Stanov nehnul ani brvou. "Zavolám mu. Zatím jděte do odpočívárny. Nevím, co se vám stalo, ale nevypadáte zrovna nejlip."

"Zavolejte mě, jakmile ho budete mít na lince."

Za pár minut vyšla s Mikem z odpočívárny, kde využili i sprchy. Stanov už je čekal s lahví a skleničkami.

"Myslím, že potřebujete trochu zvednout morálku. Kapitán tam nebyl, ale nechal jsem mu tam vzkaz, aby se sem dostavil co nejrychleji."

Sotva ochutnali poněkud nekvalitní alkohol, objevil se policejní trans. Prudce zabrzdil. Mike s Craigovou mu šli naproti. Z transu vyskočil muž s pistolí a namířil na Craigovou.

"Terry, co znamená tahle komedie?" divila se. "Kde je Kieffer?"

"Ani hnout, nebo ti ufiknu nohu!" Terry Nilson se otočil na mechanika. "Nasad' mu pouta. Když bude blbnout, odnese to ona."

Mike se nechal poslušně spoutat.

"Fajn, má rozum. Teď jdi pro jejich trans. Hlídací kamery musí zaznamenat jejich odjezd. Pak osvobodíš Matta a nakonec přijedeš za mnou. Víš kam."

Terry přinutil Craigovou, aby si sedla za volant. Mike vedle ní. Sám se posadil na zadní sedadlo a namířil na ni pistoli.

"Stačí jediná chybička a přešmiknu ti páteř, Dano. V lepším případě budeš až do smrti na vozičku."

Craigová se zvolna rozjela. "Za výjezdem odbočíš doleva na lesní cestu."

"Takže ty jsi ten zrádce," poznamenala.

"Nač taková velká slova," vysmál se jí. "Jenom dělám kšefty, na kterých rychle vydělám." "Ta bomba v mém transu byl tvůj nápad?"

"Šéf usoudil, že jsi poněkud vlezlá. Dal jsem si záležet, ale mělas kliku."

"Já vím. Ti zabijáci v mém bytě a potom vydírání mého informátora..."

"Jasně! Ale na lidi se nikdy nemůžeš plně spolehnout. Nechápu, že vy dva jste ještě naživu. Zvláště když jsi teď měla být na pirátské lodi. Co se stalo Ar-Koovi?"

"Zapomněl se dostavit na schůzku," prohodil Mike.

"A v tom s Warrenem jsi měl taky prsty?" zeptala se Dana.

Terry se sarkasticky zasmál. "Šéfa to nečekané zatčení rozběsnilo. To byl jeho nápad. Dal jsem Sharkovi tabletku a namluvil jsem mu, že se tím dá simulovat srdeční záchvat. Warrena pak převezou do nemocnice. Sanitku cestou přepadneme a osvobodíme ho. Advokát nám to sežral a předal prášek klientovi s tím, že si ho má vzít v jedenáct v noci."

"To ty sis s ním dal schůzku v parku?"

"Myslel, že přijdu s Warrenem. Ani jsem mu nedovolil, aby si uvědomil omyl. Pozor! Za chvíli to vezmeš doprava." Zakrátko dorazili ke zchátralému srubu na palouku v hustém lese. "Nejdřív vylez ty," nařídil Terry Mikeovi.

Potom se vysoukal z vozu sám a neustále mířil na Craigovou. Když vystoupila, nařídil: "Oba čelem ke zdi!"

Uběhlo několik minut v tichu, jež rušily jen běžné zvuky lesa. Potom zaslechli vrčení motoru. Přijel Stanov.

"Matt je volnej. Barnett mu překazil plán, ale je pravda, že Ar-Ko nedorazil. Šéf přijede večer. Můžeš se do nich pustit."

Terry se s krutým výrazem v očích přiblížil k Mikeovi.

"Riskujete," vysmíval se mu seržant. "Nejdřív mi musíte spoutat nohy. Pak možná máte nějakou šanci."

Terry zbrunátněl.

"Sundej mu pouta, Igore."

"To není dvakrát rozumný..."

"Nežvaň. Dám mu lekci, na kterou jen tak nezapomene. Pokud přežije. Uvidíš, že ho šéf najde velice upovídanýho. Zatím dávej pozor tady na tu ženskou. O ni se postarám potom. Bude to báječný, tělo na tělo, co mi vždycky odmítala, a konečně zjistím, jestli je fakt frigidní."

Mike si třel zápěstí. Terry okamžitě udeřil. Rána šla za ránou a Mike musel ustupovat. Krvácel z úst i z nosu.

Terry se spokojeně zastavil a nadechl se. "To tě mistr Itači nic lepšího nenaučil?"

"Naučil mě tohle."

Mike zvolna zvedl levou paži a ohnul prsty. Připomínaly otevírající se a zavírající se ptačí zobák. Terry to užasle sledoval a přemýšlel, v čem bude past. Vtom Mike zařval a vyrazil pravicí. Pěst neuvěřitelně prudce narazila do hrudníku v srdeční krajině.

Terry ztuhl a trochu zakašlal. Zbledl a skácel se k zemi. Stanov chvíli civěl na ohromné tělo ležící v prachu. Jakmile se však Craigová hnula, ihned zareagoval.

"O nic se nepokoušejte!" vykřikl vysokým hlasem. "Oba ke dveřím. Rychle, nebo střelím!"

Nenávistně se na něj podívala. "Poslechni, Mikeu. Je strachy celý bez sebe a tím nebezpečnější."

Vešli do srubu bez oken. Pouze škvírami mezi prkny pronikalo trochu světla. Zámek zapadl. Craigová udělala pár kroků a vzdychla si.

"Jakmile se Terry probere, tvrdě vám to oplatí. Klidně vás bude mučit."

"Neprobere se," odušil Mike. "Je mrtvej. Prorazil jsem mu hrudník." Posadil se na zem a opřel se o stěnu. "Teď už nám nezbyvá než čekat. Za hodinu se setkáme s jejich šéfem."

"To nebude nic příjemného. Určitě nás nenechá naživu. Tušíte, o koho jde?"

"Určitě podezření mám... Uvidíme."

Rozepnul si bundu a sáhl na pozlacený štítek, který měl na řetízku kolem krku. Měl tvar čtverce a v jednom rohu byl zasazen modrý kámen.

"Co to je?" zajímala se Dana.

"Pro štěstí. Dal mi to jeden přítel."

"Asi nám to moc nepomůže," poznamenala.

"Kdoví? Říká se, že víra hory přenáší. Proč by nepomohla nebohým vězňům?"

Pokrčila rameny a šla si sednout vedle něj. "Kdyby se nám něco stalo," zašeptala, "tak chci, abys věděl, že jsem moc ráda, že jsem tě potkala."

Vzal ji kolem ramen a přivinul ji k sobě. "Já taky. Ale máme před sebou ještě spoustu krásných dnů. Slibuju ti to."

20

Matt se sklenicí na dosah ruky dokončoval hlášení. Rutinní let bez problémů. Pasažéři první let špatně snášeli, po přistání ihned odjeli. Vtom zaslechl jakési hučení. Vyšel z kanceláře. S překvapením hleděl na přistávající křižník Vesmírné policie.

Hned po přistání se otevřel východ a z něho vyletěl helijet. Matt s překvapením konstatoval, že míří k němu. Za minutu už přistál deset metrů od něj. Vyskočilo z něj pět mužů. Čtyři ozbrojení policisté s mladým poručíkem v černé uniformě.

"Matt Rink?" zeptal se suše.

Pilot mechanicky přikývl.

"Mám rozkaz vás zatknout a dopravit na Orion. Chce s vámi mluvit plukovník Parker."

Matt se bezradně rozhlédl. Uvažoval, jestli má šanci utéct.

"Když budete klást odpor nebo se pokusíte o útěk, smím střítet."

Matt Rink svěsil hlavu a natáhl ruce. Želízka zacvakla.

Zanedlouho stál před plukovníkem. Parker si ho dlouho mlčky prohlížel. Tvářil se zhnusene, jako by v salátu přišel na slímáka.

"Poručíku Rinku," pravil mrazivým hlasem, "zůstanete na palubě, dokud nebudete postaven před zvláštní soud Vesmírné policie."

"Žádám, abych byl souzen na Terranii VI," vyhrkl Rink.

"Zamítá se. Jste příslušníkem sboru astronautů a spadáte pod Zemi. Navíc velkoadmirál Neuman nařídil, že máte jít na psychosondu. Chceme znát vaše komplice."

"Na to... na to nemáte právo. Zákon zakazuje..."

"Omyl. V případě zrady ji policie používat smí. A vy k policii pořád ještě patříte," odvětil Parker. Otočil se k důstojníkovi vedle sebe a dodal: "Kapitáne, odveďte vězně. Ještě dnes večer chci hlášení."

"Rozkaz, pane plukovníku!"

Do místnosti vběhl seržant. "Zachytili jsme nouzový signál z A15."

Parker okamžitě stiskl tlačítko interfonu. "Kapitáne Hustere, seberte osm mužů a helijet. Lokalizujte a vyzvedněte nositele A15. Operace nejvyšší naléhavosti. Každou půlhodinu mě informujte."

Poslední paprsky slunce vyhasly a místnost zaplavila naprostá tma. Craigová si položila hlavu na Mikeovo rameno. Nebylo o čem mluvit. Chtěla využít posledních minut, jež jí zbývaly do smrti.

Proklínala se, že neuhodla, že i Stanov je zrádce. V zámku zarachotil klíč a vězňové se probrali. Dveře se otevřely, oslepilo je prudké světlo.

"Račte dál, majore Hubnere, už vás čekáme," řekl Mike.

Pravdivost jeho slov potvrdila tlumená kletba. Craigová sebou překvapeně šklubla.

Hubner se ukázal ve světle Stanovova reflektoru. V ruce měl pistoli a mířil na Craigovou.

"Poručíku, dělala jste mi velké potíže," procedil mezi zuby, "kvůli vám jsem přišel o moře peněz, a hlavně jste vážně ohrozila dobře zavedený obchod, který mi do roka umožní odejít do důchodu. A proto vás upozorňuji, že vyžaduji rychlou odpověď na všechny mé otázky. V případě nutnosti vám pro začátek začnu odřezávat jeden prst za druhým."

"Jak vysvětlíte naši smrt?" zeptala se.

Major pokrčil rameny. "Ať si to vysvětlí kapitán Kieffer. Stanov váš trans nechá v lese a těla se nikdy nenajdou. Napadne ho, že jste si po práci vyrazili na romantický výlet a stali jste se obětmi nějaké šelmy. Ono jich díky našim milým ekologům existuje ještě dost. A teď mi řekněte, jak jste uhodli, že přijdu já." Craigová urputně mlčela.

"Mluvte, nebo střelím!"

"Nemá smysl zacházet do krajností," řekl Mike. "Udělal jste obrovskou chybu."

"A jakou?"

"Paměťový krystal, který jsme získali u So-Wunovy milenky. Otestoval jsem si ho v počítači a věděl jsem, že není prázdný. Předal jsem ho kapitánovi a ten zase vám. Takže ho musel vymazat jeden z vás."

"A co když to byl Kieffer?"

"Nemá v kanceláři dostatečně výkonný počítač, nehledě k tomu, že s počítači neumí zacházet."

"Data byla nečitelná."

"Možná pro vás, ale mám na Zemi přítele, který je dokázal dešifrovat."

Major zachrčel. "A co v nich bylo?"

"Seznam So-Wunových klientů a den další zásilky."

"Už chápu, proč jste měli takové úspěchy," zavrčel. "Když se zlikvidoval problém Warren, už se ke mně nikdo nedostane. Navíc vím, že jste z lodi nevyslali žádnou zprávu. Informoval jsem se na astroportu."

Takže jediní vy dva mi bráníte v klidu. O tuhle záležitost se postará Stanov."

Mike se už nějakou chvíli soustředil na otevřené dveře. Hubner se pootočil a Mike řekl: "Zapomněl jsem vám říct jednu maličkost. Můj počítačový přítel na Zemi se jmenuje Still."

"Zajímavé. Mám tam přátele, kteří se o něj postarají. Kde ho najdou?"

"Přesnou adresu nevím, ale snadno si ji zjistíte. Plukovník Still spadá pod velkoadmirála Neumana,

vrchního velitele Vesmírné policie. Krystal dekódovali policejní specialisté."

Major na okamžik oněměl překvapením, ale brzy se vzpamatoval.

"I kdyby to nebyl bluf, není to žádný důkaz proti mně. So-Wun mě neznal, nemohl tudíž uvést mé jméno. Sbohem."

V té chvíli se rozsvítilo několik reflektorů a zaburácel hlas: "Policie! Nikdo ani hnout!"

Hubner se chtěl otočit, ale do zátylku se mu zavrtala chladná hlaveň a hlas pokračoval: "Odhod'te zbraň, jste zatčen!"

"Vy jste se patrně zbláznil," protestoval major. "Jsem sám policista a právě jsem se chystal zadržet dva nebezpečné zločince. Za tenhle přehmat krutě zaplatíte. Vyzývám vás, abyste mě nechal odejít, nebo vám zničím kariéru."

Policista pokrčil trochu ironicky rameny. "Plním jen rozkazy. Pokud si chcete stěžovat, obraťte se na mého nadřízeného, plukovníka Parkera. Chce si vás co nejdřív poslechnout, domnívá se, že mu můžete ledacos vysvětlit."

Zatímco policisté v železnicích odváděli Stanova a Hubnera, kapitán se obrátil k Mikeovi. "Jakmile jsme zachytili vaše volání, vyrazili jsme."

"Dorazili jste v tom nejvhodnějším okamžiku. Děkuju."

"Tři moji muži odvezou váš trans se zatčenými na astroport. Vy poletíte se mnou helijetem. Plukovník vás očekává."

Za dvacet minut je uvedli do pracovny v Orionu. Parker vypadal potěšený. "Mám radost, že vás Huster našel ještě živý. Dejte sem ten vysílač."

Mike si sundal přívěsek a Parker pokračoval: "Mladý muži, toho Rinka jste uspal báječně a vůbec jste si počínal skvěle. Nechci vám skrývat, že tohle je navýsost nepříjemný případ. Poklesek jednoho padá na celou Vesmírnou policii. Dobře že jste se obrátil přímo na nás a neinformoval jste kontrolní věž." A jako by si teprve teď všiml přítomnosti Craigové, dodal: "Poručíku Craigová, podáte stejně jako seržant zevrubnou zprávu kapitánu Kiefferovi, který s ní už naloží po svém. Upozorňuji vás, že toto vše je přísně důvěrné a že veškerý únik informací bude trestán. Osobně podám hlášení velkoadmirálovi. Soudím, že tuto záležitost můžeme považovat za vyřízenou."

Na vteřinu mu pobaveně zablysklo v očích a dodal: "Seržante, za svůj čin si zasloužíte blahopřání.

Bohužel, tento případ je příliš choulostivý, než abychom vám blahopřáli oficiálně. Ale jsem přesvědčen, že velkoadmirál najde cestu, jak se vám odvděčit jinak. Nyní můžete odejít."

V transu, který je odvázel do města, Dana hořce poznamenala: "S tím talismanem sis ze mě dělal legraci."

"On je to talisman. Jenomže admirálovi specialisté ho trošku upravili."

"Tak proč jsi mi o tom nic neřekl?"

"Nechtěl jsem ti dávat falešnou naději. Věděl jsem, že křižník je na cestě, ale netušil jsem, kde momentálně je."

"Takže jsi vyslanec velkoadmirála."

"Kdepak! Je to jen shoda okolností, nemůžu za to. Krátce před odletem ze Země jsem byl pozván na recepci k Markovi Stoneovi, to je strýc mého přítele Olivera Standmana. A tam mě představili velkoadmirálovi. Byl informován o tom, že se na Terranii VI vyskytl lapis oniris. Pouze mě požádal, abych jeho úřadu hlásil své dojmy. Požadavek na dekódování krystalu byl vlastně můj první kontakt. A tenkrát mi plukovník Still poslal ten nouzový vysílač."

Posměšně se zasmála. "A já se musím prostě spokojit s vysvětlováním. Co navrhuješ dál?"

"Je už pozdě, mám hlad a myslím, že si zasloužíme něco na vzpružení. Proto navrhuji, abys povečeřela u mě a pak sepíšeme hlášení. Takže je kapitán bude mít hned ráno na stole."

Oči se jí rozzářily a nevinným hlasem odpověděla: "To potrvá dlouho. Určitě budu velice unavená a myslím, že přijmu tvé pohostinství i po zbytek noci."

21

Generál Vaughan si sedl do čela dlouhého stolu, u něhož se už usadili náčelníci různých oddělení Vesmírné policie. Po jeho pravici seděla prokurátorka Lynchová. Lehce tleskl a zahájil schůzi.

"Nebudu vám, pánové, zakrývat, že zrada majora Hubnera a jiných policistů je velice nepříjemná věc.

Dlouho jsem hovořil s velkoadmirálem. Vyžaduje rychlou reorganizaci. Dal mi několik návrhů a soudím,

že bude rozumné se jimi řídit."

Vytáhl z kapsy list papíru, rozložil ho a četl: "Kapitán Kieffer nahradí majora Hubnera jako velitel policie hlavního města. Jsou nějaké námitky?"

Když všichni mlčeli, pokračoval: "Poručík Craigová bude velet kriminální brigádě."

"Neměl by to být spíš poručík Summer?" otázal se jeden horlivý důstojník z finanční brigády.

"Craigová vedla vyšetřování, které umožnilo odhalit obchod s lapis oniris. Navíc Summer byl poněkud neopatrný ve svých stycích s majorem Hubnerem. Vystřídá na letišti kapitána Minského, který si zažádal o důchod. Na kriminálce ho vystřídá seržant Tyson. A nakonec - seržant Barnett zaujme místo po poručíku Craigové."

"Chybí mu minimálně rok služby," ozval se Kieffer.

Než stačil generál odpovědět, promluvila Lynchová: "Právě jste povýšil Tysona a Craigovou. Jsou to vynikající terénní pracovníci. A letos jejich akce pravidelně končily odsouzením. Přesněji řečeno, od té doby, co jsou jejich hlášení napsaná na stejném stroji, tedy spíše vyjetá ze stejné tiskárny. Kolik takových tiskáren máte, kapitáne?"

"Žádnou!" Odmlčel se a dodal: "Vím, že seržant Barnett používá své soukromé věci. Myslíte..."

"Je nad slunce jasnější, že píše hlášení za všechny. Všechna mají solidní právní základ. Nevím proč, nebo spíš bych to měla uhodnout, patří mezi ty řídké případy, od nichž si dá poručice Craigová poradit. Chcete-li, aby kriminálka byla dělná a efektivní, pak nutně potřebuje Barnetta. Vzpomeňte si, pane generále, jak s Craigovou předstoupil před disciplinární komisi. Chtěl jste řídit a on během necelé půlhodiny tak zvrátil situaci, že jste mu nakonec ještě blahopřál."

"Vzpomínám si. Pokud nejsou jiné námitky, tak budeme jmenovat Barnetta." Diskrétně se usmál. "Ulevilo se mi, že jste souhlasili, protože velkoadmirál na těchto jmenováních výslovně trval. Nyní, pánové, do práce! Za měsíc chci Neumanovi hlásit, že na Terranii VI není jediný lapis oniris."

Na večer pozval Mike k sobě přátele a kapitána Kieffera, aby s nimi oslavil povýšení. Trval na tom, aby se zúčastnila i hnědovlasá Ulna. Celá šťastná visela na Tysonovi, který byl z jejich projevů přízně rozpačitý.

"Stejně je to legrační," řekl Kieffer, "že právě Hubner trval na tom, abyste vy dva byli parta. Netušil, že tahle spolupráce bude jeho konec."

"Měl jsem toho nejlepšího učitele," usmál se Mike.

"Jen žádnou falešnou skromnost, hochu. Craigová za své povýšení vděčí hodně vám a admirálu Neumanovi, který zřejmě dal jasné rozkazy Vaughanovi, ale přiznávám se, že nevím proč."

Dana se ironicky podívala na Mikea, který se tvářil jako andílek.

"Když jste teď kapitánka a velitelka divize, Craigová, budete muset svůj útvar zreorganizovat. Máte naprosto volnou ruku." Tišším hlasem dodal: "Dám vám jednu radu. Ať vám i nadále píše hlášení Barnett. Prokurátorce se nesmírně líbí."

O něco později Dana přistoupila k Mikeovi, který se držel v ústraní.

"Nevidím nikde Paula."

"Byl unavený a James ho odvezl domů. Ulna slíbila, že dohlédne na to, aby se zase dostal do formy."

"Vypadáš melancholicky."

"Máš pravdu. Napadlo mě, že zítra už nepojedu na hlídku se svou nejmilejší profesorkou."

"Teď budeš v partě s MacNabem. Ale tvůj robot vaří tak skvěle, že budu chodit na večeri častěji."